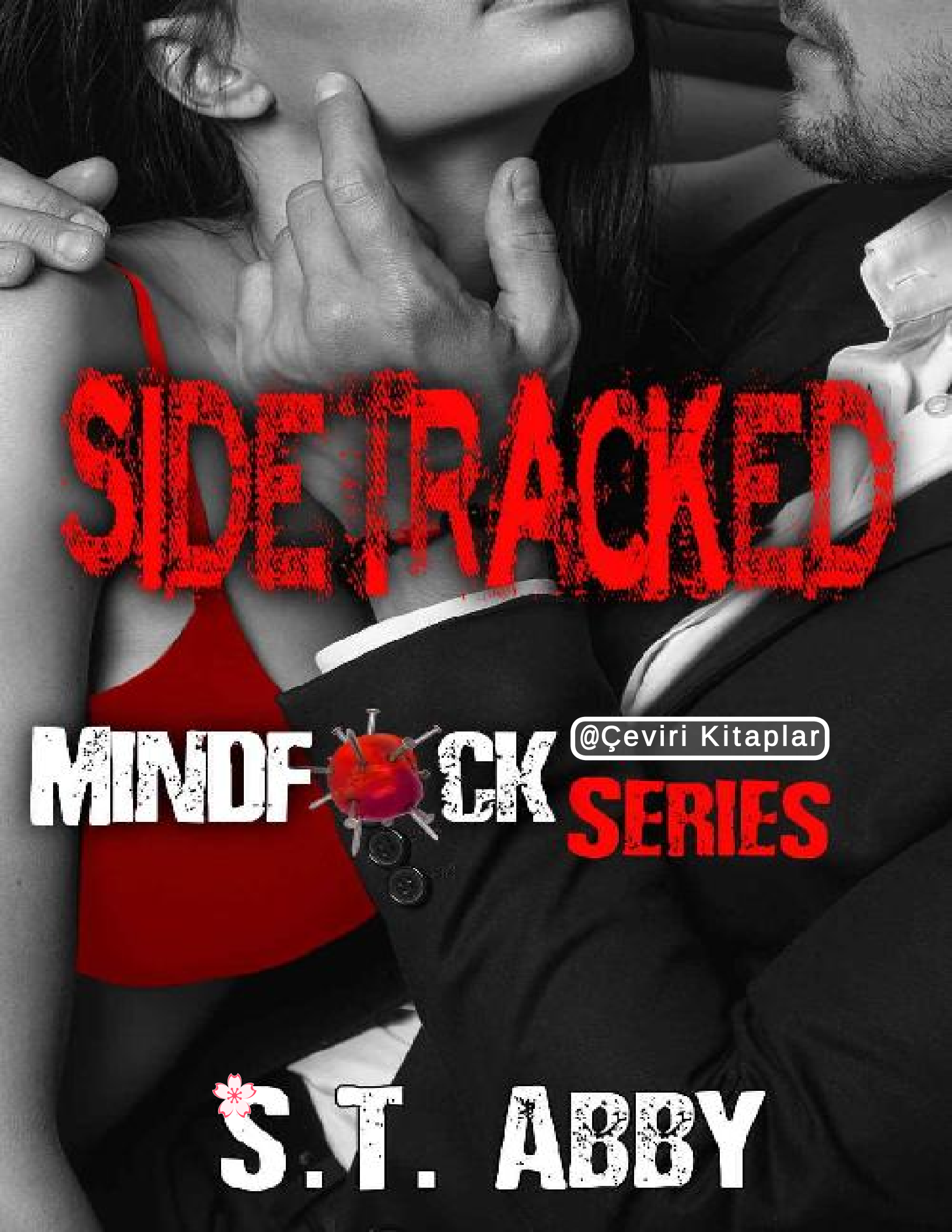

SIDETRACKED
MINDF CK
@Çeviri Kitaplar
SERIES
S.T. ABBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Dikkat dağıtılmış
2. Kitap
Zihin Karıştırma Serisi
Aziz T. Manastırı

Dikkat dağıtılmış
2. Kitap
Zihin Karıştırma Serisi
Aziz T. Manastırı
Telif Hakkı © 2016 S.T. Abby

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya yöntemle iletilemez. Bu e-Kitap yalnızca sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Başkalarına satılamaz veya verilemez.

Bu kitaptaki hikâye, hem fiziksel hem de dijital tüm ortamlarda yazarın mülkiyetindedir. Bu mülkiyetin sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık izni olmadan bu romanın herhangi bir hikâyesini veya bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlayamaz.

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
YAZAR HAKKINDA

Şu anda tüm sosyal ağları kuruyorum. Ama şimdilik beni burada bulabilirsiniz: Facebook'um.

Ayrıca katılabileceğiniz bir kitap kulübüm de var ve aynı fikirde olan insanlarla gün boyu kitaplar hakkında konuşabilirsiniz. <3

Veya bana stabbyauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz

Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum, o yüzden kafamın karışık olduğunu söylemek için bana yazma zahmetine girmeyin. ;)

Bu, sesini kaybedenler için. Bu, Lana Myers olmayı dileyenler için.
Bu, insanların hâlâ hakkında fısıldaştığı kişiler için.

Bu, unutmak için her gün mücadele edenler içindir.

Yalnız değilsin.

Tim Hoover
Chuck Cosby
Nathan Malone
Jeremy Hoyt
Ben Harris
Tyler Shane
Lawrence Martin
Rastgele sokak adamı

Yaklaşıyoruz…

Bölüm 1

Gerçek bilgi, kişinin kendi cehaletinin derecesini bilmesidir.
—Konfüçyüs

LANA

Annem motive edici sözlere ihtiyaç duyduğunda bir Konfüçyüs kadınıydı. Babam ise her şey başına yıkıldığında bir Einstein adamıydı.

Ölen bilge adamlardan hiçbiri şu anda bana yardım etmiyor. Annem ve babam da, onların bilgece sözleri de.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen başka bir kızın kimliğini çalıp, mirasını alıp, bunu hayatım boyunca bana zarar veren tüm erkeklerden çok rahatsız edici bir intikam almak için kullanmamı asla onaylamazlardı.

Beş dakika önce dünyam gayet iyiydi, yani benim için gayet iyiydi.

Sonra Hadley kapımda belirdi. Kapıyı asla açmamalıydım.

"Ben Hadley Grace'im."

İsmi bana biraz tanıdık geliyor ama nedenini bilmiyorum.

"Tamam." Omuz silkerek ona bu ismin hiçbir önemi olmadığını bildirdim.

"Logan Bennett benim patronum."

Bu... şaşırtıcı. "Washington'da olman gerekmiyor muydu? Boogeyman'in bir ceset daha düşürdüğünü duydum."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor, bir şey okuduğunda küfürler savurarak telefonunu cebinden çıkarıyor.

"Bunu hemen halledeceğim," diyor elinde bir dosya tutarak.

Bana doğru uzatıyor ve açtığımda en büyük korkularımın canlanmaya başladığını gördüğümde kanım damarlarımda hızla pompalanıyor.

"Aslında, bunu hemen hallediyorsun," dedi düz bir sesle. "Ölü bir kızın kimliğini neden çaldığını söyle bana."

Zihnim binlerce senaryoyu karıştırıyor, ne kadarını bildiğini merak ediyorum. İçimdeki paniğin yüzeye çıkmadığından şüphem yok.

Sakinliğin timsaliyim. Buna hazırlıklıydım, sadece bu kadar değil ve Logan'a yakın biriyle.

"Her zaman bir arkadaşının kız arkadaşına bu kadar müdahale ediyorsun, yoksa ben özel biri miyim?" diye sordum karşımdaki kıza, ses tonumu soğuk ve mesafeli tutarak.

"Bunu gerçekten geçiştirmek mi istiyorsun? Tamam. Logan'ı arayıp ona yalancı bir orospunun onu keman gibi oynadığını söyleyeceğim."

"Onu aramaktan çekinme. Ölü bir kızın kimliğini çalmak asılsız bir suçlama. Ama ne olursa olsun, kendini çılgın ve kıskanç bir kız gibi göster."

Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama o ayağını aralığa vuruyor ve kapanmasını engelliyor.

Onu yakaladım.

Yavaşça tekrar açıyorum, kaşımı kaldırıyorum.

"On yıl önce, Kennedy Carlyle uçarken geçirdiği bir araba kazasında uçmuştu. Yaraları ölümcül olarak değerlendirilmişti, ancak mucizevi bir şekilde hayatta kalmıştı. Peki bunu nasıl başardı?"

Kennedy'den kasten benden ayrı bir kişi olarak bahsediyor. Beni yanıltmaya çalışıyor.

"On yıl önce bambaşka biriydim. Adım yasal olarak değiştirildi, ayıldım ve bazı gerçek hayat kararları aldım. O zamanlar on altı yaşında bir çocuktum, sebepsiz yere öfkeliydim. Yeni isim, yeni hayat, yeni seçimler ve daha sağlıklı bir zihniyet. Hayatta kalmam bir mucizeydi ve bunu hafife almadım."

İşte bu, birinin beni çağıracağı güne hazırlanmak için provasını yaptığım şey.

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Ona hiç benzemiyorsun. Ve yüz tanıma yazılımı çalıştırdım; yakınından bile geçemez."

Tamam, bütün bunları prova ederken FBI'la yüzleşmeyi hiç planlamamıştım.

"Gizliliğimi ihlal ederken ve bunu yaparken yasaları çiğnerken tıbbi kayıtlarıma mı rastladın?"

"Tıbbi dosyalarınızı hacklemek de dahil olmak üzere hiçbir yasayı çiğnemedim."

"Ama araba kazasında aldığım yaraların o kadar ölümcül olduğunu biliyordum ki, ölmeliydim." Şimdi de durumu tersine çevirip yalanlarını ortaya döküyorum.

Gözleri kısıldı ve ben de onu şaşırtarak gömleğimi yukarı çektim.

Gözleri engebeli yara izlerine takıldı. Sırtımdakileri bile görmemişti. Gövdemdeki iki uzun ve iğrenç yara izini görünce donup kaldığımdan beri Logan onlardan hiç bahsetmedi.

"Haklısın. Zar zor kurtuldum." Kennedy'nin de neredeyse benim gibi doğranıp doğrandığı doğru. "Kanıtım var. Makyajımı her zaman temizleyip yüzümdeki belli belirsiz yara izlerini gösterebilirim. Bu konuda şanslıydım. Çok iyi bir plastik cerrah tarafından yapılan on yüz rekonstrüksiyon ameliyatı, yüzümü bu iki yara izi kadar korkunç görünmekten kurtardı."

Dudakları gerilerek biraz geri çekildi. Gözler yüz tanımada asla yalan söylemez. Tabii ki yüzünüz o kadar parçalanmışsa ki yüzde doksanı metal plakalardan oluşuyorsa. Ama artık uyumlu olmalı. Jake tüm bunları uzun zaman önce düzeltti, yani blöf yapıyor olabilir.

"Yüzüm en çok hasar gören yerdi. Bunu tıbbi raporlarımda göreceksiniz. O kadar parçalanmıştı ki neredeyse yeniden yapılmıştı. Yani evet, hayatta kalmam mucizevi. Plastik cerrahımın benimle ilgili dosyasını incelemekten çekinmeyin. Adı Dr. Calvin Morose. İşiniz bittiğinde Logan'dan özür dileyeceğinizden eminim."

Kapıyı tekrar çarpmaya başlıyorum ama ayağı bir kez daha takılıyor. Bu sefer kapıyı tekrar açtığımda, midem bulanıyormuş gibi değil de kırgınmış gibi görünmeye çalışarak ona dik dik bakıyorum.

"Kennedy Carlyle, notu henüz D olan bir öğrenciydi. Ama kazadan sonra aniden hayatını düzene soktu, iyi bir not ortalamasıyla okulu bitirdi ve üniversiteye de gitmeyi başardı, öyle mi? Ayrıca, artık FBI eğitimli bir profil uzmanı olmanın yanı sıra dizi profilleri de mi hazırlıyor?"

Ah, demek bunların hepsi o lanet olasıca korku adamı yüzündenmiş. O herifi gerçekten öldürmek istiyorum.

"Temizlik işini temizlikçilik alanında yapan biri gibi yaptığını belirttim. Bu hiç de profilleme sayılmaz. Zengin çocuklar, ebeveynlerinden daha çok hizmetçilerle vakit geçiriyor."

"Logan'a babanın bir hademeyle arkadaş olduğunu söylemişsin," diyor, sanki bir yalanımı daha yakalıyormuş gibi sırıtarak.

Ne kadar yakınlar? Neden benim hakkımda kirli bilgiler bulmaya bu kadar meraklı?

Onu öldürmem mi gerekiyor?

Hayır. Hayır. Onu öldüremem. Tecavüzcü olmadığı sürece.

Tecavüzcü olma ihtimali var mı?

İncecik bedenine, çelimsiz yapısına bakıp hayret ediyorum. Sonuçta, görünüş benim açımdan aldatıcıdır. Aynı şey onun için de geçerli olabilir.

Resmen aklımı kaçırdım.

Babam birçok hademeyle arkadaştı. Onlara uşak derdi. Erkek arkadaşıma, neredeyse ölmeden önce kötü şeylere fazlaca odaklanan, ayrıcalıklı bir aileden gelen zengin bir velet olduğumu söylemek istemediğim için özür dilerim. Bir uyanış çağrısı aldım. Tüm bunları ondan saklamaya gelince... Logan'la daha yeni çıkmaya başladık. Geçmişimi onun kucağına kusmak, bir ilişkiye başlamak için asla iyi bir yol değildir. Ve çılgınca kıskançlık gösterip kız arkadaşının geçmişini istilacı bir şekilde parçalamak, onu ondan çalmanın bir yolu değildir. Şimdi lütfen siktir git.

"Peki bunu Logan'a gösterirsem?" diye tehdit ediyor.

"O zaman ona tüm plastik cerrah raporlarını ve yapılanları göstereceğim sanırım. Eğer beni senin gibi ihlal edilmiş hissettirirse, onunla ilişkimi bitireceğim."

Kapıyı suratına çarpıyorum, kapıya yaslanırken elimdeki titremeyi görmezden geliyorum. Lanet olsun.

Geçmişim sağlam. Jake bunu garantiledi. Kennedy Carlyle'ın tüm kayıtları benimle eşleşecek şekilde ayarlandı. Yara izleri. Yaraları. Kan grubu. Lanet olası DNA'sı. Her izi tek tek araştırdı.

Ben Kennedy Carlyle'ım.

Aslında ben Lana Myers'ım.

Victoria Evans ve Kennedy öldüler ve Lana doğdu.

Kimlik bunalımı yaşamamam şaşırtıcı.

Telefonumu elime alır almaz tekrar açıp Jake'i geri arıyorum.

"Ne oluyor yahu?" diye havlıyor. "Neden telefonu kapatıp kapattın?!"

"Hadley Grace adındaki bir kızın tüm karanlık ayrıntılarını öğrenin."

"Ne? Neden?"

Derin bir nefes alıp, kaçınılmaz çıkışına karşı kendimi hazırladım. "Çünkü o, bir sorun haline geldi."

Bölüm 2

Üstün insan doğruluğun farkındadır; aşağı insan ise çıkarının farkındadır.
—Konfüçyüs

LOGAN

"Hadley nerede lan? Şimdiye kadar adli tıp soruşturmasını yönetiyor olmalıydı," diye çıkıştım, Elise'e bakarak.

"Onu birkaç kez aradım. Yolda olduğunu söyleyen bir mesaj attı."

Sonunda zavallı kadının cesedini içeri çektiklerinde yorgun ellerimi saçlarımdan geçirdim.

O piç burada.

Bana sataşıyor.

Beni çağırıyor.

Adımı ölü bir kadının cesedine yazdı, sanki burada olmasının tek sebebi benmişim gibi.

"Beş blok yarıçapındaki tüm güvenlik kamerası kayıtlarını istiyorum. Nereden gelip nereye gittiğini bilmek istiyorum!" diye bağırıyorum Elise'e, başını sallayıp emredildiği gibi koşmaya başlıyor.

Hiç bu kadar sinirlenmemiştim. FBI'da çalıştığım yedi yıl boyunca hiç ifşa edilmedim. Bir seri katilin bir kadının göğsüne kişiselleştirilmiş bir mesaj kazıyacak kadar ileri gittiğini hiç görmedim.

İnsan kalabalığının arasından geçerken midem öfkeyle bulanıyor. Onu bulacağım.

Lana haklıydı. Daha fazla ilgi istiyor. Artık beni öldürmeye ve alay etmeye odaklandı.

Bu iş bitene kadar Lana'dan uzak durmam gerek. O piç kurusu hapse girene kadar güvende değil. Cinsel sadist biri şahsen peşime düşmez; değer verdiğim kadının peşine düşer. Bunu ona ben söylemedim gerçi. Zaten bu ilgiyi isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Bunu benden önce fark etti. Şimdiye kadar, bu tür bir ilgiye ihtiyacı olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

Yüzünü ve adını haberlerde yayınladım, o ise saklanmak yerine ön kapımın yakınında bir kadını öldürdü.

Donny bana doğru gelirken benim hissettiğim kadar öfkeli görünüyor. Bunun ağırlığı üzerimize çöküyor ve herkes sanki canavarı biz yaratmışız gibi parmaklarını bize doğrultmaya hazır.

"Cinsel sadistiyle çatışacak narsistik bir kişilik geliştiriyor-"

"Bir ipucu yakaladık," diyor Lisa, Donny'nin sözünü keserek. "Gerald Plemmons yarım saat önce şehir merkezinde görüldü."

Ben çoktan SUV'uma bindim. Lisa ve Donny de bana katıldı ve en yeni ipucuna doğru ilerledik.

"Yönetmen aradı. Vur-öldür emrimiz var," dedim ikisine de.

Bir keresinde bu sırayı umursamadım.

"Sence öyle mi?" diye tersledi Lisa yolcu koltuğundan. "Bu adam gidip meseleyi kişiselleştirdi. Narsistik eğilimler gösteren cinsel bir sadist ve ben senin eski sevgilinim. Bence biriyle kalmam akıllıca olur."

"Sana odaklanmayacak," diye araya giriyor Donny arka koltuktan. "Lana'ya daha çok odaklanacak."

Donny az önceki endişelerimi dile getirince direksiyonu daha sıkı kavrıyorum.

"Lana kim?" diye soruyor Lisa, kafası karışmış bir şekilde.

"Bu iş bitene kadar evine iki siyah-beyazlı göndereceğim. Ama sadece bana odaklandığını varsaymayalım. Belki de tüm takıma odaklanıyor."

Donny, "Birkaç yıldır elim dışında kimseyle ilişkim olmadı," diye devam ediyor.

"Lana kim?" diye tekrar soruyor Lisa.

"Elise, Lisa ve Hadley ekipteki tek kadınlar. Onlar için de devriye kurmalıyız," diyorum, Lisa'nın sinirli bir nefes vermesini hâlâ görmezden gelerek.

Öne doğru giderken korumaları çağırmaktan bile çekinmiyorum. Muhtemelen işe yaramayacaktır. Bu adam uzun süre yerinde durmayacak kadar akıllı.

Benim onun peşinden geldiğimi biliyor.

Bölüm 3

Hayat aslında çok basit ama biz onu karmaşık hale getirmekte ısrar ediyoruz.
—Konfüçyüs

LANA

Evimin önünde iki polis oturuyor, beni koruyor, beni o korkunç yaratıktan koruyor. Evet, bunun ne kadar saçma olduğunu da anlıyorum.

Bir sonraki kurbanlarımın tonlarca bilgi ve gözetleme kamerasıyla dolu, tamamen gizli bir odam var. Şu anda, devriye arabalarında iki adamın her türlü dikkati çektiği o gizli odadayım.

Dikkat çekmemeyi mi beceremiyorlar?

Ve camları açık. Hiç korku filmi izlemediler mi? Camlar eşit şekilde boğazlarından aşağı doğru kesilmiş.

Cinayet odamın penceresi olmadığı için kendi güvenlik kameralarımdan izliyorum. Kameralar sadece dışarıda ve bugün onları polisleri gözetlemek amacıyla kurdum.

Logan beni sinirlendiriyor, mantığımı dinlemiyor. Burada polis istemiyorum. Polisler planımı engelliyor. Bunu ona söyleyemem. Beni güvende tutmaya kararlı. Ben de dışarıdaki mavilikten korkabilecek veya korkmayabilecek bir seri katili doğrayıp doğramaya kararlıyım.

Anthony'yi izleyen monitöre de bakıyorum. Sıradaki kurbanım. Şimdiye kadar sadece iki kameramı takabildim. Onun için eve daha yakın bir yere gidiyorum. Koşu zamanı yaklaşıyor. O hasta, sapkın kasabaya ulaştığımda işkenceye devam etmek için yaratıcı olmam gerekecek. FBI peşimde olacak.

Ve erkek arkadaşım evimi polisler gözetliyor. Kullanmam gereken tüm cinayet malzemelerimin bulunduğu ev. Süt alırken beni markete kadar takip eden polisler. Açıkçası, ben insanlara işkence ederken beni takip edip ölüm bölgemi günlerce koruyamazlar.

Aptal Korkuluk.

Keşke onu hadım edebilseydim. Keşke incittiği kişilere hak ettiği gerçek adaleti sağlayabilseydim. Ama bunu şans eseri gibi

göstermem gerekiyor.

İç çekerek gizli odadan çıkıyorum, boş kitaplığı ait olduğu yere, gizli kapıyı örtecek şekilde geri taşıyorum. Sonra odanın kapısını kilitleyip odayı bir odanın içine saklıyorum.

Şu anda her şey gizli kapaklı. Seri katil olup, seri katilleri avlayan bir FBI profil uzmanıyla çıkarsanız böyle olur işte.

Bir şekilde basit hayatım çok karmaşık bir hal aldı.

Yaklaşık otuz dakika sonra tanıdık bir SUV'nin yanaştığını görüyorum ve Logan'ın eve en yakın polis memuruyla konuşmak için dışarı çıktığını görünce sırıtıyorum. Hoşuma gitmeyen şey, yanında bir erkek ve bir kız olması. Çünkü bu, orada kalmayacağı anlamına geliyor.

Ön kapıdan çıkarken, tanımadığım iki kişiyi süzdüm, onlara baktım. Adam bana içtenlikle gülümsedi, hatta bir zamanlar Logan'a yaptığım el sallamadan çok daha rahat bir şekilde bana küçük bir el sallama teklif etti.

Ancak kız gördüklerinden pek memnun görünmüyor. En azından pantolon giyiyorum. Korkuluk gidene kadar pantolon giymenin iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

Görünüşe göre ekibindeki tüm kızlar benimle sorun yaşıyor, özellikle de tanıştığım ikinci kız olduğu ve bana kaşlarını çatarak baktığı için. Bu kadınlar, iyi eğitimli bir katili kızdırmanın tehlikeli olduğunu bilmiyor mu?

Bakışlarımı ondan ayırıp, bana doğru yürüyen Logan'a odaklanıyorum; yüzündeki ifade sert. Saçları, görev başında giydiği standart siyah takım elbisenin aksine daha sarı görünüyor.

Bana ulaştığı anda elleri saçlarımdaydı ve dudakları dudaklarıma değdiğinde şaşırdım. Onu öperken bahçemdeki seyirciyi unuttum, sırtımdan aşağı doğru uzanan elini bana doğru kaydırırken ona yaslandım ve beni daha da yakınlaştırdı.

Öpücüğü ancak yüksek bir ıslık sesiyle bitiriyor. Birlikte geldiği adam kıkırdadıktan sonra tekrar ıslık çalıyor ve Logan iç çekerken bize doğru geliyor.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor.

Sadece başımı sallıyorum, o da parmaklarını benimkilere geçiriyor, ıslık çalan ve dik dik bakan kaltak evime girip kapıyı

arkalarından kapatıyor. Kız etrafına bakıyor, sanki asgari süslemelerime bakarak beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Logan alnıma bir öpücük daha kondururken.

"Sanırım iyi olacağım Logan. Polisler aşırı ve çok sinir bozucu. Herkesin gözü önünde park ediyorlar, yani pek işe yaradıkları söylenemez."

"Polislerden kaçacak," diye cıvıldıyor kimliği belirsiz adam. "Şu anda özgür olmak ve alay edebilmek istiyor. Yakalanma riskini göze alamaz. İçeride başka bir polis olup olmadığını bilmiyor."

"İşte bu yüzden buradayım," diye ekliyor Logan, bana yüzünü buruşturarak bakarak.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Evde kimseyi istemiyorum. Tabii gönüllü olmadığın sürece."

"Biraz minnettarlık göster," diye araya giriyor kız ve Logan'dan sert bir bakış alıyor. "Bu polisler senin güvenliğin için burada. Koridorun aşağısında birinin yatakta olması daha güvenli olurdu ve bunu sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlar."

Ondan gerçekten hoşlanmıyorum. Onu kesebilir miyim? Sadece biraz?

"Lisa, çeneni kapatamıyorsan git arabada otur," diyor Logan, daha önce hiç duymadığım bir tonla.

Ona dik dik bakıyor ve ben de parçaları yavaş yavaş birleştiriyorum. Acılık. Bakışlarında bolca acılık var.

Aşağılanan bir kadını tanımak zor değildir.

Logan, onunla sanki sinirlendiği eski sevgilisiyle konuşuyormuş gibi konuşuyor, normal bir iş arkadaşıyla değil.

Şu anki durumdan hiç hoşlanmıyorum.

Ve onu gerçekten kesebilirim. Birazdan da fazla.

Gitmek yerine bir sandalyeye çöküyor, bu beni çok hayal kırıklığına uğratıyor ve Logan elimi tutup beni koridordan yatak odama doğru çekiyor. Kapıyı kapatır kapatmaz ona dönüp, ona karşı kıskanç bir deli kız gibi davranmamaya çalışıyorum.

"Takımından biriyle çıktığını hiç söylemedin," dedim sakin bir şekilde, sanki tamamen mantıklı bir kızmışım gibi, sapık bir sapık değilmişim gibi.

"Bir yıldan fazla zaman geçti ve tamamen önemsizdi."

"Kıskanıyor."

Gözleri mizahla parlıyor.

"Sen de öylesin. Bu ilişkide aklını kaybeden tek kişinin ben olmadığımı görmek güzel."

Dudakları seğiriyor ve ben de karşılık olarak oluşmaya çalışan aptalca sırıtmamı bastırıyorum. Bunu yapabiliyor; öfkemi neredeyse hiç çaba harcamadan yatıştırabiliyor.

Bunu daha önce hiç kimse başaramadı.

Kollarımı boynunun arkasına doladım, o da kollarını belime doladı.

"Birisi evin içinde uyusun. Her açıdan emin olduğumu bilmek beni daha iyi hissettirir. Ofisimde en fazla birkaç saat uyuyacağım. Bu dava şu anda departmanım için her şeyden öncelikli, ama sen benim önceliğimsin."

"Hayır," diyorum sadece. Evime burnunu sokan bir polis memurunun riskini asla göze alamam. "Evimde rastgele bir yabancının uyumasından rahatsız olurum. Rozet onu asil yapmaz."

Gülümsemesi soluyor ve kafasını şaşkınlıkla yana eğiyor.

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sadece... bir keresinde rozetli olduğum için bana güveniyormuş gibi göründüğünü aklıma not etmiştim. Seni kolluk kuvvetleriyle bir sorunun yokmuş gibi göstermiştim, yani onlarla hiç kötü deneyimin olmamış."

"Ve şimdi seni başından savıyorum, öyle mi?" diye düşündüm, sonra gülümsedim, yanlışlıkla görmesini istemediğim duygu fırtınasını gizlemeye çalışarak. "Bir gün sana hakkımda her şeyi anlatacağım. Ama hayır. Erkeklere rozetleri olduğu için güvenmem. Büyüdüğüm yerde rozetler, insanların daha fazlasına göz yumması anlamına geliyordu. Yozlaşmış bir kasabaydı."

Elini yanağıma koydu, ben de ona doğru eğildim, Victoria olarak hayatım hakkında Lana veya Kennedy olarak değil de çok fazla şey anlattığım için nefret ettim.

"Özür dilerim. Seninle bir iki saat uyumak için biraz boş zaman bulmaya çalışacağım. Belki yakında bana o geçmiş deneyimlerinden bazılarını anlatırsın."

Başımı sallayıp bileklerini kavrıyorum. "İşini yap. Ben büyüdüm. Beş yaşıma geldiğimde Öcü Adam'dan korkmayı bıraktım." Bu iğrenç şakayı hafifletmek için gülümsüyorum ama o kaşlarını çattı.

"Bu ciddi bir durum, Lana. Eğer seni ele geçirirse-"

"Kendimi savunma eğitimi aldım. İki silahım var. Ayrıca merdivenlerden yukarı çıkmak yerine arka kapıdan kaçmayı planlıyorum. İyiyiz. Bunu halledebilirim."

"Eğer sana bir el atarsa, yapabileceğin hiçbir şey yok."

Böyle bir sonucu düşününce bile midesinin bulandığını görebiliyorum. Ama kendisi bilmiyor ki...

"Tamam," diyorum, sırf onu yatıştırmak için. "Birisi içeride kalabilir. Güvendiğin biri. Eminim yerel polis teşkilatıyla arkadaşsındır."

Yüzüne yayılan rahatlama, ters gidebilecek milyonlarca şeye bedel. Beni gerçekten önemsiyor. Şu anda benim için çok korkuyor çünkü acımasız bir katil peşimde olabilir.

İroniyi fark ettim.

"Arkadaş değiller ama kesinlikle güvenilir birkaç saygın adam tanıyorum," diyor sessizce. "İçeride güvenemeyeceğimi hissettiğim kimseyi asla bırakmam."

Ona, bir şey yapmaya kalkarlarsa onları hadım edip penislerini duvara çivileyeceğimi söylemiyorum. Bunun yerine, ona zayıf olduğumu ve korunmaya ihtiyacım olduğunu hissettiriyorum. Çünkü şu anda hissetmesi gereken şey bu.

Gerçek, üstesinden gelinemeyecek kadar karanlıktır.

Ve eğer gerçek ortaya çıkarsa ne olacağını merak ediyorum.

Beni öpüyor, bedenine çekiyor ve zihnimin derinliklerinde kalan tüm endişeleri eritiyor. Şimdilik, her şeyi kaybetmeye değer. Neredeyse intikamımı kaybetmeye değer.

Ama intikam sadece bana değil. Mezarın ötesindeki ruhlar da hesaplaşmayı bekliyor. O ruhların huzura ihtiyacı var.

Logan geri çekildiğinde çok erken oluyor ve ben de hüsran dolu inlememi bastırıyorum. "Kendine iyi bak. Elimden geldiğince girip çıkacağım. Gerçekten güvende olduğuna inanmak için seni kendi gözlerimle görmem gerekecek."

"Seni görmeye itiraz etmem ama işini yap. Bana bu kadar odaklandığın için başkasına zarar vermesine izin verme. Onun istediği bu."

Alt dudağımı öptü ve bir an baktı. "Bugün sana mükemmel olduğunu söylemiş miydim?"

Dokunuşuna karşı gülümsüyorum, ağır hissettirse de. Mükemmellik. Mükemmel olduğumu düşünüyor. Gerçeklerden çok uzak ama bunu ona daha önce de söylemiştim.

"O kız mı?" diye soruyorum, gitmeden önce bazı cevaplar almak istiyorum.

Sırıtışı daha da büyüyor. "Birkaç ay çıktık. O bir bağlılık istiyordu. Ben işe bağlıydım. O benim bölümüme geçti ve bölüm içinde flört etmek kurallara aykırı olduğu için onunla ilişkimi bitirdim."

Bu beni kaskatı kesiyor. Aman Tanrım. Ne zaman kız oldum ben?

"Ama eğer transfer olmasaydı hâlâ birlikte olur muydunuz?"

Ben bile ne kadar acınası bir şekilde yapışkan olduğumu duyuyorum.

Ama piç Logan'ın sırıtışı daha da genişledi. "Hayır. Sadece bittiğini anlatmanın en kolay yoluydu. Keşke işe gidebilseydim diye düşündüren ilk kadın sensin Lana. Önceliklerimi ve tüm bunlara değip değmediğini sorgulamama neden oluyorsun."

Heyecandan midem bulanıyor.

"Bunun değerli olduğunu biliyorsun. Katilleri durduruyorsun. Sen bir kahramansın."

Gülümsemesi silindi ve boğazını temizledi. "Her zaman zamanında durduramıyorum onları. Her seferinde birini indirdiğimizde iki tane daha çıkıyor sanki. Ve şimdi bu oluyor. İşim yüzünden seni riske attım. Hayatın buna kesinlikle değmez."

Onu aşağı çekip tekrar öpüyorum, beni sıkıca kavrayıp daha da kendine çekiyor. İki eliyle kıçımı tutarak beni kaldırıyor ve o bacaklarımın arasına girip ağzımı yiyip bitirirken şifonyerin üstüne düşüyorum.

Ben inlediğimde o sesi yutuyor, sonra da biri kapıya vuruyor.

"Profildeki değişiklikleri yapmak için Elise ve Leonard ile buluşacaksak, zar atmalıyız!" diye bağırdı kız.

Kesinlikle onu kesiyorum.

Logan öpüşmeyi bölmüyor. Aksine, sanki onun benim kadar önemli olmadığına beni temin ediyormuş gibi beni daha sert öpüyor. Sanki hiçbir şey benim kadar önemli değilmiş gibi.

Öpücüğü sonunda bitiren ben oluyorum ve alnını alnıma yaslayıp ikimiz de derin nefesler alıyoruz.

"Dikkatli ol," diyorum ona yumuşak bir sesle. "Benim için endişelenme. Ve sen fark yaratıyorsun."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmeden önce homurdanıyor ve beni şifonyerden çekip parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Tekrar bir araya geldiğimizde eski profilci oturma odamda bekliyor olacak.

Logan, sanki benim iznimi bekliyormuş gibi, adam profili çıkaran kişiye, "Şef Harris'i ara ve ona listemdeki adamlardan birini göndermesini söyle," dedi.

Kız bizi izliyor ve sonunda dönüp dışarı çıkıyor. Logan parmaklarını bir kez daha yanaklarımda gezdiriyor, sonra beni hızla öpüyor ve ardından dışarı çıkıyor.

Kız SUV'nin arkasına biniyor, adam da Logan'ın yanındaki ön koltuğa oturuyor, Logan da sürücü koltuğuna geçiyor. Şaşırtıcı değil. Adamın biraz kontrol manyağı olduğunu fark ettim. Gerçi bundan rahatsız olmuyorum.

Geri geri çıkarken iki kez kornaya bastı ve yüzümde aptalca bir sırıtma belirdi. Komşumun arabadan çıkarken her zaman korna çaldığını hatırlıyorum, sanki karısına son veda ediyormuş gibi.

Ve kıçımda taşıdığım o isim dövmesine iki adım kala geri döndüm.

Kapıyı kapattıktan sonra inledim, Hadley ile ilişkisini hiç sormadığımı fark ettim. Lanet olası kadınlar. Kaç tanesiyle uğraşmak zorundayım acaba?

Yukarı koşup gizli odama giriyorum ve masamdaki elmaya dokunuyorum. Parlak kırmızı, balmumu bir elma ve içinden yedi çivi çıkıyor. Daha yapılacak çok şey var.

Etrafıma bakınca, bir polisin evinde cinayet odası bırakmanın ne kadar aptalca olduğunu sorguluyorum. Logan mahremiyetime saygı duyar ve asla burnunu sokmaz. Peki ya bu adam? Buraya gelip kalan adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Umarım o gizli kapı gizli kalır. Ayrıca, şifreli kilidi olan metal kapının, kapı gizli kalmazsa meraklı bir polisi uzak tutmaya yeteceğini umuyorum.

Bölüm 4

Saygı duygusu olmadan insanı hayvandan ayıran ne olabilir?
—Konfüçyüs

LOGAN

Elise, adli tıp raporlarını incelerken, "İki gündür sessizdi," diyor.

"Temkinli davranıyor. Dikkat çekmek istiyor ama benim kazanmamı istemiyor, özellikle de son oyununa ulaşmadan önce."

"Amacı ne?"

"Lana," diyorum kalemimi sıkıca tutarak.

"Bunu bilmiyoruz" diyor Lisa.

Onu görmezden geliyorum. Bir yıldan uzun süredir böyle davranmamışken, kıskanç bir kız arkadaş gibi davranıyor. Birdenbire ne sorunu olduğunu bilmiyorum ama bu önemsiz ve anlamsız, özellikle de şu anda.

"Bir sorunumuz var," diyor Donny masama doğru hızlı adımlarla yürürken.

"Sorunlarla dolu bir panomuz var," diye hatırlatıyorum ona, çözülmemiş tüm vakaları işaret ederek.

"Delaney Grove'dan iki adam kayıp."

Tüylerim diken diken oluyor ve daha dik oturuyorum. "Bu sadece bir tesadüf mü? Şüpheli onları evlerinde öldürüyormuş."

"Ayrıca inzivada yaşayan bekar erkekleri de hedef alıyor. Lawrence Martin, bir oda arkadaşıyla yaşıyor ve New Yorklu yirmi dokuz yaşında bir reklam yöneticisi. Son on-on bir gün içinde bir ara ortadan kayboldu."

"Aman Tanrım," diyor Elise. "Hepsi en geç dört gün içinde bulundu. Bu bir tesadüf olmalı, özellikle de kurban psikolojisinin tamamına uymadığı için."

"Çok tesadüf," diyorum ona, sonra Donny'ye odaklanıyorum. "Oda arkadaşı neden daha önce kayıp olduğunu bildirmemiş?"

Lawrence'ın bir kızla birlikte olup olmadığından veya ofiste kalıp kalmadığından emin değildi. Ayrıca pek umursamadığı izlenimini edindim, ancak kira ödenmek üzere ve Lawrence'ın her zaman kendi

payını vermek için orada olduğunu söyledi. Dün hiç gelmedi, işte kayıp ve kimse onu görmedi.

"Peki ya diğeri?" diye soruyor Elise.

"Tyler Shane," diye cevaplıyor Donny. "Batı Virginia'lı yirmi yedi yaşında bir teknoloji analisti. Liseyi bitirir bitirmez Delaney Grove'dan oraya taşınmış. Kız arkadaşı bugün kayıp ihbarında bulunmuş."

"Yani kız arkadaşı mı var?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Saldırganımız sadece bekar erkekleri hedef alıyormuş."

"Bir de karısı var," diyor Donny kaşlarını kaldırarak. "Görünüşe göre Tyler ile Denise Watkins (kız arkadaşı) arasındaki mesajların fotoğraflarını ve ekran görüntülerini anonim bir ihbarcıdan almış. O gün gitmiş ve bir daha da dönmemiş. Kayıp olduğunu bile bilmiyormuş ve umurunda olduğunu sanmıyorum."

"Onun kaybolmasından onun sorumlu olma ihtimali var mı?" diye soruyor Lisa, bana dik dik bakarak. "Ne de olsa, tutku cinayetleri seri cinayetlerden daha olası."

Herkes birbirimize bakıyor, sanki soru soruyorlarmış gibi ama onun ne sorunu olduğunu anlayamıyorum.

"Ayrıldığından beri Los Angeles'taydı," diyor Donny, konuya geri dönerken boğazını temizleyerek. "İşi gereği çok seyahat ediyor ve bu son sefere kalmaya ve kendine birkaç gün ayırmaya karar verdi. Ülkenin öbür ucu çok iyi bir mazeret."

"Bak," diyorum ona. "Gerçek olduğundan emin ol. Lawrence Martin'in mali durumunu da kontrol et. Büyük miktarda para çekip çekmediğine bak. Tyler Shane için de aynı şey geçerli. Ayrıca oda arkadaşı ve kız arkadaşını da kontrol et. Bizimki onları evlerinden almıyor ve sadece bekar, yalnız erkekleri hedef alıyor."

"Ya bizim adamımızsa?" diye soruyor Leonard yanımıza gelerek.

"O zaman profili tekrar gözden geçirip nihayet hikayeyi medyaya iletmemiz gerekecek. Cinsel sadist demek zaten baştan savmaydı. Eğer bu ikisi şüphelimizle bağlantılıysa, o zaman cinsel sadist değil. Sadece bir sadist. Hayvanlara işkence etmiş olabilecek herkesi araştırın."

Defterimi alıp birkaç not alıyorum. "Hiç tereddüt izi yoktu," diyorum sessizce, ilk kurbanın fotoğraflarını incelerken. "Bu adam

ölüm ve öldürme konusunda rahat. Öfke örüntüleri bulunamadı. Sadece şehirden ayrılanları hedef alıyor."

"Bu da daha önce de öldürebileceği anlamına geliyor." diye ekliyor Lisa.

"İşkence gören hayvanlar bu yüzden ısırıldı," diyorum masamdaki fotoğrafları çevirirken. "Bu insanların o kasabadan ayrılıp başarılı hayatlar yaşamasına içerlemiş olabilir. Cesetleri bulursak profili medyaya ileteceğiz."

Hepsi başını sallıyor, ben de telefonumu alıp Lana'yı arıyorum. Hemen cevap veriyor.

"Hey, sen, av nasıl gidiyor?" diye soruyor, nefes nefese ve mutlu bir sesle.

"Şimdilik sessiz olun. Hadley, ondan önce davranıp davranamayacağımızı görmek için bazı adli tıp testleri yapıyor. Neden nefes nefese kalmış gibi konuşuyorsunuz?"

"Telefondayım. Hemen döneceğim," diye sesleniyor birine. "Özür dilerim," diyor telefona. "Duke ile çalışıyordum. Bana birkaç hareket gösteriyor."

Ayağa kalktığımda kaşlarım saç diplerime değiyor.

"Dük?"

"Dedektif John Duke. Bugün benimle yatmaya geldi. Herkesin ona Duke dediğini söyledi. Evime atadığın adam oydu, hatırladın mı?"

Hayır. Hayır, hatırlamıyorum. Marley St. James'ti, terfi eşiğinde olan yaşlı bir adamdı. Ayrılmak zorunda kaldığım günden beri oradaydı. Neden onu kadrodan çıkardılar?

John Duke... Adını hiç duymadım.

"Marley'e ne oldu?" diye sordum dalgın dalgın.

"Sanırım bir şey çıktı. Detayları araştırmadım. Aslında hiç konuşmadık. Buradayken çoğunlukla kendi halindeydi."

Hemen sandalyemin üzerine eğilip ayakta kalıyorum ve Lana devam ederken yeni ismi bilgisayara yazıyorum. John Duke'un resmi ekranımda beliriyor ve telefonumu neredeyse düşürüyorum.

Orospu çocuğu.

Yirmi sekiz. Formda. Bekar. Hırslı. Cinayet masası dedektifliğine yeni terfi ettim - çok arzulanan bir pozisyon. Kesinlikle çirkin değilim - bunu itiraf ettiğime inanamıyorum.

Ve o benim kız arkadaşımın evinde. Orada uyuyor. Ben buradayken onunla kalıyor. Birlikte yalnızız.

Bunu mahveden birini öldüreceğim.

"Logan?" diye sordu Lana endişeli bir sesle. "İyi misin?"

"Bir cinayet masası dedektifinin gelip çocuk bakıcılığı yapmaya nasıl vakit bulduğunu merak ediyorum," diyorum umursamazca, çantamı yerden alıp kapıya doğru yönelirken. Birkaç saat uyumam gerekiyor ve o birkaç saati nereye geçirmek istediğimi biliyorum.

"Şey... patronunun ona buraya gelmesini söylediğini söyledi. Departman bu tehdidi ciddiye alıyor. Plemmons geldiğinde onu şaşırtmanın en iyi yolunun Duke olduğunu düşündüler."

Öfke nöbeti geçirmek benim gündemimde değil. Yerel polis tutuklamayı yapmak istiyor ve bunu bize karşı bir avantaj elde etmek için kullanıyorlar, çünkü biz onun koruma ekibini onlara devrediyoruz. Ben de onun koruma ekibini onlara devrediyorum.

Oraya vardığımda Duke ile ilgileneceğim.

"Onu tanımıyorum Lana. Görünüşe göre tutuklamalardan kendilerinin sorumlu olmasını istedikleri birini göndermişler."

"Bunu tahmin etmiştim," diyor sessizce, ama ses tonunda alaycı bir ton var.

"Nedenmiş o?" diye soruyorum SUV'uma binerken.

"Çünkü sen yokken o adamı benim evimde kalmaya gönderemezsin."

Alaycı bir şekilde homurdanıyorum, sonra o güldüğünde rahatlıyorum.

"Endişelenme Ajan Bennett. Normalde rozet takan çocuklarla oynamam. Tek istisnam sensin."

Sonra o var. Hâlâ kafam karışık. Sabıka kaydı olmaması, polisle bir sorun yaşanmaması anlamına geliyor. Tabii ki mühürlü bir çocuk mahkemesi kaydı yoksa, ama Hadley adını sisteme girdiğinde hiçbir şey çıkmadı.

"Araba kullanırken beni uyanık tut," diyorum ona, diğerlerine yorum yapmıyorum.

"Bu sabah vibratörümü nasıl kırdığımı anlatmamı mı istiyorsun?"

Korna sesi duyulurken küfürler savurarak arabayı çevirdim.

"Logan? İyi misin?" diye soruyor, gerçekten endişeli bir sesle.

"Evet," diye homurdandım. "Tamam. Vibratörünü nasıl kırdın?"

Bu kız... Yemin ederim beni şaşırtmaktan çok hoşlanıyor. Onu çözdüğümü düşündüğüm her an, bana bir ters köşe daha yapıyor.

Hafifçe gülüyor. "Şey, çekmecemden çıkardım, yatağımda külotumu çıkardım ve vücudumdan aşağı kaydırdığımda, vızıldadıkça heyecanım arttı... elimden kaydı, yatağın bir kıvrımına çarptı ve yere çarptı. Eğlenceli kısmı bitti."

Durduramadan kahkaha atmaya başlıyorum ve onun gülümsemesini hissediyorum.

"Ya sana vibratörünün geceliğine emekliye ayrılabileceğini söylesem?"

"Elbette derim. Çünkü artık işe yaramaz."

"Yani, oraya geliyorum," diyorum, hâlâ içimden gülüyorum.

"Gerçekten mi? Kaçabilir misin?" Ses tonundaki heyecan beni biraz daha hızlı sürmeye itiyor.

"Hemen geliyorum," diyorum ona, memnunmuş gibi iç çektiğini duyduğumda gülümsüyorum.

"Peki, güzel, o zaman sen-"

Telefonum gelen bir aramayla bip sesi çıkarıyor ve ben de homurdanarak onun sözünü yarıda kesiyorum.

"Beni bırakman gerekiyor, değil mi?" diye düşünüyor.

"Evet. Maalesef. Ama yirmi dakika sonra görüşürüz."

"Güvende ol."

Telefonu kapatıp, kim olduğuna bakmadan aramayı cevaplıyorum.

"Bennett."

"Bize ipucu verebilecek birkaç şey buldum. Neredesin?" diye sordu Hadley.

"Birkaç dakika önce çıktım. Bulduklarını Donny'ye götür. Birkaç saatliğine uyuyup gerçek bir yatakta uyuyacağım."

"Yatağın mı?" diye soruyor, sesinde gergin bir ton var.

"Hayır. Zaten seni ilgilendirmez."

"Logan, bir şey hakkında konuşmamız gerek," diyor tereddütle.

"Hangisi?"

Birkaç uzun saniyenin ardından sonunda yüksek sesle, bıkkınlıkla nefes verdi. "Hiçbir şey. En azından şimdilik hiçbir şey. Bir şey

bulursam haber veririm."

Garip.

"Tamam. O zaman bulduklarını Donny'ye anlat ve—"

"Cidden buna kendin bakmak istemiyor musun?" diye sözümü kesiyor.

"Davayı çözecek mi? Bizi ona götürecek mi?"

"Şey, hayır, ama-"

"O zaman Donny'ye ver. Uykuya ihtiyacım var Hadley. Gözlerim kendiliğinden kapanmaya çalışmayı bırakır bırakmaz geri döneceğim."

Sanki işaret almış gibi yüksek sesle bir esneme duyuldu ve sertçe iç çekti.

"Tamam. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatıp, kutuyu kafamda evirip çeviriyorum ve Lana'yı geri arama dürtüsüne direniyorum çünkü onun orada bekar bir adamla yalnız kalması fikrinden nefret ediyorum. "Antrenmanları" yüzünden ona dokunan bekar bir adam. Görünüşe göre onunla bağ kurmaya çalışan bekar bir adam.

Direksiyonu daha sıkı kavrıyorum.

Bu kıskançlık meselesini halletmem lazım.

Bölüm 5

Kötüleri görmek ve dinlemek kötülüğün başlangıcıdır.
—Konfüçyüs

LANA

Duke'un bana attığı yavaş bir yumruktan sıyrılıp, bana karşı ne kadar kolay davrandığına sırıttım. İşler kontrolden çıkarsa diye biraz becerikli olmamı istiyor. İçeri girdi ve üzerinde çalışmam gerekenleri görebilmek için dövüşmemizi istedi.

Sol tarafı zayıf, sürekli saldırılara açık. En iyi ihtimalle amatör boks stilinde, özensiz bir vücut yapısına sahip. Büyük ihtimalle babasının ona birkaç teknik öğrettiği, eski ve modası geçmiş teknikler öğrettiği militan bir evde büyümüş.

Gerçek bir dövüşte, onu iki dakikadan kısa bir sürede yere serer ve merhamet dilemeye zorlardım.

Ama normal bir kız olmam gerekiyor. Biraz yumuşak kalabilmek için her gün aşırı kalori alıyorum, böylece kadınlığımın ardındaki beceriyi saklıyorum, böylece fazla sıkılaşıp dış görünüşüme şeffaf bir örtü çekmiyorum.

Sol tarafına zayıf, acınası bir yumruk attığımda Dük sırıtıyor. Yumruğu kolayca savuşturuyor, ben de ortaya çıkarmak istediğim sırıtışı bastırıyorum. Küçük sırları severim.

Dünyayı kandırıp kendinizi kuduz kurt yerine kuzu sandığınızda, size ayrı bir haz veriyor.

"Tamam. Duvarda antrenman yapalım. Plemmons her zaman kadınları bayıltacak kadar boğar. Sana bu bağı nasıl kıracağını göstereceğim ve sen de aynısını yapacaksın."

Başımı sallayıp alnındaki teri silerken onu takip ediyorum. Logan kadar profil çıkarma konusunda becerikli olmaması iyi. Terlemediğimi fark ederdi, yani ondan daha iyi fiziksel durumdayım. Terlemeyi taklit edemezsin.

Duvara yaslanıp bana işaret ediyor.

"Ellerini boğazıma koy."

Talimat verildiği gibi yapıyorum, ellerimle boğucu bir tutuş oluştururken başparmaklarımı üst üste koyuyorum. Birini boğmanın çok verimsiz bir yolu. Biraz tel çok daha iyi sonuç veriyor.

Tutuşumu sıkılaştırırken bana sırıttı ve kolları benimkilerin arasına girip bir anda açıldı. Beni döndürdü ve ben de ona izin verdim, reflekslerimle çok sert bir şekilde mücadele ederken beni duvara çarptı. Elleri boynuma dolandı ve beni sinirlendirecek kadar sıkarken kaşını kaldırdı.

"Az önce yaptığımı yap. Tamam mı?" diye soruyor, saçlarını biraz daha sıkarak.

Sanki daha önceki hareketlerini taklit etmeye çalışıyormuşum gibi taklit etmeye çalışıyorum, tam o sırada kapının kapandığını ve bir şeyin düştüğünü duyuyorum.

"Ne oluyor lan?" Logan'ın sesi beni sırıttırıyor ama hareket etmeye çalıştığımda Duke beni sabit tutuyor ve boynumu daha sıkı kavrıyor.

"Hazırlıklı olması gerekiyor" diyor Duke, daha da sert bir tavırla.

Nefes almak gerçekten zorlaştığında, zihnim reflekslerimi tutan küçük sigortayı kapatıyor ve elim, bedenlerimiz arasında bıraktığı aptalca boşluğun arasından yukarı fırlıyor.

Avucumun alt kısmı boğazının yumuşak dokusuna değdiğinde acı dolu bir çığlık attı ve duyularım bana geri çarptığında nefes nefese kalarak geriye düştü.

Ah, bok.

Logan sırıtıyor, sonra kendine geliyor ve Duke nefes almaya çalışırken tepkisini bastırıyor. Sanırım ona soluk borusunu çökertecek kadar sert vurmadım.

Umarım.

"Özür dilerim," diyorum zoraki bir pişmanlıkla. "Panikledim."

Dük öksürüyor ve yavaşça ayağa kalkarken kulaklarımda yüksek bir nefes alma sesi yankılanıyor. Çok şükür nefes alıyor.

Boğazını ovuşturuyor, yanakları kızarıp alev alev yanıyor.

"İyi içgüdüler," diyor güçlükle yutkunarak. "Sana saldırırsa sen de aynısını yap."

Plemmons vücutlarımız arasında o kadar büyük bir boşluk bırakmaz. O deneyimli bir boğma sanatçısı. Dedektif Duke ise değil.

Birini yüz yüze boğacaksanız, vücutlarınız arasında hiç boşluk bırakmazsınız.

Ama ben bunu açıkça söylemiyorum. İyi, aklı başında, bıçaklamayan bir kız bunu bilmezdi.

Logan'a doğru hareket ediyorum, acaba bir şeyden şüpheleniyor mu diye merak ediyorum ama o her şeyden çok eğleniyormuş gibi görünüyor, beni kendine doğru çekiyor ve kolunu sahiplenici bir şekilde belime doluyor.

"Siz SSA Bennett olmalısınız," diyen Duke'u arkamdan duydum ama Logan beni sıkıca tuttuğu için arkamı dönmedim.

Bir kolu hâlâ belimdeyken, Logan boştaki elini uzatıyor ve Duke'un omzumu sıkmasıyla omzumun üzerinden bakıyorum.

Logan'ın üzerimdeki eli taytlı kıçıma doğru kayıyor ve sanki bir şeyi kanıtlıyormuş gibi oraya koyuyor. Kıskançlık yapınca çok tatlı oluyor.

Logan, "Kızıma bakmak için birini kurtarabilecek birinin cinayetten kurtulabileceğini bilmiyordum," diyor, ama gizlemeye çalıştığı keskinliği duyuyorum.

Dük'ün ağzında yavaş ve hesaplı bir sırıtış belirdi.

"Olası tehdidi çok ciddiye alıyoruz, SSA Bennett."

"Bu kadar dikkat çeken bir tutuklamanın gerçekleşmesinin rüya gibi olacağından eminim, özellikle de FBI'ın her zaman gölgede bıraktığı bir alanda, zira biz daha yolun başındayız."

Logan alay ediyor. Duke kibirli. Ve oturma odamda bir kılıç dövüşü olacağından endişeleniyorum. Hem de gerçek kılıçlarla değil.

"Washington'a getirdiğin bir adamı tutuklamaktan mı bahsediyorsun? FBI'ın hata yapıp adını öğrenmesine rağmen kaçmasına izin verdiği için üst sınıf sakinleri öldüren bir adamı mı?"

Logan'ın çenesi titriyor ve içimden Dedektif Aptal'a lanet ediyorum.

"Logan, eminim çok yorgunsundur. Seninle geçirdiğim azıcık zamanı, seninle bir sidik yarışına girmek için harcamak istemiyorum."

Dük homurdanıyor, ben de dönüp ona dik dik bakıyorum. "Sen sus."

Sırıtarak koridordan yürüyerek misafir odasına doğru yöneldi.

"Onu evimden çıkar, sorun çözülür," diyorum Logan'a, ama başını sallıyor ve elini saçlarından geçiriyor.

"Donny'nin onu detaylı bir şekilde kontrol etmesini sağladım, ancak dosyasında belirtildiği kadar temiz ve şıksa, sizi güvende tutmak için en iyi seçenek odur."

Beni güvende tutmak için en iyi seçenek benim. Yine de Duke'un benden daha yetenekli olduğuna inanması çok tatlı.

Kolunu çekiştirmeye başlıyorum, onu yatak odama doğru çekiyorum. "Çok bitkin görünüyorsun. Benim için endişelenmeyi bırak da biraz uyu."

Gözleri ağırlaşmış ve yorgun olduğu belli oluyor. Güneş birkaç saat önce battı ama muhtemelen yirmi dört saatten uzun süredir uyumuyor.

Hiç itiraz etmeden peşimden geliyor ve tamamen giyinik halde yatağa düştüğünde uykuya dalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Sırıtarak kravatını çözmeye başlıyorum ve o da aynı şekilde sırıtıyor.

"Aklına hiçbir şey gelme," diyorum siyah kumaşı çekip yere atarak. "Önce uyu. Sonra devam ederiz."

"Ancak benimle yatarsan."

Ceketini, ayakkabılarını, gömleğini, çoraplarını ve pantolonunu çıkarmasına yardım ediyorum, sadece boxer'ıyla yetiniyor. Ağzımı tüm kaslı çizgilerinin üzerinde gezdirmek çok cazip geliyor ama kendimi tutuyorum. Gözlerinden parlayan bitkinlik, diğer tüm dürtülerimi bastırıyor.

Atlet ve mini şortumla yanına sokuluyorum ve kolları beni sarıyor, sıkıca sarıyor. "O adamın etrafında pantolon giy. Bir daha böyle şeyler yapma," diye mırıldanıyor alnıma doğru, minik tayt şortumun içinden kıçımı sıkarak.

Aptal gibi sırıtarak gözlerimi devirdim. "Tam bir mağara adamısın."

"Normalde hayır," diyor esneyerek.

Böyle şeyler söylemenin ruhuma nasıl tuhaf şeyler yaptığını, sonsuza dek gittiğini sandığım kayıp parçaları geri kazandırdığını bile bilmiyor. Her geçen gün kendimi daha insan hissediyorum. Kana susamış ruhsuz bir canavar gibi hissetmiyorum.

Öldürmeyi bırakmak istediğimden değil; sadece her şeyimi çalmadan önceki o kaygısız, mutlu kız gibi hissetmek istiyorum. Beni mahvetmeden önceki halime.

"Bundan daha fazla güvenliği olan bir otelde kalmalısın," diyor, yarı uykulu bir haldeyken vücudu yavaş yavaş gevşiyor.

"Ben burada iyiyim. Benim için endişelenmeyi bırakmalısın."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve dokunuşa doğru eğilirken inliyor, uykuyla savaşırken daha da rahatlıyor.

"Hadley, zengin olduğunu söyledi. Herhangi bir kolluk kuvvetinin sunabileceğinden daha yüksek güvenlikli bir şeyi karşılayabilirsin. Sadece güvende olmanı istiyorum Lana. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Bütün vücudum kaskatı kesiliyor.

"Hadley? Sana başka neler anlattı?"

"Hımm?" Gözleri kapalı ve şu anda meraklı olmaktan nefret ediyorum. "Senin zengin olduğunu söyledi, ben de meraklı olmayı bırakmasını söyledim."

Elbette merakını kesmedi.

"Siz... şey... siz de işin içinde miydiniz?"

Kollarını bana daha sıkı dolarken tembel bir kahkaha patlatıyor. Cevap verirken gözlerini kapalı tutuyor.

"Biz bir çiftiz, değil mi?" diye sordu yumuşak, uykulu bir sesle. "Birbirimize güvenmemiz ne zaman başlayacak?"

Güven…

Evet, bu da başka bir günün konusu.

Güvenden bahsetmiyorum. Bir araya getirmesi gerekenden daha fazla bilgiyle ortaya çıkan çılgın bir kızdan bahsediyorum. Bana bu soruları soracağını tahmin etmeliydim ama ilk birkaç haftadan sonra her şeyin yoluna girdiğini sanıyordum.

Onun geldiğini hiç görmedim.

Sürprizlerden nefret ederim.

"Ee?" diye sordum.

Gözlerini hâlâ kapalı tutarak sırıtıyor.

"O benim küçük kız kardeşim gibi. Bölümümüze ilk başladığında onu himayeme aldım. Hadley kimseyle çıkmaz, çıktığında da erkeklerle çıkmaz."

Kadınlardan mı hoşlanıyor? Sadece kadınlardan mı?

İçimi bir huzur kaplıyor. Beni gülünç duruma düşürüyor. Beni ölüm cezasına çarptırabilecek, kilometrelerce uzunlukta bir ölüm listem var; çünkü bazı eyaletlerde hâlâ ölüm cezası var. Sürekli bir yaşam ve ölüm oyunu oynuyorum.

Bana daha da sokuluyor, sadece beni tutmakla yetiniyor. İçgüdüsel olarak parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyorum ve yavaşça uykuya dalarken inliyor. Düzenli nefes almaya başladığında, artık hazır olduğunu anlıyorum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi bırakmıyorum. İçimde bir şeyler birbirine karışıyor ve kalbim yıllardır olmadığı kadar istikrarlı bir ritimle atıyor.

Kolları etrafımda dolanıyor ve on yılda bir kendimi güvende hissediyorum. Kendimi değerli hissediyorum.

Boşluktan başka bir şey hissediyorum.

Telefonunun alarm çalmasına ne kadar zaman geçtiğini fark etmiyorum bile. Gözlerim şifonyere kayıyor ve neredeyse gece yarısı olduğunu görüyorum.

Kolları benden ayrılırken inledi ve dokunuşunun bıraktığı her noktaya bir ürperti çöktü. Alarmı kapattı, geri döndü, beni tekrar kollarına aldı ve boynumun yan tarafını öptü.

"Benimle çıkmaya karar verdiğinde aklında bu yoktu sanırım," diyor seksi, uykulu sesiyle.

"Programının çok yoğun olduğunu söylemiştin. Umurumda değil."

"Bütün o ekstra çılgınlığı kastetmiştim," dedi, dudaklarını daha yukarı kaldırarak kulağımı hafifçe ürpertecek kadar ısırdı.

Eli şortumun aşağısına doğru inmeye başlıyor ve ben de ona erişim sağlamak için kalçalarımı kaldırıyorum.

Sonra o lanet telefon çalıyor.

Küfür ediyor.

Birkaç kelime mırıldanıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Duke yatak odamın kapısının dışından, bana evimde olduğunu hatırlatarak.

Bir seri katil, bir cinayet masası dedektifi ve bir FBI ajanıyla aynı evi paylaşıyor.

Hayat bundan daha karmaşık olamaz.

Umarım Logan'ın Tyler ve Lawrence'ı bulması sonsuza kadar sürer, böylece onu biraz daha kendime ayırabilirim. Çok çalışıyor ve bitkin olduğunu anlayabiliyorum.

Üzgünüm, artık erkek arkadaşım biraz rahatlasın ve benimle daha fazla zaman geçirebilsin diye vücudumu saklamak istiyorum.

Bir insan ne kadar sapıklaşabilir ki?

"Sorun değil," diye sesleniyor Logan, kapıya dik dik bakarak.

Telefonunu alıyor, sadece soyadını söylüyor ve ben de konuşurken omzunu öpmek için doğruluyorum.

"Hayır, Lana'nın evindeyim, neden?"

Kaskatı kesiliyor ve dudaklarımı omzundan çekiyorum. Sert bir nefes verdiğinde, elimi sırtında gezdiriyorum.

"Evet. Gel beni al. Yolda. Sen gelmeden önce duş alıp bir şeyler yiyeceğim."

Bana dönmeden önce telefonu kapattı ve dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdi.

"Duşunu kullanmamı ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sormana bile gerek yok."

"Benimle duş almanı isterdim ama başka bir cesedimiz var. Craig gelmeden önce hazır olmam gerek."

Banyoya doğru işaret ediyorum, ayağa kalkarken inliyor.

Onu takip ederek içeri giriyorum, ben de lavaboya atlıyorum ve o boxer'ını çıkarıp duşa girerken, duş başlığını açıp duş başlığını açarken manzarayı hayranlıkla izliyorum. Yüzümü buruşturuyorum. Soğuk olmalı.

Hiç gözünü bile kırpmıyor.

"Sanki bütün iyi şeylerden mahrum bırakılıp en kötü senaryolara geçiliyormuş gibi hissediyorum," diyor suyun sesinin üzerinden.

"Şu anda kazıklanmıyorum. Başka mesaj bıraktı mı?"

Homurdanıyor ve başını geriye atıp ellerini saçlarının arasından geçirip ıslatmasını izliyorum. Bence duş vakitleri artık izlenmeli. Bu çok ateşli. Daha sonra, yedek bir vibratör aldıktan sonra daha fazla sapıklık yapabilmek için videoya çekmek istiyorum.

"Sadece medya adı ve 'Yapamazsın' ifadesi kazınmıştı. İki günde iki ceset, hızlı bir gerileme. Fazla cüretkâr davranıyor."

Bir günde iki ceset düşürdüm ama şu an ne kadar harika bir verimlilikle övüneceğimi pek düşünmüyorum.

"Kurbanlarını nasıl seçiyor?"

Aktif bir vakadan bahsetmemeliyiz. Kurallara aykırı. Ama bu beni gerçekten endişelendiriyor, muhtemelen hedef olacağımı düşünürsek. Bu da... tamam mı?

"Çoğunlukla yirmili yaşlarının ortalarındaki esmerleri seçiyor. Hepsi düşük riskli kurbanlardı, ancak buraya gelene kadar hiçbiri teşhir edilmedi. Sonuncusu, arabasının tavanına bağlı halde bulundu ve araba sokağın ortasına çekildi. Şimdiye kadar bildiğim tek şey bu."

Cevap vermeden önce bunu düşünmenizi öneririm.

"O, coşkuyu hissediyor. Katil yakalanmayı imkânsız bulduğunda, belli bir yenilmezlik hissi duyuyor. Muhtemelen işkenceden çok, herkesin korkudan titrediğini görmek onu daha çok tahrik ediyor. Ayrıca medyadaki ismini onaylıyor, kişiliğini benimsiyor. Herkes çocukken Öcü Adam'dan korkardı. Şimdi o, yetişkinlerde bu korkuyu yeniden alevlendiriyor."

O da onaylarcasına bir nefes verdi ve ben de söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştım.

"Yapamaz mısın? Bu tuhaf bir mesaj."

"Evet. Eminim bir alaydır. Belki de bitiremeden sözü kesilmiştir."

Belki…

Sessizleşince, katil hakkında sorduğumdan daha fazla soru soruyormuşum gibi görünmek için başka bir şey söylemeyi düşünüyorum.

"Zengin olduğumu söylememem seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır," diyor hemen. "Alçakgönüllü olmanı seviyorum. Üvey babam her zaman, alçakgönüllü olmaya çalışanların kibirlilerin yollarından nefret ettiğini söylerdi."

Bunu sevdim.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, geçmişinizin hassas bir konu olduğunu biliyorum, bu yüzden bu konuda da herhangi bir bilgi vermek istemiyorum. Şu anda kim olduğunuzu tanımaktan keyif alıyorum," diye ekliyor ve aynı anda hem gülümsememe hem de yüzümü buruşturmama neden oluyor.

Öldüğünü sandığım parçalarımı geri getiriyor, ruhumu küllerinden diriltiyor. Ama içimde gizlenen, içimdeki canavarı saklayan tüm gölgeler... İşte bunlar onun asla göremeyeceği parçalar.

Duşu kapatıp aynı hızla dışarı çıktı ve askıdan bir havlu aldı. Suyun karın kaslarının tüm çizgilerini takip ederek havluya ulaşmasının ve kabarık kumaşıyla mutlu yerimi gizlemesinin dikkatimi dağıtmadığını söylesem yalan olur.

Rüya gibi bir iç çekiş duyuyorum ve Logan sırıtarak kaşını kaldırıyor. Ona dik dik baktığım için bile utanmıyorum.

Birini arzulamak ve istemek güzel bir duygu. Bunu hafife almayacağım ve utanmayacağım.

Çantasından bir diş fırçası çıkarıyor -bu ne zaman girdi buraya?- ve yanıma gelip dişlerini fırçalamaya başlıyor.

Şu anda bir katil ve kahramandan ziyade, pazar sabahı özel programına benziyoruz.

Dişlerini fırçalamayı bitirir bitirmez bacaklarımı ayırıp aralarına yerleşiyor. Beni öptüğünde hiç itiraz etmiyorum, naneli ve son derece ferah bir tat alıyorum.

Parmaklarım saçlarına dolanırken onu kendime doğru çekiyorum, tadını çıkarabildiğim kadar çıkarıyorum. Ne zaman döneceğini bilmek imkansız.

Öpüşmeyi kesmeye çalışırken gülüyor, ama ben onu geri çekiyorum. Ne yazık ki telefonu tekrar çalıyor ve ben de bırakmak zorunda kalıyorum.

Bu sefer bir mesaj ve ne yazıyorsa onu okuyor. Kaldırıyor, yüzünde ifadesiz bir ifadeyle bana bakıyor.

"Seni yakında başka bir randevuya çıkaracağım. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Tüm bunlara değecek şekilde ayarlayacağım. Yarın da burada olacağım. Ve ertesi gün. Ve sonraki gün. Çok önemli değil ama şu anda—"

"Yetersizmişsin gibi davranmayı bırak," diyorum ona, tekrar öpüyorum.

Ona benim için fazla iyi olduğunu söylemek istiyorum.

Ruhumu lanetten kurtarması için ona yalvarmak istiyorum.

Yukarıdaki bazı güçlere yalvararak beni sürükleyen acıyı benden almalarını istiyorum...

Karmanın devreye girmesine ve gerisini halletmesine izin ver.

Ama orada olacak tek hesaplaşma benim.

"Benim için çığlık at, küçük Victoria. Yüksek sesle çığlık at."

"Senin küçük bir fahişe olduğunu hep biliyordum."

"Onu tutun!" diyor Kyle, ben boşuna çabalarken gülüyor, dilimin ucundaki hıçkırığı bastırmaya çalışıyorum, onların beni kırılırken görmelerine izin vermiyorum.

"Onu rahat bırak!" diye bağırıyor Marcus arkamdan, dayanılmaz bir acı vücudumu keserken kalbim sıkışıyor.

"Gözlerini aç tatlım. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Yap, Marcus. Yap yoksa bir daha asla yapmamanı sağlarız."

Saatler, saatler, saatler süren alaylar. Ölmem gereken gece sonsuza dek hafızama kazındı. Günahları ruhumu öyle bir karanlıkla lekeledi ki, arınmam için onların ölümlerine ihtiyacım var.

Kendimi tekrar bütün hissetmemi sağlamak için.

Onların alaylarını ve kötü kahkahalarını çığlık sesleriyle değiştirmem gerekiyor.

Eklediğim her yeni çığlıkla daha iyi uyuyorum. Çığlıklar, nefeslerinin kokusunu, ellerinin vuruşlarını ve kirli, iğrenç parmaklarını bastırıyor.

Başka kimseye asla zarar veremezler. Ölümden dirilseler bile, acı çekme araçlarını kaybettiler.

Geri kalanlar da yakında onlara katılacak.

Artık duramam.

Logan için bile değil.

Bölüm 6

Üstün insan, konuşmasında mütevazı, davranışlarında ise aşırıdır.
—Konfüçyüs

LOGAN

Craig, "İki gün önceki son cinayetten bu yana her şey sessiz," diyerek apaçık ortada olanı dile getiriyor.

Başımı sallıyorum, zihnim dakikada bin mil hızla çalışıyor.

Sözümü tuttum, Lana'yı görmeye geri döndüm, her ne kadar tüm zamanımı uyuyarak geçirsem de. Yanımda kıvrılıp duruyor, sanki yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Zekiymiş. Polis varlığı arttı," diyorum uyuşuk bir şekilde.

Hiçbir dava hakkında bu kadar kişisel hissetmemiştim.

"'Yapamazsın' ne anlama geliyor?" diye soruyor, gövdenin üzerindeki yazının yakın çekimini incelerken düşünceli bir şekilde.

"Bilmiyorum. Beni durduramaz mısın? Sanırım lafı kesildi."

"O zaman bir tanık olabilir. Üç saat içinde bir basın toplantısı yapacağım. Bakalım birileri ortaya çıkacak mı."

Dalgın dalgın başımı sallayıp parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Müdür diğer tüm davalarımızı beklemeye aldı. Şu anda tek önceliğimiz bu ve sanki tek davamızmış gibi davranacağız.

"Adli tıp, son kurbanın cesedinde bulduğumuz liflerin sonuçlarını verdi," diyor Hadley, masama bir dosya bırakarak. "İnceledim ve bu tür şeyleri ancak dört yıl önce kapatılmış eski bir fabrikada bulabilirsiniz. Evsizler oldukça sık orada kalıyor. O da orada olabilir ve ortama uyum sağlıyor olabilir. Buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta. Adresi telefonuna göndereceğim."

Sandalyemden kalkıp hemen silahımı alıyorum ve kapıdan çıkarken Donny bana yetişmek için hızla koşuyor. Hadley arkamızda kalıyor ama Lisa ve Elise kapıdan içeri dalıp neredeyse koşarak geçerken bize katılıyor.

Donny destek aramalarını yapıyor, ben de telefonumu açıp Hadley'nin gönderdiği adresi görüyorum. Oradan buraya gitmek için

bir araca ihtiyacı olacak, bu yüzden Hadley'i arıyorum.

"Naber?"

"Sen ve Alan, şuradan buraya kadar olan araba hırsızlıklarını araştırmaya başlayın. Tekerlekleri var. Kan banyosuna bulanmış halde otobüse bineceğinden şüpheliyim."

"Üzerine."

Aramayı sonlandırıyor, ben de telefonumu cebime atıp adımlarımı hızlandırıyorum. O orospu çocuğunu yakalasak iyi olur.

Lisa ve Elise SUV'leriyle öne geçiyorlar, ben de Donny yanımda, onları takip ediyorum, ikimiz de farlarımızı yakıyoruz. "Kahretsin," diye tıslıyorum ve yakıt ışığım yandığında bir benzin istasyonuna dalıyorum.

Donny aceleyle depoya benzin doldurmak için dışarı atlarken Elise'i aradım.

"Bizden önce oraya varacaksın ama biz olay yerine varana kadar içeri girme. Anladın mı?" dedim Elise cevap verdiğinde.

"Anladım. Yerel polisin bizi desteklemesini beklememiz gerekecek zaten."

Telefonu kapatıp, Donny'yi beklerken parmaklarımla sabırsızlıkla direksiyona vuruyorum. Bir şeyler yapmam gerektiğine karar verip Lana'ya mesaj atıyorum.

BEN: İyi misin?

LANA: Canım çok sıkılıyor ama iyiyim. Duke'la kağıt oynuyorum ve bütün parasını alıyorum. İyi misin?

Duke'un evde onunla yalnız kalmasından gerçekten nefret ettiğimi söylemiş miydim? Eğer koruyucu bir gözetlemeye ihtiyacı olmasaydı, onu gereğinden fazla gördüğü için ona çok kızardım.

BEN: Bu adam kelepçelenince iyi olacağım.

Vur-öldür emrinden bahsetmiyorum.

LANA: Benim için endişelenmeyi bırak. İyi olacağıma söz veriyorum. Hakkımda bunu bilmiyorsun ama ben hayatta kalmayı başaran biriyim. <3

Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama geçmiş insanı insan yapmaz ve o da sadece bunu saklıyor. Hazır olduğunda bunu benimle paylaşacağına inanıyorum.

Donny arabaya atlıyor, ben de telefonumu cebime atıp tekrar açıp otoparktan ciyaklayarak çıkıyorum.

Donny, olay yerine varana kadar SWAT ekibinin geri çekilmesini söyleyerek ekibi organize ediyor.

Gürültülü bir kamyon kornasını çalarak yanımızdan geçiyor ve Donny şoföre orta parmak gösteriyor. Ben ise tünel görüşümü koruyup hiç yavaşlamıyorum.

Varış noktamıza yaklaşık yirmi mil kala, frene basıyorum, midem bulanıyor, ıssız yolun kenarındaki SUV'ye bakıyorum. Arkası ezilmiş, camı patlamış.

Araba yan dönmüştür ve Donny yolcu koltuğundan atlayıp Elise ve Lisa'nın yanına koşmadan önce küfür eder. Lisa'nın hala orada olup olmadığı belli değildir.

Ben de telefonumu kurtarıp ambulans çağırarak dışarı atlıyorum. Şarjımın bitmesine lanet ederek, hemen konumumuzu bildirip acele etmelerini söylüyorum. Neredeyse şarjı bitmiş telefonumu kaldırıp öne doğru kayıyorum ve pencereden dışarıyı görmeye çalışıyorum.

Bu açıdan, buraya bağlanan yoldan T-bone'lu olduklarını anlayabiliyorum. Elise ve Lisa ikisi de baygın ve Elise'in alnından kan geliyor. Çarpmanın büyük kısmını yan tarafı almış, ama buradan ne kadar hasar aldığını anlayamıyorum.

"Logan!" diye bağırıyor Donny.

Donny'nin ön camı kırıp açabileceği bir şey bulduğu için kapıyı geri çekmeye çalışırken, Lisa'nın kapısının yere sıkıştığını görünce etrafa koştum. Levyeyi kullanarak camın üstünü açtı, ben de ceketimi çıkarıp ellerime doladım ve ön camı tamamen geri çekmesine yardım ettim.

Lisa derin nefesler alıyor ve gözlerini kırpıştırarak açtığında gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Bağırıyor ve kapısına en yakın olan sağ

kolunu kaldırıyor.

Sığ kesiklerden akan kanı gördüğümde gözlerim inanmazlıkla açılıyor.

"Oydu," dedi acı dolu bir nefes alarak. "Oydu. Oydu."

Elise'e bakarken panik halindeki nefesleri hızlanıyor ve Donny onu sakinleştirmeye çalışıyor.

"Elise!" Cevap vermiyor ama sonunda inliyor.

Onun hâlâ hayatta olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.

"Bunu o yaptı," diyor Lisa, kanlı kolunu işaret ederken hâlâ panik içinde. "Silahlarımızı aldı. Hepsini aldığını sanıyordu. O... Silahı vardı. Bize vurdu... sonra silahı bize doğrulttu. Biz... hala ayaktayken yanıma gelip ellerimizi görebileceği bir yerde tutmamızı söyledi."

Emniyet kemerini çözmeye çalışırken bağırıyor.

"Sonra... sonra camımı kırdı ve camı kullandı... Camı kullanarak bunu yazdı," diyor hıçkırarak kolunu tekrar havaya kaldırırken.

"Bizi öldürecekti ama silahını almak için kolumu indirdiğinde yedek silahımı kaptım. Ona ateş ettim. İki el ateş ettim. Sıyırdım. Ama... O piç kurusu. Yanında biri vardı. Bir kız. Bir kız vardı. Geleceğimizi biliyordu. Ama bunu oydu."

Kurduğu cümleler her yere dağılmış, neredeyse hiçbir anlam ifade etmiyor.

Kolunda görebildiğim tek şey kan lekeleri, ama onları tişörtüne silip tekrar havaya kaldırıyor. Donny'nin nefesi kesilirken, rengi solmuş. Tenine kazınmış "SAKLA" kelimesi var.

Lisa tekrar hıçkırıklara boğulurken Donny, "Bizi tanıyor," diye fısıldadı. "Elise yerine Lisa'yı seçti. Eski sevgilini hedef almasının bir sebebi var."

Lisa'yı kızdırmamak için sesi kısık ve bu içgörüyle vücudum gerildi. Neden "SAKLA?" Neden o kelime?

"Kanıyor," diye boğuk bir sesle söylüyor Lisa. "Onu kanayacak kadar vurdum. En azından dikiş atılması gerekecek."

Etrafıma bakındım, hafif bir kan izi gördüm. Ama bu onun ölmesi için yeterli değil. Kahretsin!

"Bizi geçen o kamyon," dedim dişlerimi sıkarak. "Oydu. Hatta o lanet olası kornasını bile çaldı!"

Yumruğumu arabaya vuruyorum ve Donny de benim gibi kaskatı kesiliyor.

"Umarım vur-öldür emri devam eder," diye homurdandı Donny.

"Birisi ona haber vermiş. Geleceğimizi biliyordu."

"Kız onun suç ortağı mı?"

Başımı iki yana sallıyorum, şu anda içeride olup bitenlerden nefret ediyorum. "Profilinde bir ortak olduğuna dair hiçbir şey yok. Profilinde de polisle bir ilişkisi olduğuna dair hiçbir şey yok. Hayır. Zeki. Hatta hesaplı. Kesin bir planı vardı. Bu kasabada saklanıyorsa, kendini güvende hissetmesinin bir sebebi vardı. Yerel polis teşkilatına danışın. Bu baskından haberdar olan polislerden herhangi birinin kızı veya karısı olup olmadığını öğrenin. Sonra da kapı kapı dolaşın. Kayıp biri var mı öğrenin. Bildirilmez."

Gözleri kocaman açıldı. "Sence birini rehin mi aldı?"

"Evet. Ve artık bulunduğu yer yakıldığına göre, artık ona canlı ihtiyacı yok."

Ve biz de onun yanımızdan geçip gitmesine izin verdik. O hasta, narsist orospu çocuğu bize korna çaldı, alay etti, ona doğru geldiğimizi biliyordu. Ve ben bir an bile başımı kaldırıp bakmadım.

Her zaman etrafıma dikkat etmem gerekiyor. Bu davadaki kişisel müdahalem, kafamı karıştırmak, tünel görüşüne sahip olmamı sağlamak ve beni oyundan düşürmek.

O kazanıyor.

Bölüm 7

Ölüm ve hayatın belirlenmiş randevuları vardır.
—Konfüçyüs

LOGAN

"Lisa iyi. Biraz şokta ama genel olarak iyi," diyor Donny bana bir fincan kahve uzatırken. Tüm ekibimiz şu anda bir hastanenin bekleme odasında.

Güvenlik görevlileri beni gerginleştiriyor, çünkü polis teşkilatından biri bizi satmış.

"Bundan sonra Lana'nın evinde sadece çocukları ve ailesi olmayan polisler olacak," diyorum Donny'ye, başını sallıyor. "Sadece bir kez dışarı çıktık. Belki de varlığından bile haberi yoktur. Onu gördüğümde çoğunlukla onun evinde kalırdık ve takip edilseydim anlardım."

O muhtemelen benim isteğimi iletmek için bir mesaj yazarken ben de kahvemden bir yudum alıyorum.

"Elise?" diye soruyorum ona.

"Kendine geliyor. Sol omzu çıkık ve sol bacağında çarpma anında sıkışan iki kırık var. Şokta değil ama çok öfkeli."

Sırıtıyor, ben de kendi kendime gülüyorum. Elise bunu benim kadar kişisel algılayacak. Yine de, artık herkesin kişisel bir yatırımı var. İkimizin peşine düştü ve bana ismimle seslendi. Onu devirmek bizim görevimiz, tek odak noktamız.

Hadley dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazıyor. Yıllardır teknoloji meraklısı değil, adli tıp alanında en iyisi olduğundan beri. Ama şimdi eski becerilerini kullanıyor ve Plemmons'ın hangi kızla birlikte olabileceğine dair herhangi bir görüntü bulmaya çalışıyor.

Donny ve ben kamyoneti tarif ettik: eski bir Ford, hırpalanmış, krikoyla kaldırılmış ve önünde büyük bir çalılık koruması vardı. Çarpma aleti olduğu belli değildi, çünkü kesinlikle kaza yapmış gibi görünmüyordu.

"Bir şey var mı?" diye soruyorum Hadley'e.

Gözleri kısık bir çizgi gibi kısıldı.

"Henüz değil. Ama bu orospu çocuğunu bulacağım."

"Hastanede bir yerlerde olabilir. Bu programı izlemek isteyecektir. Ya da bilgisayar becerileri varsa, yayına sızabilir," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Haberim. Buraya geldiğimizde polislere böyle bir şey hakkında bilgi vermiştim zaten," diye açıklıyor. "Koridorları falan kontrol ediyorlardı."

"Lisa'nın ona ateş etmesi muhtemelen onu sinirlendirmiştir. Arkadan vurmuş, onları savurmuş ve sonra tekrar çarpmış. Bu onları yeterince sersemletmiş ve ona avantaj sağlamış," diyor Leonard otururken. "Lisa onu vurduktan sonra kamyonete binmiş, yan yoldan kaçıp onlara çaprazdan çarpmış, muhtemelen onları öldürmeye çalışmış."

"Kolayca öldürmek isteyen bir cinsel sadist mi? Sadece bizi sinirlendirmek için mi?" diye sordu Donny başını sallayarak.

"Bütün dikkatimizi ona vermemizi istiyor. Bizi sinirlendiriyor," diyorum dişlerimi sıkarak.

"İşe yarıyor," diye homurdandı Leonard.

Bir kadın başını içeri uzatıyor. "Bayan Clifton sizi soruyor," diyor, spesifik olmak yerine hepimize bakarak.

Donny, Leonard ve ben ayağa kalktık ve Craig koşarak koridordan geldi, Elise'i tuttukları odaya doğru yürürken bize katıldı.

Tam oraya varmadan, gözlerim kocaman, dehşet dolu yeşil gözleriyle bana doğru koşan tanıdık bir esmere takıldı. Beni görünce tüm vücudu gözle görülür şekilde gevşedi ve kendini kollarıma attı.

Lana'yı tutup kendime doğru çekiyorum, titreyip duruyor. Dedektif Duke hemen arkasında, ellerini dizlerine dayamış, iki büklüm olmuş, ağır nefesler alıyor.

"Lanet olası maraton koşucusu falan mısın?" diye sordu zorlukla nefes alırken.

Lana konuşmuyor. Sadece bana sarılıyor, kollarını sıkıca boynuma dolamış.

"Çok endişelendim" diyor sonunda.

"Takımının vurulduğunu söylediler," diye açıkladı Duke, elini saçından geçirerek. "Arabayı o kullandı. Onu gelmekten vazgeçiremedim. Kimin vurulduğunu bize söylemediler."

Onu bir saniye daha tutuyorum. Ekibimden üç kişi kaşlarını kaldırmış bize bakıyor, sonra nihayet gerçekliğe dönüyorum.

Kahretsin!

Onu yere bırakıyorum ve itiyorum, solgunlaşmasına aldırış etmiyorum.

"Burada olamazsın!" diye bağırıyorum, sonra gözlerimi Duke'a dikiyorum. "Onu neden buraya getiriyorsun ki?"

Gözleri kısıldı. "Onun benimle veya bensiz geleceğini söylediğim kısmı kaçırdın mı? Onu güvende tutmaya geldim."

1.62 boyundaki Lana'yı işaret ediyorum. "En fazla 55 kilodur. Polislik eğitimi almış en az 90 kilosun, yine de onu engelleyemiyor musun?"

Lana hiçbir şey söylemeden geri çekiliyor ama benim gözlerim Duke'un üzerinde, ona öfkeyle bakıyorum. O da bana aynı öfkeyle bakıyor.

"O bir mahkum ya da suçlu değil. Onu yasal olarak o lanet olası evine kapatamam, seni kibirli pislik."

Donny sanki işlerin kötüye gitmesine hazırlanıyormuş gibi aramıza bir adım atıyor.

"Muhtemelen burada veya izliyor ve sen onu buraya mı getiriyorsun? Ben aptal değilim. Onu bulmasını istiyorsun. Özellikle de şimdi. Şu anda ülkenin en ünlü katilinin parlak, küçük bir tutuklamasından yeni bir terfi istiyorsun."

Bana doğru tehditkar bir adım atıyor ve ben de bir adım attığımda Donny aramıza daha çok giriyor.

"Bunun zerre umurumda değil. Onu güvende tutmaya çalıştığım için geldim. Masum bir sivili evine kapatma yetkim yok, senin de yok."

Ona daha fazla bağırmak için ağzımı açtığımda, Lana sakince konuşmaya dahil oldu, gözleri buz gibi ve mesafeliydi; uzun zamandır görmediğim bir şeydi bu.

"Bana koruyucu bir ekip kurmamı söyledin ve ben de kabul ettim," dedi sessizce. Devam ederken sözlerimi yuttum. "Evimde bir yabancının kalmasına izin vermemi söyledin; istemesem de kabul ettim. Giderken yanımda birini götürüyorum. Seni memnun etmek için iş anlaşmalarımı askıya aldım, seyahat edip kendimi riske atmak

için değil. Koruyucu bir balonun içinde oturdum, tüm aramalarına ve mesajlarına anında cevap verdim, böylece benim için endişelenmene gerek kalmadı."

Gözleri parlıyor ama bunların öfke gözyaşlarından başka bir şey olmadığını anlayabiliyorum. Ve ciddi anlamda hata yaptığımı anlıyorum.

Bölüm 8

Öfke yükseldiğinde sonuçlarını düşün.
—Konfüçyüs

LANA

Sert. Farkında olmayan. Küstah.

Karşımdaki adamı tanımlamak için asla kullanacağımı düşünmediğim üç kelime.

Beni haksız yere evime hapsedip, onun güvende olduğunu bilme şansını bana vermemesi... Ne kadar sinirlendiğimi kelimelerle ifade edemiyorum.

"İyi olduğunu söylemek için bir mesaj bile atmaya vakit ayırmıyorsun," diye devam ediyorum, ses tonumu sabit tutarak, fazla duygu göstermemeye çalışarak.

Artık dünya için kanamıyorum.

Herkesten daha fazlasını görüyordu ve en önemli anlarda umursamaya tenezzül etmiyordu.

"Lana, sinirli olduğunu anlıyorum ama burada olamazsın," diyor sesi yumuşayarak.

"Anlıyorum," diye sertçe karşılık verdim, bir adım geri çekilerek. "Umursadığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Kulağa ne kadar kaba ve çocukça gelse de, şu anda bu, acı çeken bir kızın ayrıcalığı.

Dönüp yürümeye başlıyorum ama o da peşimden gelip kolumu yakalıyor. Kolumu elinden kurtarıyorum.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı kameraya bakarak. "İzliyor olabilir. Şu anda neler yapabileceğini bilmiyoruz ve geçmişi de büyük ölçüde bir muamma."

"Beni bir balonun içine koydun ve ben de sana huzur verdim. Umursadın. Endişelenmemen için her şeyi yapardım." Boğazımdaki düğümü yutkunarak, duygusallaşmayı reddederek, zayıflığımın veya kırılganlığımın parlamasına izin vermedim. "Ben de endişeleniyorum Logan. Duke, ekibinin vurulduğu haberini aldı ve hepiniz hastanedeydiniz. Telefonunuza bile cevap vermediniz. Mesaj bile

atmadın. Yüzlerce mesajıma cevap vermediniz. Birçok şeyin üstesinden gelebilirim ama beni ezip geçmene, sonra da bana aynı huzuru vermeyi reddetmene izin vermeyeceğim. Sonra da bana sinirlenmene? Bana tepeden bakmana? Sen beni kim sanıyorsun?"

Dönüp uzaklaşıyorum, ama o da izin veriyor çünkü beni takip edemiyor. Olay çıkaramıyor.

Korkuluk izliyor olabilir.

Hasta piç gelsin.

Bıçaklayacak bir şeye ihtiyacım var.

"Onun yanında kal. Kurtulur kurtulmaz oraya geleceğim," dediğini duyuyorum Logan'ın, muhtemelen Duke'a, yürümeye devam ederken. "Ve biri bana lanet olası bir telefon şarj cihazı bulsun!"

İlk gözyaşım, açık asansöre adım atıp Lobi düğmesine sertçe bastığımda düştü. Logan'ın milyon bir aramama veya mesajıma cevap vermemesi nedeniyle incinmiş olabileceğinden endişelenerek üç kat merdiven çıktım.

Meğer ben, en kötü senaryoları düşünüp aklımı kaçırdığımda aklına gelmeyen biriymişim.

Telefonun çalışmaması geçerli bir bahane değil. Hele ki takımdaki herkes kullanabileceği telefonlarıyla buradayken.

Dük asansörün kapıları kapanmadan hemen önce içeri girer ve duvara yaslanır.

Tek kelime etmiyor ve lobiye vardığımız anda anahtarları ona atıyorum. Sessizce arabaya varıyoruz ve eve doğru uzun bir yolculuk yapıyoruz. Konuşmuyorum. Radyo sessiz. Tek ses, sokakta vızıldayan V8 Mustang'imin sesi.

Telefonum Logan'dan gelen bir mesajla aydınlanıyor -sanırım şarj aletini almış- ama okumaya tenezzül etmiyorum. Tıpkı onun da benimle ilgilenmediği gibi.

Nihayet evime ulaştığımızda Duke'tan anahtarları alıyorum ama ben sürücü koltuğuna geçiyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyor.

"Size evimden çıkmanız için zaman veriyorum. Şu anda insanların arasında olmak istemiyorum. Ben dönmeden önce hepiniz mülkümden defolup gitseniz iyi olur."

Gözleri kocaman açıldı. "Bak Lana, şu anda sinirli olduğunu anlıyorum. O, düşüncesiz bir pislik gibi davranan, baskıcı bir pislik, ama onu cezalandırmak için kendi güvenliğini riske atma. Bırak da kalalım ve seni koruyalım."

Kapıyı açık tutuyorum, bir ayağım arabanın içinde. Duke iyi bir adam ama şu anda etraftaki tek kişi o olduğu için bu öfkeyi ondan çıkarmamak zor.

"Burada bulunmaya yasal hakkın yok. Aynen dediğin gibi. Sokakta aylak aylak dolaşmana engel olamam ama mülkümde kalırsan resmen izinsiz girmiş sayılırsın. Ben dönmeden git, yoksa ironik bir şekilde polisi ararım."

Zaten darmadağınık olan saçlarını eliyle düzelterek inliyor ve küfrediyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Nereye istersem oraya," diyorum arabaya binerken ona orta parmak göstererek. "Logan'ın buna itirazı varsa, ona özgür bir ülke olduğunu hatırlat," diye ekliyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Ona daha fazla tartışma fırsatı vermeden, arabayı çalıştırıp birinci vitese takıyorum, garaj yolunda aniden dönüyor, gaza basmaya başladığımda arkamın savrulduğunu hissediyorum. Jake'in kiraladığı kasabadaki depoya doğru giderken arkama bile bakmıyorum. Ayrıca telefonumu kapatıp pilini çıkarırken dizlerimin üzerinde sürüyorum.

Oraya vardığımda, Altima'nın anahtarlarını almadan önce arabamı depoda bırakıyorum. Borçları tahsil etmeye gittiğimde kullandığım birkaç arabamız var. Bu tarafta kamera yok, yani kimse beni bunu yaparken görmüyor.

Depo en iyi güvenliğe sahip ve biri içeri girse bile kime ait olduğunu bilemez. Tabii, onlar içeri girdiğinde benim güzel Mustang'im burada değilse.

Endişelenecek kadar olası değil.

Araçlar kullanım ömürlerini tamamladıktan sonra elden çıkarılıyor.

Depodan çıkıp arabada tek kullanımlık telefonumu açtım ve Jake'i aradım.

"Merhaba?"

"Benim. Boogeyman hakkında bir şey buldun mu?"

"Hayır. Bu adam beni sinirlendiriyor," diye homurdandı. "Logan nasıl?"

"Tek parça ve dokunulmamış durumda. Ayrıca yakın zamanda bekar."

O sessizleşiyor, ben de yanağımdan süzülen yaşı görmezden geliyorum.

"Bunu söylediğime inanamıyorum, çünkü bir federal ajanla çıkmamış olsaydın veya polislerle yaşamıyor olsaydın kendimi çok daha iyi hissederdim, ama abarttığından emin misin?"

"Güvenli ve sağlıklı durumum hakkında onu bilgilendirmek için her türlü çabayı göstermeme rağmen, endişeden aklımı kaçırdığımı umursamadı."

"Kulağa... önemsiz geliyor. Çok bağlanmadan önce dışarı çıkmak için bir bahane mi arıyorsun?"

Zaten fazlasıyla bağlandım. Ağlamıyorum.

Gözyaşlarım dindiği günden beri ağlamadım.

Jake'in evine doğru giderken gözlerimden yaşlar yeniden canlanıyor.

"Petty, arayacağını söylediği zaman aramadığı için sinirleniyor. Petty, hayatta olduğunu söyleme zahmetine girmediği için öfkelenmiyor. Bunu yapamam Jake. Evimde polis varken yaşayamam. O rozetler... Onları koparıp tuvalete atmak istiyorum. Gururla taşıyorlar."

"Onlar Delaney Grove'dan değiller bebeğim. İkisini karıştıramazsın."

"Değilim. Herhangi bir karışıklık olsaydı ölürlerdi. Kendimi... kirli hissediyorum. Onları orada istemiyorum. Onu artık orada istemiyorum - beni kirli hissettirdiği için değil. Onun kurallarına göre oynayarak çok fazla şeyden vazgeçiyorum. Anthony'nin evine henüz iki kamera dışında başlamadım bile."

"Senin için bu konuda biraz acele ettim, çünkü bir polis seni takip ediyorsa ve güvenliğini sağlamak için bir eve daha fazla kamera yerleştirmenin zor olacağını biliyordum. Eminim ki bir katile yardım etmek akıllarından geçen şey değildir."

Hafif ve komik olmaya çalışıyor ama şu anda buna uygun kafam yok.

"Güzel. Odaklanabileceğim bir şeye ihtiyacım var."

"Bıçaklanmış gibi mi hissediyorsun?" diye düşünüyor, hâlâ moralimi düzeltmeye çalışarak.

"Çok."

"Neredesin?"

"Senin evine doğru gidiyorum. Benim evimde cinayet planlamak bir süre kolay olmayacak."

"Neden tek kullanımlık telefon? Ve neden Mustang'ini duymuyorum?"

"Aldığımız yeni Altima'dayım. Evimde ne kadar zamandır bir polis var - sanki yıllar gibi geliyor. Arkadaşlarımı arayıp arabama bir şeyler koymayacağına güvenmiyorum. Ayrıca FBI, pili bitmiş bir telefonu açma yetkisine sahip, bu yüzden GPS'in onlara konumumu vermeyeceğine güvenmiyorum."

"Çok mu paranoyaksın? Şüpheli olmadığın sürece bunu yapamazlar."

"Sanki kurallara göre oynuyorlarmış gibi davranıyorsun. Ajan Hadley Grace'in hastane kayıtlarımı hacklediğini unutma. Kennedy'nin hastane kayıtlarını da."

Derin bir nefes verdi. "Geri alıyorum. Bu ilişkinin bitmesine çok sevindim, her ne kadar on yıldan uzun süredir seni gülümseten ilk şeyi kaybetmenden nefret etsem de."

İçimdeki burukluk artıyor ama taze gözyaşlarımı öfkeyle savuştururken onu yutuyorum. Ağlayıp ayrılığın acısını çıkaracak vaktim yok. Bir ilişki yaşayabileceğimi düşünmek aptallıktı.

Geçmişteki haksızlıkların intikamını almak için hayatta kalıyorum.

Aşık olmak mı? Benim gibi bir kızın sonu.

"Ajan Hadley Grace'den bahsetmişken," dedi Jake, konsantrasyonumu bozarak. "İhtiyacın olan toprağı ben çıkardım."

"Ve?" diye soruyorum, bunun artık bir önemi olup olmadığını merak ederek.

"On altı yaşında FBI'ın ağında güvenli bir dosyayı hackledikten sonra işe alındı. Hapis cezası veya FBI cezasıydı. Özellikle genç hacker'lar arasında oldukça yaygın bir durum. Görünüşe göre bir tür adli tıp dehası oldu ve Logan'ın ekibine katıldı."

"Bu toprak değil," diye belirtiyorum.

"Hayır, ama on altı yaşında evden kaçtığı için bilgisayar korsanıydı. Babası, o doğduktan kısa bir süre sonra Irak'ta öldü. Annesi, Hadley on yaşındayken Kenneth Ferguson ile yeniden evlendi. Hadley, aileye katıldıktan yaklaşık iki yıl sonra terapiye gönderildi. Annesi büyük bir bankanın genel müdürüydü, yani evde bile neredeyse hiç bulunmuyordu. Terapist, Hadley'e üç hafta içinde patolojik bir yalancı teşhisi koydu."

Yavaşlıyorum, gerçekleri sindiriyorum, onun devam etmesini bekliyorum.

"Kenneth'in kendisine dokunduğunu iddia etti. Annesinin çalıştığı gecelerde onu almaya geldiğini söyledi. Cinsel travmaya dair hiçbir kanıt bulamadılar ve geçmişinde pedofili olduğunu gösteren hiçbir kanıt bulamadılar."

"Öyle miydi?"

"Her gece yatağını ıslatıyordu. Bence bunda bir haklılık payı var."

"Patolojik yalancılar kendi yalanlarına inanırlar," diye hatırlatıyorum ona.

"Patolojik yalancılar FBI tarafından işe alınmaz. Ayrıca asla gerçekten iyileşemezler. Hakkında hiçbir olumsuz eleştiri yapılmadı. Dosyası tertemiz. Üvey babası ise artık Lana adında, çocuklara sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmet uzmanı. Lana on üç yaşındayken kaçtıktan sonra bu alanda çalışmaya başlamış. Bu da sanki diğer küçük kızlara da erişmesi gerekiyormuş gibi bir izlenim veriyor."

"Peki ya ondan önce?"

"Teksas'ta bir kadınla evliydi. On yaşında bir kızı olan bir kadın. Az önce açtığım bu mühürlü dosyaya göre, sık sık yatağını ıslatan ve kabuslar gören bir kızı vardı. Orada hiçbir suçlama yapılmadı."

Boğazımda bir düğüm oluştu. Başıma gelen tüm kötü şeylere rağmen, hiç çekmediğim tek şey buydu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve cevabım kesinlikle hayır," diyor Jake bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Ne kadar uzakta?"

"Kahretsin Lana! Az önce hayır dedim. Bir listemiz var, belirli bir liste. Bir sistemimiz var. Önce sana ve Marcus'a haksızlık eden tüm o hasta orospu çocuklarını yakalarız. Sonra babana haksızlık edenleri

ortadan kaldırırız. İşte bu kadar. Biz, dışarıdaki her sapığın peşine düşebilecek intikam melekleri değiliz."

"Çocuklara sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmet uzmanı; daha fazla üzülmemek için acılarını sessiz tutma olasılığı çok daha yüksek olan üzgün çocuklar. Bunu kendin söyledin. Orada oturup bana, onun yaptıklarına devam etmesine izin vermenin sorun olmadığını söyleyebilir misin? Başımıza gelenleri bilip de hiçbir şey yapmayan o pis kasabadan farkın olmadığını söyleyebilir misin?"

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, onu yanımda taşıdığımı biliyorum.

"Çok uzakta değil. Adresi sana mesaj atarım. Yöntemini kullanma. Bu Scarlett Slayer ile bağlantılı olamaz."

"Ne?" diye soruyorum eğlenerek.

"Bu ismi medyaya bırakacağım."

"Medyanın bana bir isim vermesine mi izin vereceksin?"

"Evet. Evet, öyleyim. Görünme, sonra da arabayı her zamanki yere bırak. Şu adama arabayı aldırırım, ben de seni almaya gelirim - her zamanki gibi. Hata yok. Yanında öldürme malzemesi var mı?"

"Çizmemde bir bıçak. İşe yarar. İz bırakmamak için kayalara ve kaldırımlara yapışacağım. Her ne kadar penisini kesmek istesem de, bundan kaçınacağım."

"Masumsa onu öldüremezsin."

"Endişelenme," diyorum aşırı endişeli arkadaşıma. "Günahlarını her zaman bana itiraf ediyorlar."

Bölüm 9

Dikkatli olanlar nadiren hata yaparlar.
—Konfüçyüs

LOGAN

Sinirli bir şekilde, kafamı burada tutmaya çalışıyorum ve beş saat önce hastaneden çıktığından beri aramalarıma cevap vermeyen Lana'ya odaklanmıyorum. Duke da telefonlarına cevap vermiyor.

Bunun çok ciddi sonuçları olacak.

Gözlerim sorgu odasındaki özel tim komutanına takılıyor. Aramızdaki cam tek taraflı, o da bunu bilmiyor değil.

Elleri titriyor. Sürekli ayağa kalkıp oturuyor, sanki tedirginmiş ve dışarı çıkmaya hazırmış gibi davranıyor.

"Yirmi yaşındaki kızı dört gündür üniversite derslerine gelmedi," diyor Donny, benimle birlikte onu izlerken. "Oda arkadaşı, ailesini kaybettiği için eve gitmek zorunda kaldığını söylüyor. Plemmons'ın onunla bu şekilde iletişime geçip geçmediğini, belki de vefat eden birinin bahanesiyle yalan söyleyip söylemediğini anlamak için telefon görüşmelerini takip ediyoruz. Anne gerçekten habersiz görünüyordu, bu kadar çok soru sormamızın sebebini bilmiyordu."

"Esmer mi?" diye sordum, Lee Norris'in odada volta atmasını, sonra oturmasını, sonra tekrar ayağa kalkmasını izlerken.

Kesinlikle tedirgin.

O bizim sızdıranımız.

"Evet," diye yanıtlıyor Donny. "Plemmons'ın onu alması, geçmişine veya bildiğimiz kadarıyla hiç uymayan bir organizasyon seviyesi gösteriyor. Bunca zamandır bizi kandırdığını düşünüyordu ama onu öğrendiğimizde, bunu bize karşı kişisel bir meydan okuma olarak algıladı."

Başımı sallayıp onaylıyorum.

"İçeri gireceğim. Dedektif Duke'a ulaşmaya çalış. Devriyeler ne dedi?"

Dudaklarını sıkıyor, ben de onu inceliyorum.

"Ne?" diye sordum.

"Çocuklar Lana'nın onları evinden kovduğunu söylediler. Ortalıkta bu kadar çok şey varken sana söylemek istemedim. Arabayla gitti ve herkese siktirip gitmelerini söyledi. Sen de dahil."

Yumruğumu duvara vuruyorum, etrafındaki alçıpanlar ufalanıyor.

"Senin şu anki kadar soğukkanlılığını kaybettiğini hiç görmemiştim Logan. Belki de sen de—"

"O cümleyi bitirme," diye çıkıştım, kanlı eklemlerimi pantolonuma sürterek, yanmayı görmezden gelerek. "Herkesin duygusal olarak bu işe yatırımı var. Sadece ben değil. Leonard'ı bizimle içeri gönder. Norris ilk birkaç dakika içinde bana saldırmak isteyecektir."

"Bunu yapacak kafaya sahip olduğundan emin misin?"

"Hemen ağzından kaçıracak. Kızının öldürülmesinden bizi sorumlu tutacak. Ama aynı zamanda bu hasta orospu çocuğunu yakalamamıza da öncülük edebilir. Kafam gayet iyi çalışıyor. Lana'yı bul. Eğer bulursan beni ara."

Dönüp odadan çıktım ve doğruca sorgu odasına yöneldim. İçeri adımımı attığım anda Norris yerinden fırlayıp bana dik dik baktı.

"Beni buraya kilitleyerek ne halt ettiğini sanıyorsun?! Alt komiteye ne tür raporlar hazırlayabileceğime dair bir fikrin var mı?"

"Erica Norris senin kızın ve ailende bir ölüm olduğu için dört gündür üniversite derslerine giremiyor. Ailende hiç ölüm olmadı," diyerek onu susturuyorum.

Korkutucu bir beyaz renge bürünüyor ve sandalyeye düşerken tüm vücudu gevşiyor, ayakta durma yeteneğini kaybediyor.

"Onu öldürttün," diyor boğuk bir fısıltıyla. Sonra yumruğunu masaya vururken gözleri ölümcül bir ifadeye bürünüyor, öfke enerjisini yenilemek için hücum ediyor. "Seni orospu çocuğu! Onu öldürdün!"

O hamle yapıyor ama Leonard tam zamanında gelip yakasından yakalıyor, ben de duvara yaslanıp ifadesiz bir şekilde beklemeye devam ediyorum.

"Baskını ona sızdırdın," diye devam ediyorum. "Hangi telefonu kullandın? Sana verdi mi?"

"Seni piç kurusu!" diye tükürdü, Leonard onu durdururken hıçkırığını bastırarak. "Onu yakaladığını biliyordun ve yine de beni

içeri mi getirdin?! Seni soğukkanlı katil!"

Duvardan uzaklaşıp bizi ayıran masaya doğru ilerliyorum, ellerimi masaya dayayıp, gözleri benimkilerle buluşana kadar eğiliyorum.

"Onu yakaladık. Sen ona haber verdin. Artık ona faydası kalmadığında onunla ne yapacağını sanıyordun?"

Önümde hıçkırarak ağlamaya başladı. "Onu herhangi bir tehdit konusunda uyarırsam ona zarar vermeyeceğine yemin etti. Onu geri alacağıma yemin etti. Ağzımı kapalı tuttuğum sürece... yemin etti. Şimdi beni buraya çektin ve bunun hiçbir ihtimali yok!"

"Onun orada olmasının sebebi sensin. Onu şu anda gözaltında tutmamamızın sebebi sensin," diye hatırlattım ona, bir baba olarak yaşadıklarına dair tüm duygularımı sustururken sesim buz gibiydi.

"Sen ve senin o lanet ekibin olmasaydı o burada bile olmazdı! Eyaletimize bir katil saldın ve şimdi kızım onun elinde!"

"Boston'da olurdu," diyor Leonard sakince, "başkasının karısını, kızını, kız kardeşini öldürürdü... Katili biz yaratmadık, Komutan. Onu durdurmaya çalışıyoruz. En iyi şansımızı elimizden aldınız. Sonunda onu yakaladık."

Norris kendini kaybediyor, öyle şiddetli ağlıyor ki anlatamam. Başını kollarına gömüyor ve dirseğinin içine doğru ağlıyor.

Kızının hâlâ hayatta olması mümkün, ama pek olası değil. İçime sızmaya çalışan suçluluk duygusundan kendimi soyutlamam gerek. Kayıpları kabullenmek asla kolay değildir. Ama bu işte, her zaman oradalar. Kendinizi buna duyarsızlaştırmazsanız, bu alanda iki ay dayanamazsınız.

Bilmediği şey ise, kızının hayatta kalma şansının en iyi ihtimalle o depoya baskın yapmamız olacağıydı. Kaçardı. Kaçmaya çalışırdı. O zaman onu da beraberinde götürmek çok riskli olurdu.

Büyük ihtimalle hala nefes alıyor olurdu ve büyük ihtimalle onu gözaltına alırdık.

Bunu ona söylemiyorum. Kendi kızının ölümünün sorumluluğunu üstlenmektense bizi suçlaması daha iyi. En azından ona bu kadar merhamet gösterebilirim.

Zayıf bir hareketle cebinden bir telefon çıkarıyor ve Leonard açıyor. "Bunu o gönderdi," diye fısıldadı Norris boğuk bir sesle. "Günde iki kez sesini duymama izin vereceğini söyledi."

"Öyle mi?" diye soruyor Leonard.

Norris gözlerini silip sertçe başını salladı. "Beşer saniyelik. Onu kurtarmam için yalvarması için yeterli bir süre."

Tekrar vazgeçiyor ve Leonard telefonla dışarı çıkıyor. Erica Norris artık ya ölmüş ya da ölmeyi diliyor. Son dört gündür bunu diliyor olabilir.

Bazen evsizler etraflarında olup biten her şeye göz yumarlar. Bu, insanlık dışı davranışları değil, hayatta kalma mekanizmalarının devreye girmesidir. Sokakta hayatta kalma mücadelesidir. O kadar uzun süredir acı çekiyorlar ki, daha fazla acı çekmek onlara fazla gelir. Ama yeterli motivasyonla, ihtiyacınız olan her kelimeyi söyleyeceklerdir.

Şu anda, o depoda yaşayanlar nakit karşılığında bildiklerini anlatıyorlar; etik dışı ama yasa dışı da değil. Ama bilgi pek de fazla değil.

Plemmons arka odadan bir odayı ele geçirip kızı orada zincirle tutuyordu. Gittiğinde asma kilitle kilitliyor, başka zamanlarda da kızı yanında götürüyordu.

O odada kan bulundu. Adam zaten ona istediğini yapmış, hatta ihtiyacı olanı elde etmek için birkaç yerinden kesmiş olabilir, ama onu öldürmeye yetecek kadar değil. Orada birkaç dikiş kiti bulunmuş, yani büyük ihtimalle çok fazla kanamasını önlemek için verdiği hasarı ilkel yöntemlerle onarmış.

Dört gün boyunca ona katlandı. Dört gün boyunca muhtemelen ölüm için dua etti.

Babası dört gün boyunca ağzını kapalı tuttu ve oynama hakkı olmadığı tehlikeli bir oyunu oynadı.

Hemen yanımıza gelmeliydi, Plemmons çoktan gözaltına alınmış olurdu. Kızı şu anda nerede olursa olsun, kendi yatağında olurdu.

O hıçkırarak ağlamaya devam ederken ben dışarı çıkıyorum ve onu rahat bırakıp ağlıyorum.

"İlk duygu dalgası geçince ondan daha fazlasını alabilecek misin bakalım," diyorum Donny koridorda benimle buluşurken. "Lana hakkında bir şey var mı?"

Başını yavaşça sallıyor. "Hayır. Hadley'den Alan'ın bu adamın görüntülerini ararken gizlice onu yakalayıp yakalayamayacağını

sordum."

Doğruca Hadley'nin odasına yöneliyorum ve onu klavyede tıkır tıkır çalarken buluyorum. Ama aradığı Lana değil. Alan'ın aradığı görüntüleri arıyor.

"Ne oluyor yahu? Donny senin Lana'yı alt etmeye çalıştığını söyledi."

"Lana şu anda önceliğim değil Logan. Masum bir kız bir seri katilin elinde ve ben onun hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

Başkasının onun eline düşmesini engellemeye çalışmak yerine, sanki kontrolcü bir pislikmişim gibi ses çıkarmasını seviyorum.

"Özellikle şimdi hedef olacağını biliyoruz. Daha önce radarında olmasa da, hastane olayından beri radarında."

Hadley beni görmezden geliyor, hâlâ yazıyor.

"Kahretsin, Hadley!"

Dönüp bana soğuk bir bakış attı. "Başının dertte olduğunu bildiğimiz kızı arıyorum. Sen, neredeyse hiç tanımadığın kız arkadaşınla tek başına ilgilen. Hastanenin yayın akışını hackleyecek kadar becerikli değil büyük ihtimalle. Ne kadar organize ve zeki olduğu ve içinde bulunduğumuz yeni durum göz önüne alındığında, orada bulunacak kadar aptal olması daha da düşük bir ihtimal. Beni. Yalnız. Bırak."

Arkasını döndü ve ben derin bir nefes verdim. "Tamam. Erica Norris'i bul. Onu bul."

"Planlıyorum. Onayınız için çok teşekkür ederim," diyor alaycı bir şekilde.

Kabul etmekten nefret ediyorum ama haklı. Kız arkadaşımı bulmak için başı dertte olduğunu bildiğimiz bir kızı aramayı bırakmasını istemem yersiz. Hastanede sinirlerim bozulmasaydı, polis koruması altında evinde güvende olurdu. Ona mesaj atmalıydım. Telefonum kapalıydı ve birinin Duke'a olanları bildireceğini hiç düşünmemiştim.

Onu endişelendirmek istemediğim için, daha sonra anlatacaktım. Ellerini üzerime koyup iyi olduğumu anladığında, kendi gözleriyle görecekti. Duke'a herhangi bir konuda kim haber veriyor ki?

"Bölümümüzden biri neden Dedektif Duke'un bu saldırıya katılmasına izin versin ki?" diye soruyorum Craig'e, tahtaya

oturduğumda, durmaksızın resimlere bakıyor.

Hatta Plemmons tekrar saldırmadan önce onu durdurmaya çalışıyor.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi dalgın dalgın. "Amiri aradı. Amir, bu davayı yerel kolluk kuvvetleriyle paylaşıp insan gücüne katılmamız gerektiği düşünüldüğünde, davanın gidişatından haberdar ediliyor. Kız arkadaşına nezaket olsun diye Duke'u aradı ama paylaşacak özel bir şeyi olmadığını söyledi." Craig bana döndü. "Ayrıntıları vardı. Sadece paylaşmayı ihmal etti ve adamlarımız ona hiçbir bilgi vermedi veya aramalarını telefonlarımızdan hiçbirine yönlendirmedi. Arama listenizde yok."

İçime bir ürperti yayıldı.

"Onun oraya gideceğini biliyordu," diyorum gergin bir şekilde.

"Şef bizimle oynuyor çünkü bu tutuklamayı istiyor," diye katılıyor Craig. "Onun departmanı en az ilgiyi görüyor çünkü biz onların komşusuyuz. Washington'daki tüm önemli işler, tüm çevre şehirlerle birlikte doğrudan bize geliyor. Bu, normalde davet beklediğimiz diğer yerlerden daha yaygın."

"Bu yüzden Duke aracılığıyla ona durumu anlatıyor, hastaneye koşacağını biliyor."

"Ona, hastaneyi koruyan ve Plemmons'a benzeyen herkesi kontrol eden yerel kolluk kuvvetlerinin olduğunu söyledikten sonra, acımızı gözlemlemenin ve yarattığı korku veya paniği görmenin bir yolunu bulmak isteyeceğini düşündük."

"Ve onun Lana'yı görmesini istiyordu," diye çıkıştım.

"Ve hatta belki de onu evine kadar takip edebilirim," diyor Craig, çenesi gıdıklanarak. "Orospu çocuğu. Devriyeyi aradım. Olanları anlattılar. Ama adamlarımızdan birini de izlemeye gönderiyorum. Hâlâ yaş olsalar da, ayırabileceğimiz birkaç kişi var."

En azından bir kişi Lana'nın da bir hedef olduğunu anlıyor ve eğer onun farkındaysa sonunda saldıracağını biliyoruz.

Artık kendimi o kadar paranoyak ya da deli hissetmiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Omuz silkiyor. "İnsanlar bu konuda mantıklı olduğumu düşünecek ama sen yaparsan bunu güç istismarı olarak görecekler. Müdahale etmem mantıklıydı. Ama müdahale ediyorum çünkü senin

gördüğünü görüyorum. Herkes sadece Erica Norris'i görüyor." Yüz ifadesi sertleşiyor. "Onu kaçırdığı günden beri ölü, kalbi hala atıyor olsa bile."

Bunu biliyorum ama bunu herkese yüksek sesle söylemek istemiyorum. İçten içe onlar da biliyor.

"Onu kurtarma şansımız, babasının cinsel sadistlik oyunu oynamasıyla elimizden alındı," diye ekliyor Craig derin bir iç çekerek. "Bunu bilmek için profil uzmanı olmama gerek yok. Tek avantajımız, Lana'nın büyük ihtimalle onun listesinde olması. Tüm çabalarımızı buna yoğunlaştırmalıyız."

"Ama yapamayız," diyorum içimdeki hayal kırıklığı giderek artarken.

"Çünkü bu kızı aramamızı istiyorlar," diye onaylıyor Craig. "Ve Lana sana çok kızgın. Arabasının GPS'i, arabayı satın aldıktan kısa bir süre sonra devre dışı kalmış. Maalesef bunu öğrendim. Ya telefonu bozulmuş ya da yerini bulamamamız için pilini çıkarmış. İkincisiyse akıllıca. Kız arkadaşının izini sürmek için neden bu kadar uğraştığını anlamıyorum."

Ben bile bunun tuhaf bir şekilde şüpheli olduğunu kabul ediyorum. "Lana son derece özel bir insan. Ayrıca kolluk kuvvetlerine ilk düşündüğüm kadar güvenmiyor."

Yavaşça başını sallıyor. "Mantıklı. Çoğu insan şu anda genel olarak hükümete güvenmiyor. Eğer gizliliğe ve medeni haklara önem veriyorsa, mantıklı. Wi-Fi'ı var mı ki? Çünkü ben de bulamıyorum."

"Orada olduğumda wifi'ye bağlanmak için pek zaman ayırmıyorum, bu yüzden hiçbir fikrim yok."

"Neyse, onu bulamıyorum. Beyaz yakalı suçlardan Sarah bana yardım ediyordu. Kızın bulunmamak için ne yapması gerektiğini bildiğini söyledi. Cinsel suçlarda çalışırken bunu sık sık görmüş. Sürekli tacize uğrayan kadınlar ortadan kaybolup izole ve mahrem bir hayat yaşıyorlar. Kız arkadaşın için durumun böyle olduğunu sanmıyorum, çünkü kendiyle barışık ve korkusuz görünüyor, ama Sarah'nın anlattıklarıyla onun mahremiyet konusundaki aşırılıklarında birçok benzerlik buldum. Her zaman çıkardığı ilk sonuç bu oluyor."

Midem bulanıyor. Onu kurban olarak gösteren hiçbir şey yok ama onunla ilk tanıştığım zamanı düşünüyorum. Daha mesafeliydi,

hemen savunmaya geçiyordu ama dokunuşumdan irkilmiyordu.

Hayır. Hayır. Kafam şu anda çok dolu ve net düşünemiyorum. Kimseden kaçmıyor. Aksine, durumunun ciddiyetini kavrayamayacak kadar cesur.

"Daha önce bu şekilde fiziksel saldırıya uğramış biri, cinsel sadistin potansiyel kurbanı olduğunu bildiği halde polisleri geri çevirmezdi. Onu koruyucu gözetim altında istiyorum. Koruyucu ekip artık yeterli değil. Beni desteklersen ciddiye alacaklardır."

"Bunu zaten denedim," diyor yine sert bir ifadeyle. "Müdür, FBI kaynaklarını kullanarak kız arkadaşını kontrol edemeyeceğini söyledi. Ekstra devriyeyle halledilemeyecek bir tehdit görmüyor. Senin biriyle birlikte olduğunun farkında bile olmadığı için, onun peşine düşeceğini hiç düşünmüyor."

"Sanki dünyanın en dikkatli insanıymış gibi," diye homurdandım.

"Şimdilik elimizdekilere odaklanıyoruz," diyor Craig. "Devriye sayısını artırıyorlar, ancak mülküne girmelerini yasaklamışsa yapabilecekleri çok az şey var. Ancak SWAT komutanıyla yaşananlar nedeniyle, fazladan eleman konusunda çok kısıtlıyız. Yaşayan aile üyeleri olan hiç kimsenin, olup biteni gerçekleşmeden önce bilmesine izin verilmeyecek. Bu, bir sürü geçmiş kontrolü ve üstüne üstlük onu bulmak demek..."

"Anlıyorum. Yönetmen tüm dikkatimizin olası gelecek yerine şimdiye odaklanmasını istiyor. Bu hem akıllıca hem de aptalca. Ama önyargılı olmaktan endişeleniyorum."

Omzuma vuruyor. "Ben de önyargılı olabilirim, ama bunun tek sebebi senin benden daha güzel olduğumu bilen az sayıdaki kişiden biri olman."

Hafifçe güldüm ve o da gitmeden önce sırıttı. Odaklanmam gerek. Umarım Lana çok güvenli bir otel bulmak için gitmiştir ve bilgisayar konusunda yetenekli olabileceğini düşündüğüm için telefonunun pilini çıkarmıştır.

"Bu adam özel harekat komutanının veya kızının adını nereden biliyordu?" diye yüksek sesle, kimseye belli etmeden soruyorum.

"Çünkü bilgisayar becerileri var," diyor Craig hemen, sanki o da yeni anlamış gibi.

"Kafamızı boşaltmamız ve diğer davalarda olduğu gibi düşünmeye başlamamız gerek," diyorum odaya dönerken. "Şu anda kafamızın içinde, düşünce süreçlerimizi hızlandırıyor ve duygularımızı bize, özellikle de bana karşı kullanıyor."

"Bizi birbirimize düşürüyorlar da," dedi Donny dışarı çıkarken ve bana bakarak. "Komutan resmen her zaman savunduğu şeyden nefret ediyor. Plemmons'ın hiç fark edilmeyen bir dahi IQ'su olabilir. Aniden ilgi çekmeyi istemesinin bir sebebi var. Hiçbir şeye sahip olmamış bir adam, onsuz yaşamaktan memnun olabilir."

"Ama ne istediğini bilmediği bir şeyin tadına bakan bir adam, daha fazlasını tatmak için daha çok çalışır," diyor Elise, koltuk değnekleriyle odaya topallayarak girerken, hırpalanmış ve dövülmüş bir halde, bir kolu askıda, hepimizi şoke ederek.

"Kahretsin," diye tısladı Craig, köşeden acil durum tekerlekli sandalyesini almaya giderken.

"Beni o şeyin içine sokmaya çalışırsan, seninle işim bittiğinde onu giymek zorunda kalacaksın," diye hırladı ve onu susturdu.

Gözleri bana dönüyor.

"Bu orospu çocuğunu bulmak istiyorum. Bir yerlerde kafası karışık. Bu şehirle fazla rahat. Tüm bu durumla fazla rahat. Lisa onu vurana kadar en ufak bir panik belirtisi göstermedi. O zaman bile panikten çok sinirli görünüyordu. Ve geçmişiyle ilgili hiçbir şey bulamıyorsak, kendini silmenin bir yolunu bulduğu içindir."

"O zaman işe koyulalım," diyorum masasına doğru topallayarak yürürken. "O zaman o piçi vurma hakkı bana ait," diye ekliyor fısıltıyla, dudaklarımın seğirmesine neden olarak.

Ne kadar nefret etsem de, Lana'ya odaklanmayı bırakmalıyım. Erica Norris'in bundan sağ çıkma ihtimali çok düşük, ama tüm çabamı bu küçük şansa adamak ona borcum.

Bölüm 10

Sadece en akıllı ve en aptal insanlar asla değişmez.
—Konfüçyüs

LANA

Kenneth Ferguson beklediğimden daha kilolu çıktı. Bu detaylar genellikle çok önceden halledilir. Bu adam obez bir canavar ve onu su kenarına yuvarlamak çok zor, özellikle de çamurda yürümek zorunda kaldığım ve şimdi izlerimi gizlemem gerekeceği için.

En azından suyun yakınında yaşıyor, iyi tarafı bu.

Canavarlar birçok şekilde karşımıza çıkabilir.

Mesela kırmızı rengi seven güzel bir kız. Kurbanları bağışlanmak için yalvarırken kırmızı rengin kanını akıtıyorlar.

Ayrıca donları ve eşlerini döven atletleriyle dolaşan kel, şişman, pasaklı tipler gibi de görünebilirler. Evet. Stereotiplerden bahsediyoruz. Hatırlamak istediğimden daha fazla göt yalaması gördüm.

Karanlığın örtüsü altında cesedi de sürükleyerek suya giriyorum. Karanlıktan korktuğum bir zamanı hatırlıyorum. Şimdi yılanlar bile benden korkuyor.

İtiraf etti. Günahları ayıklandı ve her şeyi itiraf etti.

Tamam, belki de kendi kusmuğumu yutmamı sağlayacak kadar önemli bir konuya değinmesi için ona ihtiyacım vardı, bu yüzden ona işkence ettim. Sadece biraz. Çabuk pes etti.

Çok daha fazla ölümü hak ediyordu. Günlerce ölmeyi hak ediyordu. Ama şu anda bunu yapamam. Bunu yapmak bile riskli.

Soğuk suyun altında yüzüyorum, üzerimdeki tüm kanı temizliyorum, yorgun kaslarımın soğuğa nasıl direndiğini görmezden geliyorum. O canavarı yokuş yukarı itmek tam bir mücadeleydi. Şu lanet olası merdivenlerden bahsetmiyorum bile.

Suya girdiğimde, suyun üstünde sallandığını görüyorum. Boyutuna rağmen, onu fazlasıyla rahat tutuyor.

Vücuttaki yağ miktarı arttıkça, suyun üzerinde daha rahat yüzerler.

Akıntı onu yakalar yakalamaz geri dönüyorum, su kenarındaki çapayı alıp izlerimi kazmaya başlıyorum. Küçük ama parlak el fenerini ağzımda tutarak yolumu tersten takip ediyorum.

Sabahın ikisiydi ama cesedini atmak için şimdiye kadar beklemek zorunda kaldım. O piç kurusunun komşuları duyabiliyordu, bu yüzden ona işkence etmek tam bir işkenceydi. Neyse ki bodrumu vardı.

İşte bahsettiğim o lanet merdivenler.

Ayrıca kanı temizlemek için bodrumu çamaşır suyu ve suyla yıkamak zorunda kaldım. Bir kez olsun karşı adli tıp önlemlerine ihtiyaç vardı.

Öldürmek, listemde olduğunda çok daha kolay oluyor. Daha az temizlik gerekiyor.

Listeye girdiklerinde bulunmalarını istiyorum.

Kenneth'in yok edilmesi gereken çok fazla iz izi var, bu yüzden büyük tuzlu su kütlesi işini görecektir. Ayrıca, denizdeki tüm küçük yaratıklar, Kenneth bulunmadan önce veya bulunursa, bir ısırık alacaklardır.

Komodinin üzerinde bulduğum fotoğraflar, hikayeyi anlatmasına fırsat vermeden anlatmıştı. Fotoğraflarda yetmiş küçük çocuk vardı, çoğu çıplaktı. Polaroidler berbat bir icat ve pedofiller onların fotoğraflarını çok seviyor.

Çektiğim fotoğrafların arasında sadece bir tane vardı. Neden çektiğimi bilmiyorum. Ama Hadley'nin on bir yaşındaki haliydi. Onları etiketlemiş. Yaşlarını da işaretlemiş.

Nedense, cesedi bulunursa ve o fotoğraflar ortaya çıkarsa, iş arkadaşlarının onun yüzünü panolarında görmelerinden hoşlanmayacağını biliyorum. Güçlü ve gururlu biri ve büyük ihtimalle bunca zamandır gerçekten kafasındaymış gibi hissetmiş.

Onu deli olduğuna inandırdılar. Kendi annesi de uydurduğuna inandırdı. Kadın, kızına tacizde bulunan bir sapıkla evli olma ihtimalini kabullenemediği için, bu konuda bir profesyonele yardım etmesi için para ödedi.

Hadley kaçtı.

Kaçtı çünkü kirli ve yanlış olduğunu düşünüyordu.

Bu dünyada çok sayıda iyi insan varken, bu kadar çok masum çocuğun acısına son vermek için bir canavar gerekiyordu.

Beni devirmek isteyen bir kıza karşı kendimi borçlu hissetmem için hiçbir sebebim yok ama sanki akrabaymışız gibi hissetmemi sağlayan bir şey var. Jake olmasaydı delirir ya da kendimi öldürürdüm.

Onun hiç Jake'i olmadı.

Belki de Logan, Jake'e en yakın olan kişiydi ve bu yüzden onu oynadığını düşündüğü birinin peşine düşmüştü.

Jake için bir orospuyu öldürürdüm.

Hadley kırılmayı hak etmiyor, bu yüzden o resmi asla göremeyecek.

Çakıllı araba yolunda kıyafetlerimi değiştiriyorum, üzerimden düşen her şeye dikkatle bakıyorum. Saçlarım sıkıca başıma bağlanmış ve bir berenin altına plastik bir örtüyle örtülmüş.

Kıyafetlerim sıradan, sıradan markalı şeyler değil; herhangi bir yerel mağazadan satın alınabilen sıradan şeyler. Her yerde bulunan her şeyi almaya dikkat ediyorum, böylece beni diğerlerinden ayıran özel bir şey olmasın.

Çivi cebimden düşüyor, eğilip alıyorum. Neden evinden çivi aldığımı bilmiyorum. Listede yok. Belki de bir alışkanlıktır. Ya da belki de gerçekten kupa toplama alışkanlığını edinmişimdir.

Öldükleri yere bir çivi çakılır.

Tırnağı diğerlerinin yanına gidecek, diğer sapık orospu çocuklarının yanına yerleşecek.

Temiz ve kuru kıyafetlerimle sıcacık bir şekilde, bir ara yol yaparak bırakma noktasına geri dönüyorum.

Yolun yirmi mil aşağısında, özel bir avlanma alanında eski bir odunluk var. Kapıyı açtığımda, bir hareketlilik duyuyorum.

Köşede büzülmüş duran çocuğun korkmuş bakışları gözlerimle buluştu. Kirli, korkmuş ve yapayalnızdı.

"Seni canavardan kurtarmak için buradayım," diyorum karanlık kulübeye doğru yumuşak bir sesle.

Titremesi yavaş yavaş dururken, gözleri kocaman açılmış ve umutlu bir şekilde bana bakıyor.

"Sen bir melek misin?" diye soruyor, boğazı sanki susuz kalmış gibi tahriş olmuş ve hırıltılı.

"Onunla kıyaslandığında evet," diyorum dürüstçe.

Yavaşça ayağa kalktı, bana temkinli bir şekilde baktı. Sekiz yaşından büyük olamazdı.

"Başka biri var mı biliyor musun?" diye soruyorum, sadece o olduğunu söylediğini biliyorum ama daha fazlası da olabilir.

Başını sallıyor. "Diğer kız geri dönmedi."

Kalbim sıkışıyor. "Hadi gel. Seni güvende olacağın bir yere götüreceğim."

Başını sallıyor ve dehşete kapılmış olmasına rağmen yanıma geliyor, yapabileceğim her türlü korkunç şeye karşı koymaya hazır, onun gelip daha fazlasını yapabileceği her türlü şeye karşı da.

Sendelediğinde onu tutuyorum, geri adım atmıyor. Cesur kız.

Arabama kadar bana yardım etmeme izin veriyor ve yolcu koltuğuna oturuyor, gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı bile. Bu ana kadar umudu tükenmişti.

Sürücü tarafına doğru koşuyorum, riskli bir plan yapıyorum. Güvende olabileceği tek bir yer var.

"Senin ailen yok, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Başka bir hayatta tanıdığım bir arkadaşım vardı, bir kadın. İyi bir anne olurdu. Sana bakardı."

Kirli saçlarını gözlerinin önünden itiyor. "Gerçekten mi? Beni ondan koruyacak mı?"

"Seni ondan koruyacağım. Bir daha asla geri dönmeyeceğine söz verebilirim. Tamam mı?"

Uzun süre beni inceledi, gözlerinde daha fazla yaş birikti. Şimdi onu çok korkuttum. Kahretsin.

"Sen gerçekten bir meleksin," diyor sonunda, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Lindy May'in evine doğru giderken başka bir şey söylemiyorum. Hayalet görebilen ama irkilmeyen tek kişi o.

"Adın ne?" diye soruyorum, her geçen dakika biraz daha rahatlayan kıza.

"Bana Yavru Köpek derdi. Ama adım Laurel," diyor esneyerek, pencereye yaslanarak.

Direksiyonu daha sıkı kavrıyorum, keşke o pipiyi kesip ağzına dikseydim diye düşünüyorum.

Lindy May'in evi görüş alanıma giriyor ve birkaç dakika bunu düşünüyorum. O iyi bir kadın. Tıpkı Diana gibi. İkisi de benim için adalet aramaya çalıştı. Lindy bu yüzden korkunç bir kader yaşadı. Her şeyimi çaldıkları gece benden beş yaş büyüktü.

"FBI'ı arayacağım!" diye bağırıyor Lindy.

"Hadi bakalım, orospu çocuğu. FBI babalarını zerre kadar umursamadı, değil mi?" diye alay ediyor Kyle, sırıtarak.

Dev onu geri tutuyor, yüzü asık bir şekilde bana ulaşmaya çalışıyor.

"O kaltağa daha sonra dersini vereceğim," diye mırıldandı Kyle kendi kendine.

Dev, Lindy'yi itmeye başlıyor, neredeyse kucağında taşıyormuş gibi, bana bağırırken. Marcus'a bağırıyor. Gelmeyen yardım için bağırıyor.

Müzik giderek yükseliyor, sesler çığlıkları bastırmaya çalışırken onları hiç umursamadan havaya yayılıyor.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" diye sordu Kyle ağır ağır. "Sıra kimde?"

Kyle onu susturdu. Sadece susturmakla kalmadı, onu mahvetti. Lindy beni kurtarmaya çalışırken büyük bir kayıp yaşadı ama her yıl mezarıma çiçek bırakıyor. Mezarımla konuşuyor, beni hayal kırıklığına uğrattığı için üzgün olduğunu söylüyor.

Ölü bir kızla konuşmak için o cehenneme geri dönüyor ve onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor.

O gerçek bir melek.

Kader, Laurel'ın Lindy tarafından sonsuza dek sevileceğini ve bakılacağını söylüyor. Ve eminim ki bu çocuğun çektiği acılardan sonra kimse evsiz bir çocuğu sevgi dolu bir evden almaz.

Laurel'ı burada mı bırakacağım? Bunun Kenneth'i katil olarak gördüğüm kişiye bağlayacağını bilerek mi? Çok büyük bir hata. Ama bu çocuğu öylece ortada bırakamam.

Arabayı garaj yoluna çekiyorum ve hemen panjurların arasından bakan bir çift göz görüyorum. Bunca yıl sonra bile hâlâ tedirgin hissediyor. Muhtemelen şu anda elinde bir silah var.

Bu hissi biliyorum.

O bir canavara katlandı. Ben ise bir kasaba dolusu canavara katlandım.

Dışarı çıktığımda panjurlardaki çatlak kayboluyor ve kapıyı yavaşça açıp Laurel'ı uyandırıyorum.

"Buraya geldik mi?" diye soruyor, sesi hâlâ boğuk çıkıyor.

Lanet olsun. En azından ona biraz su getirmeliydim.

İşte bu yüzden ona kendim bakamıyorum. Eh, bir de bir canavarın çocuk büyütmesinin akıllıca olmadığından eminim.

Lindy onu sevecen yapacak. Ben onu bıçak fırlatan bir katile dönüştüreceğim.

"Evet," diyorum ona nazikçe, eğilip onun narin, hafif bedenini kollarıma alıyorum.

Hiç tereddüt etmeden kollarını bana doladı, yaşadığı acılardan sonra bu kadar cömertçe vermemesi gereken bir güvenle beni süsledi.

O hayatta kalacak.

Bunu aşacaktır.

Bunu şimdi her zamankinden daha çok biliyorum, çünkü onun çektiği acılardan sonra sadece güçlüler dokunmaya dayanabilirdi.

Lindy kapıyı açıyor ve ben çocuğu ona doğru taşırken dışarı bakıyor.

"Sen kimsin? Ne istiyorsun?"

"Benim, Lindy. Ve hala hatırladığım kadar iyi olup olmadığını görmek için buradayım."

Sadece sesimi duymamla kapıdan sendeleyerek içeri girdi, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Vücudu sarsılırken yere yığılmamak için kapı pervazına tutundu.

"Sen—"

"Biliyorum. Biliyorum. Öldüm," diyorum, bu cümleyi duymaktan bıkmış bir şekilde.

"Sen gerçekten bir meleksin," diyor Laurel güçsüz bir sesle, başını göğsüme yaslayarak.

Lindy ışığı açınca gözleri çocuğa kaydı ve yırtık giysileri, kirli cildi ve keçeleşmiş saçları görünce yüzünün rengi soldu.

"Bu küçük kız çok acı çekti. Ona burada güvende olacağını söylemiştim," diyorum Lindy'ye, gözlerinin yavaşça bana dönmesini izlerken. "Beni yalancı çıkarma."

İçeri girmemizi işaret ediyor ve Lindy'yi kollarımdan almasına izin veriyorum. Lindy hafifçe irkiliyor ama hemen toparlanıyor. Lindy onu hızla kanepeye götürüyor, oraya yatırıyor ve üzerine bir battaniye örtüyor.

Eski dostumda eksik olan annelik içgüdülerinin harekete geçmesini izliyorum. Buzdolabına koşup bir şişe su alıyor ve hemen geri dönüyor. Laurel şişeyi elinden neredeyse kapıyor, o kadar susamış ki çok hızlı içiyor.

"Yavaşla. Çok içersen mide bulanırsın," dedi Lindy yatıştırıcı bir sesle, elini Laurel'ın yanağından aşağı doğru kaydırarak.

Laurel, Lindy'nin şefkatli dokunuşuna yaslanıyor, ona güvenmeye başlıyor. Bu kız beni ağlatıyor. Çok duygusalım. Bu çok riskli. Ama güvende, sevilmiş ve mutlu olmayı hak ediyor.

"Açsındır herhalde."

Laurel kesin bir şekilde başını sallıyor ve saat sabahın üçü olmasına rağmen Lindy mutfağa koşup ekmeği ve fıstık ezmesini alıyor.

"PB&J sever misin?" diye soruyor Lindy.

Laurel başını sallıyor, hâlâ su içiyor.

Lindy'nin sandviç yapmasını ve bir şişe daha su almasını sabırla, biraz da hayranlıkla izliyorum.

Lindy küçük kıza yemeğini uzatırken bana bakıyor.

"Ona ne oldu?"

Cevap veremeden Laurel benim yerime cevap veriyor. "Melek beni canavardan kurtardı. Bir daha asla bana zarar vermeyecek. Melek beni güvende tutacak."

Lindy ağzını kapatırken başımla onaylıyorum. Gözleri doluyor. Bilmesi gereken tek şey bu.

Laurel sandviçine gömülürken, Lindy'nin mutfağa gelmesini işaret ediyorum.

İçeri girer girmez Laurel'ın bizi takip edip etmediğini kontrol ediyorum.

Lindy'ye zar zor fısıldayarak, "Bu haberi duyduğunda, ortaya çık. Onlara kapında küçük bir kız belirdiğini ama onu sana kimin getirdiğini bilmediğini söyle. Adamın adı Kenneth Ferguson'dı. Bunu sorduğum için üzgünüm ama gömdüğü cesetleri, onlara kendim bilgi vermeden bulmalarının tek yolu bu." diyorum.

Ona bir kağıt parçası uzatıyorum, sanki kusacakmış gibi zorlukla yutkunuyor.

"Hâlâ hayatta mı?"

Başımı yavaşça sallıyorum.

"Güzel," diyor sessizce, küçük kıza bakarak. Kız ona bakıyor, ben de sessizce onu inceliyor, kafasından geçenleri anlamaya çalışıyorum.

"Gerçekten buradasın. Canlısın. Çok farklı görünüyorsun."

"Gerçekten benim."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ kayıp ve bana değil.

"Onların peşinden gidiyorsun, değil mi?" diye kısık bir sesle sordu, gözleri tekrar benimkilerle buluştu.

Bir kez başımı sallıyorum.

"Bazılarının öldüğüne dair fısıltılar ve söylentiler duydum ama haberlerde bulamadım. Doğru olmasını umuyordum. Keşke bunu yapabilecek güce sahip olan ben olsaydım."

Dudaklarım seğirdi. "Senin gücün farklı bir yerden geliyor. Daha saf bir yerden. Benimki mi? Benimki oyuk ve karanlıkla dolu, Lindy. Buraya gelerek büyük bir risk alıyorum."

"Ama o küçük kızın güvende olmasına ihtiyacın vardı," diyor boşlukları doldururken. "Ve bana güvendin."

"Benim ve kardeşimin adaletini sağlamaya çalışırken çok şey kaybettiniz."

Yüzü değişti, soğuk bir ifade kapladı içini. "Bu senin suçun değil. Herkese anlatmaya çalıştım ama kimse dinlemek istemedi. Kyle beni susturmaya çalıştı. O... O..."

Sesi titriyor, dudaklarım büzülüyor. "Biliyorum. Onun da günü gelecek, Lindy. En kötüsünü o yaşayacak."

Başını sallıyor, gözyaşlarını öfkeyle silerken gücü tazeleniyor.

"Antonio, Kyle'a inandığında beni terk etti. Kyle, onunla seks yaptığımı söyledi. Kocama tecavüze uğradığımı söyledim. Tecavüzcüme benden daha çok inandı. Beni öylece terk etti."

Bunu zaten bildiğim için başımı sallıyorum. Antonio listemde ama ölüme mahkûm değil. Kefaret ödemeye mahkûm. Eğlenceli olmalı.

Jake, iflasla başlayarak onu mahvetme sürecine çoktan başladı. Şansımız yaver giderse, o piç kurusu, evsiz, parasız ve işe yaramaz hale geldiği bir yıl içinde intihar edecektir.

"Kimsenin umurunda değildi. Kimse dinlemek istemiyordu. Kimse böylesine korkunç, akıl almaz derecede kötü bir şeyle uğraşmak istemiyordu. Sanki yokmuş gibi davranmak istiyorlardı."

Dudaklarımda karanlık bir gülümseme belirdi. "Bir daha asla sessiz kalmayacaklar. Işıklar her söndüğünde korkudan titreyecekler. Bir kez daha korkanlar onlar olacak. Kasaba yanacak Lindy. Yerle bir olacak. İnan bana. Bir planım var. Ve masum hiç kimse hedef tahtasına oturmayacak."

Titrek bir nefes veriyor. "Hayatta olduğuna inanamıyorum."

Gözyaşlarını silip süpürürken, sohbetimizin farkında olmadan minnetle yemek yiyen küçük kıza baktı. "Ne istersen yapacağım."

"Laurel'a polislere kadın olduğumu söyleyemeyeceğini anlat. Onlara hiçbir şey söyleyemeyeceğini anlat, yoksa diğer canavarları durduramam."

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim," diyor Laurel oturma odasından, düşündüğüm kadar duyarsız olmadığını kanıtlayarak. Başını çeviriyor, gözlerinde çelik gibi bir kararlılık var. "Bütün canavarları yakalamanı istiyorum."

Belki de düşündüğümden daha çok bana benziyordur.

Arkasını dönüp dikkatini sandviçe verirken Lindy bana fısıldıyor: "Ben de bütün canavarları yakalamanı istiyorum. Sırrın bende güvende, Victoria."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum. "Artık Lana'yım. O gece Victoria'yı öldürdüler," diyorum ona sessizce.

Anlayarak başını sallıyor. "Ya Diana? O da denedi—"

"Biliyorum. Oğlunu tehdit ettiler," diye sözünü kestim, endişesini savuşturarak. "Başka bir rol oynayacak. İşlerim yolunda. Sabırlıydım. Her şeyi düşündüm. Şimdi sadece fişlerin yerine oturmasını bekliyorum ve onlar poker oynarken ben de domino oynayacağım."

Sırıtarak bana bir şişe su uzatıyor. Bana uzatırken Laurel'a son bir kez bakıyorum.

"O güçlü. Senin gibi olsun, benim gibi olmasın," diyorum Lindy'ye, gözleri biraz daha donuklaşıyor.

"Ben zayıfım. Mücadeleyi bırakıp kaçtım."

"Hayatta kaldın. Tek başına bir savaşa karşı savaştın. Fark ettiğinden daha güçlüsün ve tam da onun ihtiyacı olan şeysin." Yaşlı gözlerine bakarken iç çektim. Keşke daha uzun kalabilseydim. "Gitmem gerek."

Başımı çevirmeye başlıyorum ama aniden bana doğru atılıyor ve kollarımı ona dolduruyorum, kucaklamanın birçok uykuda kalmış duyguyla bağlantı kurduğunu hissediyorum. Geçmişimle ilk kez, kesmek istemediğim bir yüzle yüzleşiyorum.

Hem acıtıyor hem de iyileştiriyor.

Bana sıkıca sarılıyor, ben de ona sevgiyle karşılık veriyorum, ama ne kadar süre böyle kalacağımızı bilmiyorum.

Geri çekilirken ona bir kağıt uzatıyorum. Kağıdı inceliyor, talimatları okuyor ve bana başını sallayarak yeni rolünü oynamaya hazır olduğunu kanıtlıyor.

Tam gitmek üzereyken, Laurel titrek bacaklarıyla ayağa kalkıp yanıma geliyor. Tam o sırada diz çöküyorum ve kollarını boynuma dolayarak beni hazırlıksız yakalıyor.

Yavaşça, dikkatlice ben de ona sarılıyorum.

"Bütün canavarları öldür," diye fısıldıyor. "Böylece başkalarına zarar veremezler."

Lindy'nin nefesi kesiliyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Umarım onun etkisi uzun vadede benimkinden daha fazla olur.

"Hepsini öldüreceğim, böylece sen asla öldürmek zorunda kalmayacaksın," diye fısıldıyorum, her ne kadar bunun söylenmesi gereken doğru şey olma ihtimali çok düşük olsa da.

"İyi."

"Duş almak ister misin?" diye soruyor Lindy.

Başını sallıyor, gözlerinden yaşlar geliyor, sanki daha önce hiçbir şeyi bu kadar istememiş gibi.

Lindy, yürek parçalayan küçük kızın önünde ağlamamaya çalışarak tekrar yutkundu.

"Senin için açacağım ve sana mahremiyet sağlayacağım. Hatta güvende hissetmen için kapıyı kilitlemene bile izin vereceğim."

Deneyimlerinden konuşuyor.

Ben de banyo kapımı kilitlerdim.

Çıplakken ve duşta dikkatin dağıldığında kendini savunmasız hissediyorsun. Çok kolay hedef alındığını hissediyorsun.

"Meleklerin bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Kilitli kapılardan hoşlanmam," dedi Laurel sessizce.

Kalbim çırpınıyor ve Lindy tekrar yutkunuyor. "Duş suyunu açacağım."

Koridorda yürüyor ve ben de Laurel'a doğru başımı sallıyorum, haklı olduğunu belirtiyorum; ona asla bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Hapsedilmişti. Yara izleri bizimkilerden farklıydı. Esir tutulmuştu. Bizim kapalı bir güvenliğe ihtiyacımız olduğu gibi onun da havaya ihtiyacı var.

Lindy'nin yaraları benimkiler kadar derin veya acı verici değil. Bir adam onu mahvetti.

Çok daha fazlası benden bir parça kopardı.

Ama acı aynı. Aynı derecede korkutucu. Aynı derecede amansız.

Geri dönüyor ve banyo kapısının açık olduğunu görüyorum. Anlaşılan Laurel bunu istemiş.

"Farklı yara izleri var," diyorum sessizce.

"Onun ihtiyacı olan şey olmayı öğreneceğim. Bana güvenip onu bana emanet ettiğin için teşekkür ederim. Bunca yıldır kendimi çok anlamsız hissettim, ama başıma gelenlerle, onun ihtiyacı olan şey olarak yüzleşebilirsem... belki de her şey anlamsız görünmez."

Bu hissi biliyorum.

"Delaney Grove'u sorarlarsa ne diyeceğim?" diye sordu, duşun sesi uzaktan duyulurken.

"Hiçbir şey söyleme."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Dudaklarımda karanlık bir gülümseme belirdi. "Çünkü öldürülecek çok daha fazla insan var. Herkesin nedenini bilmesine hazır değilim."

Gözlerinde soğuk bir bakış belirdi.

"O zaman benden duymazlar. Ne gerekiyorsa yaparım. Sadece o orospu çocuklarının bir daha asla kimseye zarar vermemesini sağla."

Altı parmağımı kaldırıyorum, o da şaşkın bir şekilde başını yana eğiyor.

"O kadarı çoktan gitti."

Gözlerinde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"O zaman önünüzde uzun bir liste var."

Bölüm 11

Kendinden daha iyi olmayan bir adamla asla dostluk kurma.
—Konfüçyüs

LANA

Bırakma noktasına ulaştığımda, arabayı ve anahtarları park yerine, koltuğun altına da birkaç bin doları bırakıyorum. Bırakma noktası sürekli değişiyor ve gitmemden sadece beş dakika önce haber veriyorlar.

Islak çamaşırlarımın olduğu çantamı ve bagajdan, tüm depo vagonlarında olduğu gibi, içinde çok az malzeme bulunan siyah çantayı alıyorum.

Kıyafetleri çöp kutusuna atıp yolda yürümeye başlıyorum, gelip bana bir şey isteyip istemediğimi soran arabaları görmezden geliyorum. Ta ki bir motosiklet gelene kadar gülümseyip gözlerimi devirmiyorum.

"Gerçekten mi? Motosikletle evinden nasıl çıktın?" diye homurdandım ve Jake bana kaskını verirken motosikletin arkasına atladım.

"Ben yapmadım," diyor omuz silkerek. "Arabanızda takip cihazı falan olup olmadığını kontrol etmek için depodan aldım."

Kollarımı beline doladım, o da elimi okşadı.

"İtiraf etti mi?"

"Bildiğinden daha fazlası. Şu anda bundan bahsetmek istemiyorum. Aslında, itiraf ettiği şeyleri sana asla anlatmak istemiyorum. Bunu aklımdan silmek istiyorum ki, dışarıdaki tüm pedofillerin listesini tek tek okuyup aynı sonu tekrarlama cazibesine kapılmayayım. Ancak, sana söylemem gereken bir şey var, ama senin bu öfke nöbetinle başa çıkacak enerjiyi bulana kadar bekleyeceğim."

Motoru çalıştırırken sertçe iç çekiyor ve beni depoya kadar götürüyor.

"Yeni kameraların bağlantısını sana göndereceğim, böylece boş zamanlarında Anthony'yi izleyebilirsin," diyor arabaya doğru yürürken.

"Ben bekliyor olacağım."

Bunun üzerine doğruca eve doğru yola koyuldum, hatta evimin önündeki devriye arabalarına bile bakmadım.

Sokakta takılmalarını engelleyemiyorum maalesef.

Evim alışılmadık derecede sessiz, çoğu insan gibi ürkütücü değil, huzurlu buluyorum. Duşa girerken acele ediyorum, suyun ılık fışkırmasını sırtımda hissediyorum.

Ayak sesleri beni suyu kapatıp duştan çıkmaya zorluyor. Sessiz hareketlerle bir havluya sarınıp duş kapısını açıyorum ve temkinli gözlerle izliyorum.

Aynı sessizlikte çekmeceyi açıp oraya sakladığım silahı çıkarıyorum. Banyomda neden silah saklı? Hiç korku filmi izledin mi? Kız her zaman duşta bıçaklanıyor. Ya da banyoya koşup kapıyı kilitliyor ama psikopat katil içeri girdiğinde kendini savunacak hiçbir yolu yok.

Kendimi savunabilirim ve banyoda saklanmayı planlamıyorum ama yedek bir planın zararı olmaz.

Bir elimle havlumu, diğer elimle silahı tutarak dikkatlice banyo kapısını açıyorum. Bir hareketle elim sağa doğru savrulurken, güçlü bir el bileğimi kavrıyor ve gözlerim yukarı doğru kayarak yıkıcı derecede tanıdık bir çift mavi göz ile karşılaşıyor.

Logan bana kaşını kaldırarak bakıyor ve odamdakinin Boogeyman olmadığını anladığımda tüm vücudum gevşiyor.

"Gerçekten silahın var," diyor sanki şaşırmış gibi.

"Neden evimdesin?" diye soruyorum, silahı hâlâ elimde tutarken o da bileğimi tutuyor, namluyu ondan uzağa doğrultuyor.

"Bunu alsam sorun olur mu?" Silahı işaret ediyor, ben de yavaşça ve temkinli bir şekilde silahı elimden alırken bırakıyorum.

Dikkatlice komodinin üzerine yerleştiriyor, emniyeti açıyor. Sonra tekrar bana dönüyor.

"Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim, Lana. Sinirlenmeye hakkın var."

Yatağıma oturduğunda derin bir nefes veriyorum ve havluyu iki elimle biraz daha sıkı tutuyorum.

Ellerini birbirine sürterek onlara bakıyor, dirseklerini dizlerine dayamış bir şekilde yatağımda öne doğru eğiliyor. "Saldırıdan

haberdar olduğunu bilmiyordum. Ama haklısın; hemen aramalıydım. Seni endişelendirmek istemedim ama benden önce başka birinin sana söylemesine hazırlıklı olmalıydım. Bir daha olmayacak."

Bir adamı bıçaklayarak öldürdüğümden beri öfkemin çoğu gitti, bu da mantığımı tıkayan çok fazla duygu olmadan söylediklerini yavaş yavaş sindirmeme olanak sağlıyor.

Ama dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilmiyorum.

Konuşmak yerine havluyu tutmaya devam ediyorum, gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluşmasını izliyorum.

"Bu iş çözülene kadar buradan ayrılmayacağım. Her şey yoluna girene kadar buradan ayrılmayacağım."

Ona inanıyorum.

Ben avdan yeni dönmüşken iki kez ortaya çıktı. Çok erken gelirse ne olur? Saçımda veya kıyafetlerimde kan olmasının gerçek nedenini açıklamak zorunda kalırsam ne olur? Beni yakaladığında ne olur?

Gözlerine bakınca, uzaklaşmanın neden bu kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Daha önce beni kollarından uzaklaştıran öfke olmadan, hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Yorgun görünüyor, her zaman yorgun. Kravatı gevşetilmiş, çözdüğü üst iki düğmesinin altından sarkıyor. Sert, bronz teni çözülmüş düğmelerin arasından görünüyor.

Gömleği dışarıda, ceketi yatağımın üzerine saçılmış, konuşurken bile kırışıyor.

"Ciddiyim Lana," diyor, dikkatimi tekrar yüzüne çekerek. Sarı saçları darmadağınık ve o sert, dolgun dudakları aşağı doğru kıvrılmış. "İyileşene, sen kollarımda olana ve ben yokken polisin seni korumasına izin verene kadar buradan ayrılmayacağım."

Seçeneklerimi düşünürken dudaklarım titriyor. Onu burada bırakmamak göğsümde kocaman bir boşluk yaratıyor sanki. Hastaneden çıktığımdan beri kaybı hissetmekten kaçınıyorum.

Az önceki gözyaşlarım beni altüst etti ve hazırlıksız yakaladı. Taşan duygularımın yükünü omuzlayacak biri olmasaydı, şu anda Jake'in evinde hıçkıra hıçkıra ağlıyor olurdum.

Odamdaki bu adam yüzünden.

Beni mahvedebilecek güce sahip bir adam.

Vazgeçemediğim bir adam.

"Tamam." Zihnim, lanetin tek kelimesi ağzımdan güçsüzce çıkarken, bunun ne kadar aptalca olduğunu haykırıyordu. Tamam kelimesi hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

"Tamam mı?" diye soruyor, göz kapaklarımda yaşlar birikmeye başlarken.

Daha fazlasını söylemeye çalışırsam sesimin çatlamayacağına güvenerek başımı sallıyorum. Daha önce duygularımdan kurtulduğumu sanmıştım ama şimdi yenilenmiş bir güçle geri döndüler.

Ayağa fırladı ve beni belimden beklediğimden daha hızlı bir şekilde yakalayınca nefesim kesildi. Beni kendine doğru çekti, kaldırıp sahiplenici ve çaresiz bir şekilde bana sarıldı.

Dudakları dudaklarımı bulurken kollarımı boynuna doladım, aklımın hâlâ mantıklı düşünmem için yalvaran kısmını kapattım.

Parmaklarım saçlarının arasından geçerken beni yatağa bırakıyor, öpüşme ve dokunma aniden sona ererken beni sarsıyor. Havlum açılınca kızardığımı hissederek yukarı bakıyorum ve o da iştahla gözlerini vücudumda gezdiriyor.

Dizlerimi elleriyle kavrayıp onları ayırdığında içimden bir nefes tıslayarak çıktı.

"Her şeyi yanlış yapıyorum," diyor saygılı bir nefesle, gözleri bacaklarımın arasında gezinirken dudaklarını yalıyor. "Önemli şeyleri atlayıp, her şeyin başlangıcı yerine ortasını sunuyorum."

Bunun ne anlama geldiğini sormama fırsat kalmadan başını eğdi ve sarı saçları bacaklarımı gıdıkladı, ardından ağzı klitorisimi kavradı. Kalçalarım kıpırdadı ama o beni sabit tuttu, beni yerinde tutmak için bacaklarımı kavradı ve yüzünü tam istediği yere sabitledi.

Aynı anda hem emiyor hem de dilini şaklatıyor, her geçen saniye hazzı daha da artırıyor. Neredeyse çok yoğun. Neredeyse çok fazla.

Daha önce hiç kimsenin bana bu şekilde dokunmasına izin vermemiştim ve o da beni hazırlıksız yakalamasaydı buna fırsat bulamazdı.

Parmaklarım saçlarını kavrıyor, belki de fazla sert çekiyorum ama o sadece onayını homurdanarak söylüyor, sesindeki titreşimler beni o güçlü uçuruma daha da yaklaştırıyor. Mükemmel, inanılmaz ve muhteşem hissettiriyor... ve diğer tüm o harika sözler de cabası.

Üzerimde patlayıcı bir şey çatırdadığında çığlık atıyorum, orgazmın gücü beni şaşırtıyor. Aşırı hassas etine karşı mükemmel bir uyum içinde emmeye, ısırmaya ve yalamaya devam ederken neredeyse nefes nefese kalıyorum.

Sonunda beni bırakarak bana merhamet gösteriyor ve ıslak tenimde yukarı doğru öpmeye başladığında tüm vücudum titriyor, havluyu sertçe altımdan çekiyor. Vücudum, hâlâ vücudumu öpmeye devam eden dudaklarının altında gevşerken havluyu fırlatıyor.

"En azından özür dileme konusunda iyisin," diyorum ona, kelimeler ağzımdan çıktığında hâlâ nefes nefese kalsam da.

Dudaklarının arasından bir kahkaha sesi süzülüyor ve hâlâ tahrik ettiği tenimle oynuyor, şimdi yükselişiyle göğüslerimin vadisi arasında hareket ediyor.

Dudakları nihayet dudaklarıma değdiğinde, öpücük aç bir hal alıyor ve neden kavga ettiğimizi unutuyorum. Kalçaları bacaklarımın arasına yerleşirken beni daha sert öpüyor, beni altında öyle bir tutuyor ki, asla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Ama Logan'la sanki hiç incinmemişim gibi. Ona güveniyorum. Geçmişte geri dönülmez bir şekilde incinmiş biri olarak birine bu kadar özgürce güvenmek çılgınlık ama yine de güveniyorum. Ona tamamen güveniyorum ve bana asla bilerek zarar vermeyeceğinden hiç şüphem yok.

Beni öpüş biçiminde hissedebiliyorum. Ruhunu açığa vurduğunda gözlerinde görebiliyorum. Nefes alışında tadına bakabiliyorum. Ve dürüstlüğünü, bir avcının avının korkusunu hissetmesi gibi hissediyorum.

"Sadece benimle misin?" diye soruyor, ben de gömleğini başından çıkarmaya ve kravatını çıkarmaya başladığımda öpüşmeyi keserek. "Konuştuğumuz bir konu değil ama sanırım tavrımı açıkça belirttim ve sen de beni başka kimseyle istemediğini açıkça belirttin."

Seks yaptıktan sonra bunun bir seçenek olabileceğini hiç düşünmedim.

"Seni başkasıyla istemediğimi biliyorsun," diyorum ona, neden bu konuyu açmanın en iyi zaman olduğunu düşündüğünü anlamayarak.

Dudaklarımı ısırırken sırıttı ve geri çekilerek pantolonunu açmak için aramıza uzandı.

"Benden önce ne kadar zamandır biriyle birlikte oldun?"

"Yedi ay," diyorum düşünmeme gerek kalmadan.

Kaşları kalkıyor. Evet, seks takibi yapıyorum. Benim yaşadıklarımı yaşadıktan ve sonunda tekrar yakınlaşmanın tadını çıkarabildikten sonra, tesadüfen ortaya çıkan bir durum.

"Güzel," diyor ve yanağımı öpüyor. "Doğum kontrolü mü?"

Yüreğim göğsümde sıkışıyor, boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Çocuk sahibi olamam," diye fısıldadım kısık bir sesle.

Başını geriye atıyor ve alnı şaşkınlıkla kırışıyor. Yalan söyleyebilirdim. Üstüme gelmeden hamile kalamayacağıma yemin edebilirdim.

Yalan söylemek zorunda olmadığım halde yalan söylemekten bıktım.

"Neden?"

Ona düpedüz bir yalan daha söylemek yerine, yaralarımı kendimden yana çeviriyorum. "O gece çok şey kaybettim," diyorum sessizce.

Göğsüne bastırıyorum ve o kadar yükseliyor ki, sırtımı ona dönüp, yan tarafımdaki, sağ kalçama en yakın olan yara izlerini işaret ediyorum.

"Ve bir böbrek," diye ekliyorum.

Parmakları yara dokusunun üzerinde geziniyor ama bu sefer gerilmiyorum. Asit gibi hissetmek yerine, hayatımda ilk kez bana dokunan bir şifalı merhem gibi hissediyorum.

Dudakları omzuma değiyor.

"Başka?" diye fısıldadı yumuşak bir sesle, ellerini kıçımın kıvrımında, uzun bir yara izinin olduğu yerde gezdirirken.

Gözlerimi kapatıyorum. "Yüzüm. Şu anda kemikten çok metal var. Kemik yapısının bir benzerini geri kazandırmak için çok sayıda karmaşık, deneysel ameliyat yapıldı. Mucize yaratan adam açıkçası bir dahi. Rusya'da yaşıyor ama sırf ameliyatım için Amerika'ya geldi. Para, birinin hayatının sonucunu değiştirebilir."

Sadece bir yüz. Sadece bir yüz. Ama çirkinleşmiş olabilirdi. Bir canavara benzeyebilirdim. O zaman dışım da içim kadar çirkin olurdu.

Yüzümü çevirip omzumun üzerinden kalçamda elini gezdiren, oradaki engebeli yara izini takip eden adama bakıyorum.

"Bu nereden?"

Tamamen yalan söylememe gerek yok. "Cam. O gece beni kesti, o kadar derine kazdı ki, daha fazla kan kaybetme korkusuyla hemen çıkaramadılar - çok fazla kan. O gece kanım sokakları boyadı."

Ona gerçeğin tamamını anlatmadan gerçeği söylemek tuhaf bir şekilde iyileştirici. Sürekli yalan söylemekten bıktım. Birazcık bile olsa gerçek, bunu daha gerçekçi kılıyor.

Kyle'ın orada kırık bir ayna parçasına çarptığını söylemiyorum. Kardeşimle alay etmek için kullandıktan sonra kırdıkları ayna.

Kyle için de bir aynam var. Birkaç tane. Yaptığım her şeyi izleyebilecek.

"Özür dilerim," diyor yumuşak bir sesle, öyle yürek parçalayıcı bir şekilde içten geliyor ki, gözlerime tekrar yaşlar dolma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyorum.

"Senin suçun değil. Anı mahvetmek istemedim ama yalan da söylemek istemedim."

"Yalan söylemek zorunda değilsin," diyor, sözleri beni kaldırabileceğinden daha fazla gerçeği yutmaya itiyor. "Hayatta kalmana şaşıyorum."

Hiçbir fikri yok.

"İki kez düz çizgiye ulaştım. Teknik olarak iki kez öldüm. Sonra yeniden doğdum. En azından ben böyle düşünmeyi seviyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu ve öne doğru eğilirken elini yanağıma doğru kaydırdı. Dudakları dudaklarımı yakaladı ve ağırlığı arkamdan aşağı indi. Hiç rahat edeceğimi düşünmediğim bir pozisyon dahaydı ama onunla çok doğal ve zahmetsizdi.

Öpücük saygılı, duygulu ve şu anda söyleyebileceği her şeyden daha anlamlı. Açısı tuhaf olsa da onu öpmeyi bırakmıyorum.

Eli vücudumun ön tarafında kayıyor, kalçalarımı tam gerektiği kadar kaldırıyor. İçime, ten tene temas ettiğini hissettiğimde ağzına doğru inliyorum. Ne kadar sıkı olursa olsun, çok kolay kayıyor. Kalçaları sallanıyor, yavaşça içeri girip çıkıyor, sanki bütün gün beni becerebilecekmiş gibi beni alıyor.

Ve ben de ona izin verdim.

Telefonu çalıyor, çalıyor ama durmuyor. Dudakları bir an olsun dudaklarımdan ayrılmıyor ve elleri kalçalarımı kavrayıp biraz daha hızlı hareket ediyor. Sonunda öpücüğü kesip derin bir nefes alabilen ben oluyorum, ellerinden biri klitorisimi bularak etrafta kayıyor.

Hızlandıkça ona doğru savruluyorum. Dizlerini kalçalarımın altına kaydırıyor, böylece daha sert ve daha hızlı itmek için kendine daha iyi bir kaldıraç sağlıyor.

Telefon susmuyor ama birbirimize o kadar dalmışız ki duramıyoruz. Kalçaları sendeliyor, ritmini kaybediyor ve yaklaştığını biliyorum. Tam onu uçurumdan aşağı takip etmeyeceğimi düşünürken, orgazm ansızın geliyor ve kendimi durduramadan adını haykırıyorum.

Bana doğru seğiriyor, bir eliyle kalçamı sıkıca sıkıyor, diğer eli ise beni yönetmeye devam ediyor, orgazmımı sürekli olarak artırıyor.

Yere yığılıyorum ve eli sonunda hareketsizleşiyor, vücudumla yatak arasında sıkışıp kalıyor. Üzerime çöküyor, dudaklarını omzuma doğru kaydırırken vücudu titriyor.

"Telefonun," diyorum, bir kez daha nefes nefese.

Nefes alış verişimde hiçbir değişiklik olmadan beş kat merdiven çıkabiliyorum, ancak Logan'la seks yapmak beni terli, nefessiz bir karmaşaya dönüştürüyor.

"Çalsın. Göreve dönmeme üç saat var."

Tekrar omzuma bir öpücük konduruyor ve ben yastığa yaslanarak sırıtıyorum, gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum.

"Mükemmelsin," diyor yanağıma doğru, dudakları da oraya bir öpücük konduruyor.

"Keşke," diyorum yumuşak bir sesle, telefonunu komodinin üzerinden alıp. "Cevap ver. Önemli olabilir ve sadece benim yüzümden cevap vermediğini biliyorum. Kızmayacağım."

İçimde hâlâ inlerken telefonunu alıyor. "Cevap vermememin tek sebebi bu değil. İçindeysem telefonumu asla açmam. Ben bile o kadar şirket adamı değilim."

Öfkeyle homurdandım, sonra yastığa doğru güldüm, yanağımı tekrar öperken onun gülümsediğini hissettim.

İçimden çekiliyor ve bacaklarımı birbirine kenetliyorum, kaybın acısını şimdiden hissediyorum. Ve karmaşayı. O zamandan beri

hissetmediğim karmaşayı...

Mide bulantısı dalgasının üzerime çökmesini bekliyorum.

Panik duygusunun beni ele geçirmesini bekliyorum.

Gömülü anıların yeniden yüzeye çıkmasını ve bu anı çalmasını bekliyorum.

Ama öyle olmuyor.

Dudaklarımda bir sırıtış daha belirdi. İçimden küçük bir parçayı daha iyileştirdi.

Keşke beni tekrar normal bir kız gibi düşünmeye zorlayabilseydi, belki de onun istediği mükemmel kişi olabilirdim.

Ama şimdilik, sunduğu yanılsamayı kabul edeceğim. Yarın yokmuş gibi tadını çıkaracağım.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Banyodan çıkarken ve yerden boxer'ını alırken onu duyuyorum.

Ne zaman tamamen çıplak kaldı? Bana yaslandığında tüm düşünce sürecimi kaybettiğime yemin edebilirim.

Banyoya doğru yöneliyorum, yatağımın kenarında hâlâ çıplak bir şekilde oturduğu için ona biraz mahremiyet tanıyorum. Ama kapıyı kapatıp temizliğe başladığımda bile onu duyabiliyorum.

"Hadley ekiple birlikteydi ve ofiste uyuyordu. İhtiyaç duyarlarsa güvenlik kayıtlarını inceleyebilirler."

Kahretsin.

"O zaman öldürüldüğü pencerenin zaman damgalarını görmeleri için izin al. O bizimleydi. Oraya kadar gelip üvey babasını öldürmesi mümkün değil."

O şişko piç çoktan bulundu mu? Lanet olsun ona. Bu anı mahvettiği için onu daha da bıçaklamalıydım.

"Hayır. Hayır. Hayır. Bizimkilerden birini sorguya çekemezler. Onunla konuşmak isterlerse, bizim bölgemizde, bizim kurallarımız doğrultusunda konuşabilirler. Hiçbir sebeple itibarını zedeleyemezler. Anlaşıldı mı?"

Sert bir nefes ağzından çıkıyor, ben de kapıya yaslanıp dinliyorum.

"Ne tür resimler?" diye sorduğunu duydum sessizce, ama ses tonunda karanlık bir ton vardı.

"Hemen geliyorum."

Kesinlikle o piçi daha çok bıçaklamalıydın. Ve üstüne taş koymalıydın. Ve köpekbalıkları için suyu falan karıştırmalıydın. Burada köpekbalıkları var mı?

O herif için çok sayıda köpekbalığı olması gerekirdi.

Aman Tanrım. Ben ancak bu kadar güçlüyüm. Ben bile bilimin yasalarını çiğneyememem ve onu suya itmek için elimden geleni yaptım.

"Hayır," dediğini duydum. "Bunu yapanı bulmalarına yardım etmeyeceğiz. Onu sorgulamak istiyorlarsa sorun yok. Ama Hadley'i yakalamaya çalıştıktan sonra bizden yardım istemeye çalıştıkları için hem ona hem de onlara lanet olsun. Ona göz kulak ol. Ben gelene kadar onlara yaklaşmasına izin verme. Anlaşıldı mı?"

Kapıyı açtığımda, bacaklarını pantolonunun içine sokup telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırdığını gördüm. Güneş bir süredir gökyüzünde yüksekteydi ama karanlık perdelerimden zar zor fark edebiliyordum.

Logan bütün gece nerede olduğumu hiç sormadı. Ya da belki de gittiğimi bilmiyordu.

Hayır. Hayır. Arabamın önündeki polisler içeri girdiğimi gördüler. Ama Logan hiçbir zaman nerede olduğumu sorgulamadı.

"Evet, şu anda onun evindeyim. Ve onu böldüğüm için birinin kıçını tekmeleyeceğim. Sonra geri dönüp beş saat kesintisiz uyuyacağım. Hepimizin enerjisi bitince hiçbirimiz onu yakalayamayız. Bu Kenneth denen adama gelince, öldüğüne çok sevindim."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. Neden az önce yaptığım şeyi onaylıyormuş gibi göründüğünü bilmiyorum. Ya da neden gurur duyduğumu.

Gülümsemeyi silip, aptalca bir şey söylemeden önce aklımdaki çılgın düşünceleri yok ediyorum. Normal insanlar, bir canı yeryüzünden alıp cehenneme göndermekle falan gurur duymazlar.

"Şaka yapmıyorsun. Eğer gelirse onu da yanıma alabilirim."

Kapıda durduğumda gözleri yukarı fırladı ve benimkilerle buluştu.

"Evet," diyor, telefonda konuşmaya devam ederek. "Uzun süre kalmayacağım. Sadece Hadley'nin üstüne yıkmaya çalışmadıklarından emin olmak istiyorum. Sonra geri döneceğim."

Ayağa kalktı, yanıma geldi, artık tamamen giyinikti. Muhtemelen telefonda konuşma ve giyinme konusunda uzmandır.

"Hâlâ o kısım üzerinde çalışıyorum ama umarım," diye devam ediyor, bana sırıtarak. "En kısa sürede orada olurum."

Çıplak vücudumun uzunluğu boyunca baktı, duvara yaslandığımda gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi. "Seni ne kadar çıplak tutmak istesem de içeri girmem gerekiyor. Benimle gelmeni istiyorum çünkü hemen geri döneceğiz. Seni henüz yalnız bırakmaya hazır değilim."

Gözlerimi deviriyorum. "Polisler yine dışarıda oturabilir. Duke odasını geri alabilir."

Bu korkunç derecede aptalca bir taviz.

"Duke, az önce beni aradıkları cinayetle ilgili olarak görevden alındı. Hadley'nin üvey babası öldürüldü. Onu sorgulamak istiyor."

Bakışlarım tekrar buluşuyor ve Duke'un orada olmasının asıl sebebini düşünürken duvar gibi kalmaya çalışıyorum. Sanırım Hadley'e öldürdüğüm canavar hakkında soru sormak için değil. Bilakis, canavarın diğer sırlarını bilmek istiyor... Bana itiraf ettiği en karanlık sırları. Beklemediğim sırları. Lindy'nin paylaşmak zorunda kalacağı sırları.

Sonra bir ifadenin iyi bir fikir olacağını fark ettim.

"Yakın mıydılar?" diye patladım, buz gibi rutinimin kaymasından kurtulmaya çalışarak.

"Hayır," diyor ve dolabımdan bir elbise alıp bana uzatıyor.

Kaşımı kaldırıp uzatılan elbisenin yanından geçip bir yoga pantolonu ve bir tişört alıyorum. Ben iç çamaşırımı ve sütyenimi giyerken, o elbiseyi yatağa bırakıyor ve biraz kızarıyor. Makyajlı ve saçımı atkuyruğu yapmaktan fazlasını yapabildiğim bir gecede elbise giyerim.

"İyi mi?" diye soruyorum, normal soruları taklit ederek.

Bütün normalliklerim genellikle taklittir.

"O... Bilmiyorum. Görünüşe göre o hasta herifin teki. Hadley az önce bana kaçtığı zamanlar kafası karışık bir çocuk olduğunu söyledi. Şimdi merak ediyorum da..." Sözlerini yarıda kesip sinirli bir eliyle saçlarını düzeltti.

"Hadi gidelim," diyorum ve üstümü giyindikten hemen sonra saçlarımı toplayıp çıkıyorum.

Sanki hayatım yeterince karmaşık değilmiş gibi, FBI merkezine doğru yola çıkıyorum. Ne hoş.

Bölüm 12

Erdem tek başına bırakılmaz. Onu uygulayan kişinin komşuları olur.
—Konfüçyüs

LOGAN

"Burada kal," diyorum Lana'ya, geniş bir dinlenme odasını işaret ederek. "Beklemen için seni ofisime alırdım ama giriş kısıtlı."

Elimi sıktı ve bana küçük, güven verici bir gülümsemeyle baktı. "İyiyim. Git işini yap."

Mola odasından çıkıp kapıyı açık bıraktım ve Craig'in Hadley ve Duke ile beklediği ofisine doğru yürüdüm. Kapıdan içeri adımımı attığım anda Hadley'nin kızarmış gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarını kaçırdı.

Gözlerim bana dik dik bakan Duke'a kaydı.

"Bana birkaç basit soru sormam için neden buraya gelmeniz gerekiyor?" diye sordu Duke, sinirli bir şekilde.

"İstersen bir gözlem diyelim, ama şefin sırf bir seri katili yakalama şansını artırmak için kızımı tehlikeye attı. Sonra sen ortaya çıkıp, asla işleyemeyeceği bir suçtan dolayı adamlarımdan birini hedef alıyorsun."

Kaşları yukarı kalktı ve dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi? Ajan Grace'in o kadar çok mazereti var ki, Kenneth Ferguson'ın ölümünü ona yıkmaya çalışmak aptallık olur.

"O zaman neden buradasın?" diye soruyorum şüpheyle.

Gülümsemesi soluyor ve birkaç poşete koyduğu fotoğrafı fırlatıyor. Hadley fotoğrafları görünce nefesi kesiliyor ve sandalyeye yapışıyor.

"Sahip olduğu tüm fotoğraflar bunlar değil, ama bu çocuklar? Kayıplar. Bazıları yıllardır kayıp."

Hadley iki büklüm olup çöp kutusuna kusar. Duke onu izlerken aslında sempatik görünür.

"Hava almaya ihtiyacım var," diyor Hadley, ayağa kalkarken ağzının arkasını silerek.

Craig'e doğru başımı sallıyorum, o da onu dışarı çıkarıyor ve beni ofiste Duke'la baş başa bırakıyor.

"Tepkisini görmek istedin," diyorum ben de otururken.

"Bir sebepten dolayı evden kaçtı," diye cevaplıyor Duke. "Çocukken kendisine tacizde bulunmakla suçladı onu."

"Yani sen şunu mu yapmaya çalışıyorsun—"

"Kulağa ne kadar korkunç gelse de, onu hangi 'özel' yerlere götürdüğüne dair cevaplar bulmaya çalışıyorum. Sadece cesetleri topluyor olsak bile, bu çocukları bulmamız gerekiyor. Biri bu adamı öldürdü, ama ben katilini aramaktan çok, kayıp olan onlarca çocuğu arıyorum."

Telefonunu çıkarıyor, ben de masanın üzerindeki fotoğraflara bakıyorum. Çoğu, yatakta yayılmış çıplak küçük kız çocukları. Midem bulanıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Hadley bana geçmişinin bu kısmından hiç bahsetmemişti.

"Ferguson, Hadley'nin kaçmasından kısa bir süre sonra annesini terk etti. Bu, çocuk gittikten sonra annenin artık değerli olmadığı anlamına geliyor. Bir anne böyle bir şeyi nasıl görmezden gelebilir?" diye soruyor.

"Birinin sevdiği birinin içinde kötülük olamayacağına inanması, daha önemli olması gereken birini hayal kırıklığına uğrattığını kabul etmekten genellikle daha kolaydır. Bunu çok sık görüyoruz. Buna kör göz etkisi diyoruz," diyorum dalgın dalgın.

Tam soru soracağım sırada telefonunu bana doğru uzatıyor ve gözlerim inanmazlıkla açılıyor. "Birisi bu adamın ne yaptığını biliyordu," diye devam ediyor, fotoğrafı işaret ederek.

Kenneth Ferguson işkence gördü. Bunda şüphe yok. Derisi birçok yerden yüzülmüş. Yüzülmüş kısımlarda sanki biri onu yakmış gibi siyah noktalar var.

"Bıçak kullandılar. Kaynak makinesi kullandılar - hatta muhtemelen alt katta kaynak yapmak için kullandığı kaynak makinesini bile. Ayaklarına ve testislerine çivi çaktılar - tam olarak yetmiş çivi... Altmış dokuz resim ve yetmiş çivi bulduk. Tüm bunları, cesedini suya atmadan önce yaptılar."

Yüzümü buruşturuyorum, neden bu kadar çok katilin cinsel organlara odaklanması gerektiğini merak ediyorum.

Su, vücudu şişirmiş, eti daha soluk bir renge büründürmüş ve mavi damarları ortaya çıkarmış. Gözler beyaz ve parlak.

"Suya düşmeden önce ölmüş müydü?"

Başını sallıyor.

"Yani su bir karşı önlemdi. İşkenceye tahammülü olan organize bir katille karşı karşıyayız. Bir tetikçi de olabilirdi. Bu çocukların ebeveynleri neredeydi? İçlerinden biri, diğer çocukların nerede gömüldüğünü veya hayattalarsa nerede saklandığını biliyor olabilir."

"Hepsi sistemdeydi, evsizlerdi ve koruyucu aileye yerleştirilmemişlerdi. Kaçak olarak etiketlenmişlerdi. Ferguson, istediği zaman yanına alabileceği sayısız çocuğun dosyalarına ve klasörlerine sınırsız erişimi olan bir sosyal hizmet görevlisiydi. Yaşları sekiz ile on beş arasında değişiyordu."

"Pedofillerin avladıkları iki ila üç yaş arasında seçici bir yaş aralığı vardır. Hiçbir zaman bu kadar büyük bir aralık yoktur. Ta ki..."

"Eğer ne olursa?" diye soruyor.

"Tabii ki bir bakıcı değilse. Nadiren de olsa bazı pedofiller, bakıcılık yapabilecekleri ve uzun süreli ilişkiler kurabilecekleri çocukları seçerler; böylece, bedenleri yeterince olgunlaştığında, onlara dokunmaktan daha fazlasını yapabilir."

Sesi boğuk çıkıyor, muhtemelen safra yutuyor. "Hasta herif. Neden öldürüyorsun onları?"

"Onları öldürdüyse, fantezideki rollerini artık oynamadıkları içindir. Muhtemelen çok uzaklaşmış veya kopuklaşmışlardır. Hatta belki de çok ağlamışlardır. Çocukken gözyaşlarını istiyor. Kadınken boyun eğmelerini istiyor. Terbiyeli çocukların çoğu ya psikolojik olarak çöküyor ya da intihar ediyor. Bunlardan bazıları intihar olabilir."

"Onları bulmak istiyorum. En azından onlara lanet olası bir ses vermek istiyorum," diyor Duke öfkeyle. "Kimsenin umurunda olmadı. Kimse onları aramadı. Ve kimse bu iblisin bunca yıldır varlığını sürdürmesini engellemedi."

"Biri yaptı," diye hatırlattım merakla. "Belki biri bir yerlerde kaçıp intikam almak için geri dönmüştür."

"Bilgiyi medyaya verdim ve önceki mağdurların ortaya çıkmasını istedim. Katilini yakalamak istememem yanlış mı? Sadece kayıp çocukları bulmak istiyorum, ölü ya da diri."

Gerçekten parçalanmış görünüyor.

"Ahlaki ikilem sorularını cevaplayamıyorum. Medyayı ne zaman uyardınız?"

"Cesedi üç saat önce bulundu. Şimdiye kadar kimse aramadı veya bir adım atmadı. Bodrum katında öldürüldü, ancak olay yeri çamaşır suyuyla kirlenmişti. Kimliği belirsiz şüpheli odayı çamaşır suyuyla ıslatıp ardından hortumla yıkadı. Görünüşe göre bu onun ilk öldürülüşü değil."

"Sen öyle dedin," diyorum kaşlarımı çatarak.

"Adam bir ton ağırlığındaydı. Bir kızın onu tek başına suya taşıması mümkün değil. Suya yuvarlandığına dair izler vardı, ama yine de bu çok fazla güç. Yokuş yukarıydı. Sonra ayak izlerinin olduğu tüm toprağı kazmak için bir çapa kullandılar. Bulduğumuz lastik izleri, bir arabanın markasını veya modelini belirlemeye yetmiyordu. Topraktan veya kumdan uzak durmaya dikkat ettiler."

Kesinlikle organizeydiler. Sadece bir kişiyi öldürmüş olmaları için fazla organizeydiler.

"Hiç tereddüt yok," diyorum sessizce, resmi işaret ederek. "Bir diziyle karşı karşıya olabiliriz."

Gerildi, gözleri kısıldı. "Davanızı elinizden almaya çalışmıyorum dedektif," diye ekledim, rahatlamasını izlerken. "Sadece polislerin adalet aradığı bir yerde adalet arayan bir intikamcının olabileceğini söylüyorum. Şunlara bir göz atmak isteyebilirsiniz—"

Kapı açılıyor ve Craig içeri giriyor. "Burada küçük bir kızımız var. Yaralı ve yetersiz besleniyor. Onu getiren kadın, gece kapısının önünde bırakıldığını iddia ediyor. Küçük kız, Ferguson'un kurbanı."

Gözlerim Duke'un gözlerine kaydı, onun gözleri büyüdü ve ikimiz de hızla kapıya doğru ilerledik.

Oturdukları odaya girdiğimizde küçük kız Hadley'nin kulağına bir şeyler fısıldıyordu ve Hadley kaşlarını çatarak küçük kızı inceledi.

"Ne?" diye soruyor Dük.

Küçük kız, onun sert ve talepkar sesini duyunca ürperir. Dük, hatasını fark ederek gerilir.

Kadın küçük kızın kolunu omzuna attığında, adam yumuşak bir sesle "Özür dilerim," dedi.

Dün gece mi bulundu? Ama travma geçiren çocuk hâlâ bu kadına mı tutunuyor?

"Özür dilerim," dedi Duke tekrar, sesi neredeyse fısıltı seviyesindeyken otururken.

"Eve gidiyorum," diyor Hadley yanıma yaklaşırken, kolumu tutarak kapıya doğru ilerlerken. "O kız Lindy'nin yanında kalsın. Onu götürmelerine izin vermeyin. İhtiyacım olan... Biraz zamana ihtiyacım var."

Onu takip edip Duke'un Lindy olduğunu tahmin ettiğim kişiyle konuşmasına izin veriyorum. Craig de yanına gelip iPad'ini alıp dikkatle dinliyor.

"Bilmiyorum. Kapı zili çaldı ve açtığımda Laurel oradaydı. Onu içeri aldım, besledim, su verdim ve istediği kadar duş almasına izin verdim. İşte o zaman haberi gördüm ve Laurel bana hikayesini ve ihtiyacınız olan bilgileri verdi. Bana anlattığı her şeyi anlatacağım, ama sadece benimle kalabileceğine söz verirsen. Onu benden alamazsın."

"Evet," diye kesin bir dille onaylıyor Laurel.

Laurel ve Lindy benim sandığımdan daha fazlasını bilmiyorlarsa, bu kadar derin bir bağ bu kadar çabuk kurulamaz.

Odanın kapısını kapatırken Hadley'in dikkatimi dağıttığını fark ettim ve dikkatimi arkadaşıma verdim.

"İyi misin?"

Hadley gözlerinde yaşlarla bana dönüyor. Şu anda etrafta kimse yok, her yer Plemmons'ı bulmak için koşuşturuyor.

"Hayır, iyi değilim. Her şeyin kafamın içinde olduğuna beni ikna etmelerine izin verdim. Hasta ve deli olduğumu sanıyordum Logan. Şimdi... o küçük kız orada. O çocuklar... hepsi benim suçum."

Hıçkırarak yutkunuyor, gözlerini siliyor.

"Bu senin hatan değil, Hadley."

"Daha çok çabalamalıydım. Burada çalışmaya başladığımda daha iyi araştırmalıydım. Başka hiçbir rapor yazılmadı... Bana ping atacak şekilde ayarlamıştım. Dürüst olmak gerekirse, her şeyin kafamda olduğuna inanıyordum. Şimdi... eve gitmem gerek. Seni sonra ararım."

Arkasını dönmeden uzaklaşıyor ve ben de derin bir nefes veriyorum. Biraz alana ihtiyacı var ve bunu anlıyorum. Umarım bu onu kırmaz.

Duraksadığını ve Lana'nın olduğu mola odasına baktığını görüyorum. Kafam karışmış bir şekilde başımı eğiyorum, gözlerindeki duygu kaybolup daha yoğun bir şeye dönüşüyor ama Lana'yı göremiyorum.

Sonunda Hadley uzaklaşıyor ve ben bunu daha sonra daha detaylı sorgulamayı aklımda tutuyorum.

Odaya geri dönmeye başladığım anda Craig dışarı çıktı, yüzü kızarmıştı ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Ofisine. Hemen," dedi ve doğruca yanımdan geçti.

Şaşkınlıkla onu takip ediyorum ve Donny ile Leonard'a onu takip etmeleri için işaret ettiğini görüyorum. Elise ve Lisa, benim yapmam gereken gibi uyku molası veriyorlar.

Hepimiz ofisime girdiğimizde Craig kapıyı kapatıp iPad'ini ortaya koyuyor.

"Lindy May Wheeler, Ferguson'un katilinin çocuğu bırakmaya karar verdiği kadındır."

İsmi pek tanıdık gelmiyor.

"Ve?" diye soruyor Donny.

“Lindy May Wheeler, Delaney Grove’dan.”

Damarlarımdaki kan donuyor, tüylerim diken diken olurken buza dönüşüyor. Yavaşça sandalyeye doğru ilerliyorum ve vahiyin ağırlığı üzerime çökerken sandalyeye çöküyorum.

"Dokuz buçuk yıl önce gitti, yeni bir hayata başladı, hatta soyadını bile bıraktı," diye devam ediyor. "Artık sadece Lindy May adıyla tanınıyor."

"O kasabada neler oluyor yahu?" diye sordu Donny kısık bir fısıltıyla.

"Oradaydım. Andy Griffith gösterisi gibiydi. Herkes gülümsüyor ve mutluydu, yanımızdan geçerken bize el sallıyorlardı. Hiçbir sorun belirtisi yoktu. Aksine, sanki doksanlardaymış gibi yaşıyorlar, dünyanın geri kalanıyla birlikte ilerlemeyi reddediyorlar."

"Birisi işkence görüp öldürülüyor ve masum bir çocuk Delaney Grove sakinlerinden biriyle birlikte oluyor. Bu bir tesadüf değil," diyor

Donny.

"Hadım edilmedi," diyor Craig. "Tek değişmezi bu. Eğer kendisi olsaydı neden sapsındı ki? Aksine, bu adam önceki kurbanların hepsinden daha çok hadım edilmeyi hak ediyordu."

"Bildiğimiz kadarıyla," diye mırıldandım, tüm gözler bana dönerken başımı kaldırıp bakarak. "Bunun kendisine bağlanmasını istemedi. Bu ani bir cinayetti. Hazırlıksızdı. Ayak izleri kazılmıştı, yani çizmelerini giymemiş olabilir. Hatta kilosuyla bizi kandırıyor bile olabilir. Suç mahallinin her yerine çamaşır suyu döküp delilleri yok etmiş. Bu onun çalışma prensibinde yok, yani normalde daha hazırlıklı. Bunu ne tetikledi?"

"Profili ayarlamamız gerekiyor" diyor Donny.

"Neden?" diye soruyor Craig ona.

"Çünkü bir sadist asla listesinden çıkıp bir pedofiliyi öldürmeye vakit ayırmaz. Bu bir motivasyondu. Şüphelinin bu adamı öldürme ihtiyacını tetikleyen bir şey vardı," diye açıkladım. "Bir sadist, bir çocuğu bulup, ona bakacağını düşündüğü birinin eline teslim etmek için vakit ayırmaz. Umurunda olmaz."

"Öfke yoktu," diyor Donny, nereye varmak istediğimi anlayarak. "Ölümler vahşiceydi ama bıçağın her bir darbesi kontrollü ve hesaplıydı. Öfke yoksa intikam da yok demektir."

"Ya bu şüpheli bizim beklediğimizden çok daha uzun süredir buna hazırlanıyorsa? Ya duygularına karşı uyuşmuşsa? Bir cinayette öfke bulunmaz. Bütün mesele mümkün olduğunca çok acı çektirmek, bu yüzden de günlerce süren işkence." Kelimeler ağzımdan çıkarken ve duyulabilir bir nefes sesi hepsinin arasından kaçarken.

"Şehrin derinliklerine inmemiz gerekiyor. Orada ciddi anlamda berbat bir şeyler oluyor."

"Peki ya Plemmons? Şu anda sadece o dava üzerinde çalışmamız gerekiyor," diye hatırlattı Leonard.

"Teknik olarak medyanın aracısı olmam gerekiyor. Başımızı belaya sokmadan bu konuyu araştırabilirim," diye gönüllü oluyor Craig. "Belki Lindy May o kasabaya biraz ışık tutabilir."

"Gidip neler öğrenebileceğime bakacağım," diyor Donny ayağa kalkıp bizi geride bırakarak.

"Gidip dinleyeceğim," diyorum onlara. "Plemmons'ta kalın. Çalışmaya devam edin. Bu, öncelik açısından hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum Leonard'a.

"İntikam, bu adamın medyayla iletişime geçmesine sebep olurdu," diyor Leonard düşüncelere dalmış bir şekilde. "Altı kişiyi öldürdü. Hikâyesinin duyulmasını isterdi. Bunu neden yaptığını tüm dünyanın bilmesini isterdi. Mantıklı değil."

"Ve Hadley'nin üvey babasını hedef almak mı? Bu bir tesadüf olamaz," diye belirttim. "Bizi izliyor. Belki de inceliyor. Medyanın henüz bilmesini istemiyor çünkü dünyanın, son oyununa hazır olana kadar niyetlerini bilmesini istemiyor. Listenin ne kadar uzun olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden görünüşte normal bir insanın, bir çocuğu güvenli bir kapıya teslim edecek kadar önemseyip acımasız bir işkenceci ve katile dönüşmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Kesinlikle sadist değilim," diye iç çekti Leonard. "Bundan eminim."

Karnının guruldaması üzerine elini gezdirerek ayağa kalktı.

"O kasaba, yakın geçmişinde bu kadar karanlık bir şeyin var olması için fazla parlaktı. Ne kadar geriye gidebileceğime bakacağım. Bir şey bulana kadar durmayacağım."

"Şimdilik Plemmons üzerinde çalışalım. O piçi yakaladıktan sonra Delaney Grove'a doğru yol alacağız."

Başını sallıyor, ama bu isteksizce bir itaat gibi görünüyor.

Craig, iPad'ini de yanına alarak ayağa kalkıyor. "Gidip bir şey bulabilecek miyim diye bakacağım. Sen hallet şunu." Duraksıyor, bir an beni süzerek. "Ekibimizden birine zarar veren birinin peşine bir seri katil düşerse bu ne anlama gelir?"

Leonard ayağa kalkarken dudaklarımı büzdüm. "Bir pedofilin peşine düştüğünde, benzer bir travma yaşadığı anlamına gelir... hatta Hadley'le bir akrabalık bile hissedebilir. Bizi hedef aldığını düşünmüyorum. Onu anlamamızı istiyor gibi hissediyorum."

"Ama bunun kendisiyle ilişkilendirilmesini istemedi," diye karşılık verdim. "Bu, küçük kızın güvende olmasını istediği için zorunluydu. Kendini tüm yeni ilişkilerden soyutladı, geçmişindeki, olup bitenlerle lekelenmemiş ilişkilere geri dönmek zorunda kaldı."

Craig'e baktım. "Lindy May'in dokuz buçuk yıl önce taşındığını mı söyledin?"

Başını sallıyor. "O zaman dilimine bir bak. Neler ortaya çıkaracaksın bakalım."

Hemen iPad'inden bir şeyler açmaya başlıyor ve ben de Leonard'a bakıyorum.

"Hadley'i ara. Öğrendiklerimizi ona anlat. Tedbirli olmak daha iyidir."

Odadan çıkarken Konfüçyüs'ten alıntı yaparak, "Tedbirli olanlar nadiren hata yapar," diye espri yapıyor.

"Plemmons'la ilgilendikten sonra tüm profili tekrar gözden geçireceğiz, kanıtları tamamen yeni bir bakış açısıyla inceleyeceğiz," dedim ve onu takip ettim.

"Bu her şeyi değiştiriyor" diye kabul ediyor.

Duke'un hâlâ Lindy ile konuştuğu küçük konferans odasına giriyorum. Donny başını sallıyor, henüz bir şey sormadığını belirtiyor.

"Onu oraya götüren kişiyi hiç görmediğini sana zaten söyledi," diyor Lindy, Laurel ona yaslanmış haldeyken Duke'a dik dik bakarak, hiç de çekingen görünmüyor.

Bir şeyler biliyor. Ferguson'un öldüğünü biliyor, ama bu bile korkmuş bir çocuğu bu kadar rahatlatmaz. Lindy May ile şimdiden bir bağ kurmuş. Bunun bir sebebi var ve sadece güvende hissetmekten daha fazlası. Peki neden kendini bu kadar güvende hissediyor?

Lindy, "Gözlerini açamayacak kadar bitkin durumdaydı" diye devam ediyor.

Çocuğunu koruyucu bir tavırla sarıyor ve anında annelik içgüdüleri gösteriyor. Laurel'la, Laurel'ın ona bağlandığı kadar güçlü bir bağ kuruyor. Hem de yirmi dört saatten kısa bir sürede.

"Yani verandanıza nasıl geldiğini bilmiyor mu? Ve sen hiçbir şey görmedin mi?"

Gözleri kısıldı. "İçeri özgür irademle girdim, sana bilgi vermeye gönüllüyüm. Hâlâ şartlarımı kabul etmedin, ama sana gerçekten bilmek istediğin şeyler dışında elimden gelen her şeyi anlattım. Yine de beni sorguluyorsun. Evde kalmalıydım."

Dük konuşmak için ağzını açtı ama ben omzuna bir el koyarak dikkatini çektim.

"Diğer çocukların nerede olduğunu bilmek istediğini söyledin, o zaman neden çocuğu kimin getirdiği konusunda onu sorguluyorsun?"

Dudakları birbirine yapıştı ve ben başımı yana eğdim. Sonunda derin bir nefes verdi.

"Hiç mantıklı değil. Sen bile bunun yanlış olduğunu biliyorsun."

"Hangi bilgilere sahipsin?" diye soruyorum Lindy'e.

Şimdi bana dik dik bakıyor. "Laurel'ın benimle evimde kalabileceğine söz verene kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Onu kimsenin benden almayacağına söz vermelisin."

Laurel, Lindy'nin elini sıkıyor ve hâlâ ona yaslanıyor.

"Donny, birkaç telefon görüşmesi yap," dedim başımı eğerek. "Laurel'ın Bayan Wheeler'ın evinden atılmamasını sağla."

"May," diye düzeltiyor Lindy hemen. "Soyadım artık May. Artık Wheeler kullanmıyorum."

"Neden, Bayan May?" diye soruyorum, sanki bu benim için yeni bir habermiş gibi.

"Bazen sadece yeni bir başlangıca ihtiyacın olur. Tıpkı Laurel'a sunmaya çalıştığım gibi. Sadece yardım etmeye geldiğimizde neden suçlu gibi muamele görüyoruz?"

Dük, yüzünde pişmanlık ifadesiyle koltuğuna çöktü. Şüpheli cevaplar hakkında soru sormak için eğitilmişti. Kesinlikle bir şey saklıyor, ama ne olduğundan emin değilim.

Donny kulağında telefonuyla dışarı çıkıyor ve ihtiyacımız olan aramaları yapıyor.

"Neden Delaney Grove'dan ayrıldın?" diye sordum ona.

Gözlerinde hiçbir şaşkınlık belirtisi yok ama sırtı dikleşiyor. Laurel'ın eli onun elini daha sıkı kavrıyor.

Kesinlikle bir şeyler biliyor ve Laurel'in de bulmacanın bir parçasını bildiğinden eminim.

"Boşandım ve dünyamı daha iyiye doğru değiştirmeye karar verdim. Delaney Grove göründüğü kadar görkemli değil."

Craig bana onun hakkında tüm bilgileri verdi ve ben de şu anda bunlara telefonumdan bakıyorum.

"Antonio Gonzalez ile evliydiniz, değil mi?"

Başını sertçe salladı, gözlerinde bir soğukluk belirdi.

"Hâlâ Delaney Grove'da yaşıyor," diye devam ediyorum.

Dük bana bakıyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Polis karakoluna gelmek yerine neden buraya geldin?" diye sordum. "Ferguson hakkında bilgiye ihtiyaç duyduklarını yerel polis teşkilatı duyurdu."

"Ona canavar demelisin," diye araya girdi Laurel, gözleri kararırken beni şaşırtarak.

Orada bir öfke var. Karanlık, derinden işlenmiş bir öfke. Gözlerinde zerre kadar korku yok, sadece istismara uğramış bir çocuğa karşı karakterine hiç uymayan kararlı bir nefret var. Kollarındaki, yüzündeki ve boynundaki morluklar, adamın ona karşı nazik davranmadığını gösteriyor.

Hiç muayene oldu mu?

Lindy sorumu duymazdan geliyor ama ben cevabı zaten biliyorum. Onu buraya o gönderdi.

"Doktora göründü mü?" diye sordum Lindy'ye, sorumun yönünü değiştirerek.

"Bugün bir tane göreceğiz."

Daha fazlasını söylemiyor.

"Yarası ne kadar ağırdı?"

"Ruhunda yaralar bırakacak kadar kötüydü ama olabilecek en büyük boyutta değildi. Ne demek istediğimi anlıyorsan, Ajan."

Ona tecavüz etmedi. Çok genç. Ama onu başka şeyler yapmaya zorladı ve bu yeterince kötü.

Lindy, travmayı farklı bir düzeyde anlıyormuş gibi, kendisi de bir kurban gibi konuşuyor. Şüpheli bunu biliyordu, çünkü bu bir tesadüf olamazdı.

Onu tanıyor. Ve görünüşe göre, hangi haçlı seferine çıktıysa onu destekliyor. Bana kim olduğunu söyleyecek tek bir bilgi bile alamam ondan. Yaşananlar sadece şüpheliyi değil, daha fazlasını etkiledi.

Ama bana ne olduğunu neden anlatmıyorsun?

Delaney Grove'da neler oluyor böyle?

"Bayan May, bunun zor olduğunu biliyorum ama en azından Delaney Grove'dan ayrılmanıza neyin sebep olduğunu söyleyebilir misiniz? Belki de sadece sizi değil, daha fazlasını etkileyen bir şey?"

Gözleri kaydı ve üzerine bir sakinlik çöktü.

"Yeniden başlamak için ayrıldım, Ajan. Delaney Grove hakkında bilgi edinmek istiyorsanız, belki de ziyaret etmelisiniz."

Bu yüzden ona söylememesini söyledi. Onunla konuştu. Buna şüphe yok.

Çocuğu kurtardı. Çocuk, kaybolduğundan beri aylardır peşini bırakmayan canavarı öldüren kara şövalye olduğu için kendini güvende hissediyor. Şüphelimiz onu, onu güvende tutacağına yemin ettiği bu kadına teslim etti. Kadın ona güveniyordu. Lindy ona baktı ve aralarındaki bağ anında kuruldu.

Çok mantıklı.

İkisinin de ona sessiz kalmalarının bir sebebi var. Asla konuşmayacaklar. Ve ben yeterince acı çekmiş zorbalık mağdurlarını taciz etmekle uğraşmıyorum. Başka bir şekilde öğreneceğim.

Donny içeri giriyor ve başını sallayınca ona bakıyorum.

"Laurel senindir," diyorum Lindy'ye.

"Evraklar. Yazılı olmasını istiyorum."

Ona bu konuda koçluk yaptı. Bilgiyi kullanarak velayeti almasını sağlamasını söyledi.

Gerçek dışı.

Onu tamamen yanlış anlamışız.

Geçmişinde hayvanlara eziyet olmayacak. Nazik, belki de saf ve güvenen biri olacak - hatta fazla güvenen. Birinin kurbanı olacak kadar güvenen biri.

Onu paramparça etmek yerine, soğukkanlılıkla intikam almak için geri döndü. Peki neden bu kadar çok kişiyi hedef aldılar? Ne yaptılar?

Donny tekrar dışarı çıkıyor, yazılı bir şeyler almaya gidiyor. Duke sabırsızlıkla kalemine vuruyor, dizi masanın altında sekiyor. Karşısındaki Laurel, Lindy'nin kulağına bir şeyler fısıldıyor. Lindy, çocuğun alnına bir öpücük konduruyor.

Laurel'ın bu sevgiden hiç de tiksinmemiş gibi görünmesine hayran kalarak izliyorum. İki kurbanın bir katille bağ kurmasıyla anında annelik bağı kurulmuş. Hissettikleri bir katil, kabuslarındaki canavarları öldürüyor.

Durmayan bir katil.

Bu adamın ne kadar tehlikeli olacağının farkında değiller. İntikamcı katillerin kimin öleceği konusunda hiçbir sınırlaması yoktur. En ufak bir ihlal bile ölüm cezasıdır. Adaleti kendi ellerine alırlar, yargıç, jüri ve cellat olurlar, kendi zihinlerinde ölümsüzleşirler.

Donny elinde bir kağıtla geri döner. Kağıdı Lindy'ye uzatır ve Lindy, bir hile olup olmadığını anlamak için kağıdı dikkatlice okur.

Kâğıdı alıp imzalıyorum. "Buna gerçeği ben söylüyorum," diye açıklıyorum, beni süzmesini izlerken.

Gözlerimde gördüğü her şeye güvenmek zorunda, çünkü çantasından bir kağıt parçası çıkarıp bana uzatıyor. Duke ayağa kalkıp omzumun üzerinden okumaya geliyor.

Mezarlığın haritası, büyük ihtimalle şüphelinin el yazısını gizlemek için bir kaligrafi kalemiyle, kanla yazılmış. Kaligrafi biliyor mu?

O kadar düzenli ki ürkütücü.

Ne zamandır her türlü olası sonuca hazırlanıyor?

Kanla imzalanmış bir isim var: Kenneth Ferguson. Sadece kaligrafiyle yazılmamış. Hâlâ kanla imzalanmış, büyük ihtimalle parmağıyla yazılmış. Vuruşlar titrek, sanki şüpheli ona bunu kendi kanıyla imzalattığında titriyormuş gibi.

Bu, onu sadist olarak tanımlamamıza neden olan bir soğukluk seviyesiydi.

Birçok mezarı işaretleyen bir x işareti var, her çocuğun adı kaligrafiyle yazılmış. Haritadaki tek yapı, bir çeşit kulübe gibi görünüyor. Mezarlar her tarafta. Harita, evinden başlıyor ve her dönüşü işaretleyen yol isimleri var. Gidip onları ziyaret etti. Pis herif, her çocuğu tam olarak nereye gömdüğünü biliyordu.

Altmış dokuz fotoğraf. Yetmiş tırnak.

O sözler aklıma geliyor, bana bunların söylendiğini hatırlatıyor.

Odadan fırlayıp çıkıyorum ve Duke'u, inanmaz bir şekilde bir sandalyeye çökmesine neden olan cinayetlerle baş başa bırakıyorum.

Duke'un ofiste bıraktığı, tüm çocukların isimlerinin yazılı olduğu sayfayı alıyorum. Ekibimiz sistemdeki tüm çocuklara yüz tanıma testi uygulamış olmalı. Kaçtıktan sonra isimleri ve fotoğrafları rapor ediliyor.

Her fotoğraf için bir isim listesi var. Altmış dokuz isim.

Fotoğrafların üzerinde de aynı isimler ve yaşlar yazıyor.

Sadece bir tanesi listelenmemiş.

Hadley'in.

Ekibimizin fotoğraflarını bunların yanında görmesinin yol açacağı utançtan onu kurtardı. Lindy'yi polise göndermek yerine buraya gönderdi. Bunu daha kişisel algılayacağımızı, Lindy'nin Laurel'ın velayetini alma ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyordu.

Kesinlikle Hadley'le bir yakınlık hissediyor ve tepkisini görmek istiyor olabilir. Hadley cevap vermeyince, tüm bunları sesli mesaja anlatıyorum, umarım yakında duyar.

Sonra Lana'nın kola içtiği, ayak bileklerini çaprazlamış, televizyona baktığı dinlenme odasına gidiyorum. Kapı pervazına yaslanıp onun rahat gülümsemesini inceliyorum.

Dünyanın ne kadar kötü olduğunun farkında bile değil. Onu şu anda eve götürememekten nefret ediyorum. İşlerin daha da karmaşıklaşmasından ve şimdi kalmam gerekmesinden nefret ediyorum. Şu anda aklımı başımda tutan tek şey o.

Yatakta daha fazla özür dileyerek vakit geçirmenin anlamı bu.

Bölüm 13

Hatalarınızdan utanmayın ve onları suç haline getirmeyin.
—Konfüçyüs

LANA

Logan bir süreliğine gitmişti ki, aniden Lindy'nin Laurel ile birlikte mola odasının önünde yürüdüğünü gördüm. Sanırım haberleri dikkatle izliyordu, ona söylediğim şeyi yapmaya hazırdı.

Lindy beni görünce şaşkınlıkla gözlerini açtı, ben de göz kırptım ve evrensel bir "şşşş" işareti yapar gibi parmağımı dudaklarımın üzerine koydum, diğer elimle de ziyaretçi kartımı işaret ettim.

Şaşkınlığını hemen gizledi ve Laurel bana sırıtarak hafifçe el salladı. Hadley'nin aniden onlara yaklaşıp bana baktığını görünce biraz endişelendim.

Laurel dikkatini Hadley'e çeviriyor, Hadley ise gözlerini bana dikiyor. "Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Bir adam yanıma gelip Laurel ve Lindy'yi işaret ediyor. "Ferguson davası hakkında bilgileri var. Onları yukarı çıkardım ama SSA Bennett'ı bulamıyorum."

Adını duyunca bile midem bulanıyor. Umarım beni hayal kırıklığına uğratmaz. Lindy'ye ekibini araması talimatını verdim, ama isim vermeden. Eğer sandığım gibi biriyse, Laurel'ın velayetini ona verecek, ona benimle bağlantılı olduğu için bir suçlu gibi davranmadan -kendisinden sakladığım canavar-.

"Onları üçüncü konferansa götüreceğim," diyor Hadley, bana tekrar şüpheyle bakarak. Laurel bana son bir kez bakıyor ama Lindy, görevini kusursuz bir şekilde yerine getirerek taş kesilmiş bir yüzle kalıyor.

Laurel beni bir melek sanıyor. Muhtemelen beni kimsenin göremeyeceğini düşünüyor. Onun gözünde, tıpkı söz verdiğim gibi, onu yakından izliyor, güvende olduğundan emin oluyorum.

Artık temiz. Ayrıca Lindy'nin buraya gelirken ona aldığı yeni kıyafetlerini giyiyor.

"Hey, neler oluyor?" diye soran tanıdık bir ses duydum. Craig mi? Adı Craig miydi?

Bence de.

Ondan sonrasını duymuyorum çünkü çok uzaklaşıyorlar. Bunun yerine, televizyona ilgi duyuyormuş gibi yapıp, buradaki otomattan aldığım sodayı içiyorum.

Lindy muhtemelen şu anda burada olduğum için çok cesur olduğumu düşünüyor. Kendimi ne kadar karmaşık bir duruma soktuğumu bilmiyor.

Ama onlar bir canavar arıyorlar.

Kırmızıyı seven bir kız değilim.

Aşık olan bir kız değilim.

On yıl önce ölen bir kız değil.

Üzerimde gözler hissetmeden önce biraz daha zaman geçiyor ve kapıya doğru bir bakış attığımda Hadley'nin bana baktığını görüyorum. Gözleri kesinlikle şüpheli, çünkü beni hiçbir çekince olmadan süzmeye çalışıyor.

Laurel ona söylememiştir herhalde. Ve Lindy de kesinlikle söylememiştir.

Yine de, öyle olsaydı şu an sorgu odasında olurdum. Başından beri benden şüpheleniyordu, bu yüzden belli ki hâlâ boşuna uğraşıyor.

Emin olmak için kaşlarımı kaldırıyorum, sanki onu bir şey söylemeye cesaretlendiriyormuşum gibi. Konuşmuyor.

Gözleri kıpkırmızı, sanki ağlamış gibi. Ferguson'u umursamıyordu herhalde. Öyleyse neden ağlıyor?

Sonunda bakışmayı kesip tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Dikkatimi tekrar olup biten "kızartma"ya çeviriyorum. Aslında oldukça komik.

Ayrıca, mola odasında gülen bir kızın yakın zamanda bir adama işkence ettiğini ve kimsenin varlığından haberdar olmadığı karanlık sırları ortaya çıkardığını kimse beklemez.

Bir süre daha geçtikten sonra tekrar üzerimde gözler hissediyorum ve başımı kapıya doğru çevirdiğimde Logan'ın dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum.

"Ne?" diye sordum, gülümsediğini görünce rahatladım.

"Sen. Sen çok... Sanırım mükemmel kelimesini duymaktan bıktın. Ama bu doğru."

Yavaşça ayağa kalkıp ona gülümsüyorum. Şüpheli olmadığım için çok mutluyum. Lindy'nin bunun için gereken cesarete sahip olmayacağından endişeleniyordum ama kendini kanıtlamış olmalı.

Defne'nin bir evi var.

Bundan eminim.

"İyi misin? Bir süredir yoktun."

Gülümsemesi kayboluyor. "Bunun için özür dilerim. Yapacak çok işim vardı. Şu anda seni görmenin dışında tek iyi şey, travma geçirmiş evsiz bir çocuğun yaşayabileceği güvenli bir yer olması."

Sessizce nefes verdim, sakinliğin beni sardığını hissettim. Beni yarı yolda bırakmadı. Bunun için mükemmel olduğunu biliyordum.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum ona doğru yürüyerek.

Belimden yakalayıp beni vücuduna doğru çekiyor ve ben parmak uçlarımda yükseldiğimde o da eğiliyor, dudakları dudaklarımı bulana kadar ona olabildiğince yaklaşıyorum.

"Hayır," dedi, ardından bir iç çekişle dudakları dudaklarımda kaldı. "Kalmak zorundayım."

İsteksizce geri çekildi, pişmanlık gözlerini gölgeledi. "Anahtarlarımı sana vereceğim. Sen eve git. Bu biraz zaman alabilir."

Lanet olsun. Bu cinayeti kesinlikle bana bağladılar - daha doğrusu adını koyamadıkları bana. Bunu yapacaklarını biliyordum.

Şimdi onun işini yapmasına, beni bulmaya çalışmasına izin vermeliyim.

"Tamam aşkım."

Lindy ve Laurel'in yanımdan geçtiğini görüyorum, Craig onları dışarı çıkarıyor. Laurel bana tekrar el sallıyor, ben de ona göz kırpıyorum, Logan ise dudaklarını alnımda gezdirmekle meşgul.

Neyse ki Craig el sallayarak vedalaşmayı da fark etmiyor.

"Bu gece bir katilin akıllıca bir seçim yaptığından emin olmak için bir kadının geçmişini araştırmak zorunda kaldım," diyor evime gelen adam, beni fark etmeden mola odasına girerken. "Bugün çok berbat bir gün."

Onu benim seçtiğimi biliyorlar. Ama görünüşe göre hiç konuşmamış.

Aferin sana Lindy. Teşekkür ederim.

"Donny, kız arkadaşımı hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor Logan ve kalbim bilmediğim sebeplerden dolayı küçük taklalar atıyor.

Ben onun kız arkadaşıyım.

Bir erkek arkadaşım var.

Bu yeni bir haber değil ama yine de telefonun başında dikilen on üç yaşında bir çocuk gibi heyecanlanmama neden oluyor.

Katili yakalamaya çalışan adamın o olduğunu bile düşünmüyorum.

Donny beni görünce şaşırarak arkasını döndü.

"Özür dilerim," diyor ve ardından bir fincan kahve doldururken başını onaylarcasına sallıyor. "Seni görmedim bile."

Sadece gülümsüyorum, çok tatlı görünüyorum. Burada acımasız bir katil yok çocuklar. Sadece aşık olan zararsız bir kadın var. Hepsi bu.

"Anahtarlar burada," diyor Logan, avucuma koyarken. "Seni aşağıya kadar götürürdüm ama yapmam gereken bir sürü iş var. Çok üzgünüm."

Omuz silkiyorum ve rastgele bir adam yanıma geliyor, görünüşe göre beni dışarı çıkarmaya hazırlanıyor.

"Sonra görüşürüz?"

Logan'ın dudakları dudaklarımı buldu, bu soruyu kelimeler olmadan cevapladı. Arkamdan bir boğaz temizleme sesi geldi -Donny. Ama Logan gösteriyi bırakmadı, dili benimkiyle oynayarak beni olabildiğince kendine çekti.

Ona karşı eriyorum, dünyanın ne kadar delicesine aşık olduğumu görmesini umursamıyorum. Sonunda öpücüğü bitirdiğinde başım dönüyor ve belki biraz da kafam güzel.

Yanağımı avuçlayıp uzun uzun bana baktı. "Sonra görüşürüz," dedi, sonra dönüp beni geride bıraktı ve Craig onunla yarı yolda buluştu.

Diğer adamın beni dışarı çıkarmasına izin verirken Donny'ye dönüp bakmıyorum. Tek kelime etmiyor, ben de onunla konuşmuyorum. Sanki küçük bir PDA onu şok etmiş ve çok utandırmış gibi kıpkırmızı oluyor.

Awww. Ne kadar tatlı bir çocuk.

Beni Logan'ın SUV'sine kadar eşlik ediyor ve ben de eve gidip çok ihtiyaç duyduğum uykuyu alıyorum. Artık yorgunluğumu gizlemek zorunda olmadığım için mutluyum.

Garajımın sonundaki devriye arabaları gitmiş, görünüşe göre birkaç kayıp çocuğun karıştığı son cinayet vakasıyla ilgilenmek için çağrılmışlar.

Berbat bir kelime oyunu ama o piçin toplarını duvara çaktım.

Aslında saatlerce ağlarken onları bir sandalyeye çiviledim. Eldivenler sağ olsun. Yoksa o çirkin, buruşuk, tüylü şeylere ellerimle dokunmam mümkün değildi.

Telefonum çalıyor ve Jake'in adını görüyorum. Ona bir daha beni bu telefondan aramamasını söyledim.

"Sorun nedir?"

"Şu kız, Erica Norris mi? Korkuluk onu serbest bıraktı."

"Ne? Ne zaman?"

"Bilmiyorum. Oğlunla konuşmak istiyor. Logan Bennett dışında kimseyle konuşmayacağını söylüyor. Senden yaklaşık bir buçuk saat uzakta."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"FBI kameralarını hackledim. Merak etmeyin. Benim olduğumu anlamayacaklar. İki yıldır ölü olan bir Rus olduğunu düşünecekler."

"Onu neden bıraksın ki?"

"Aklıma bile gelmiyor. Öğrendiğimde sana haber veririm. Bu herif hâlâ olayın peşinde."

Gözlerimi devirerek sırıttım. Sadece Jake.

Telefonu kapatıp evime çıkan merdivenleri çıkıyorum.

Garip bir şekilde içeri girdiğimde müzik çalıyor. Açık bırakmış olmalıyım.

Kapıyı kapatıp kilitledim.

Tam köşeyi dönerken, yüzüme çekiç gibi bir şey çarpıyor ve acı dolu bir çığlık atarak duvara fırlatılıyorum. Anahtarlarım ve telefonum elimden fırlayıp yere düşüyor, ama ses uzaktan gelen bir yankıdan başka bir şey değil.

Gözlerim karanlığa alışamadan, bir kol boğazıma doğru eğilip beni boğuyor, sersemlemiş başım ise hâlâ patlayıcı acının etkisiyle sendeleyerek ona yetişmeye çalışıyor.

Elim yukarı fırladı, bir şeye tutunmaya çalışıyordum ama bileğimi güçlü bir mengene kavradı ve acı verici bir şekilde büktü.

"Cesur. Hoşuma gitti. Ve çok güzel. Ajan Bennett onları iyi seçiyor," dedi karanlığın içinden gelen derin, uğursuz bir ses, kanımı dondurarak. Sadece bir ışık parıltısı, bana fazla yakın duran kötü niyetli gözleri aydınlatıyor. "Sonunda seni yapayalnız bıraktı. Söyle bana prenses, Öcü Adam'dan korkuyor musun?"

2. Kitabın Sonu

Facebook okuyucu grubuna katılın:
https://www.facebook.com/groups/697773917044179

YAZAR HAKKINDA

S.T. Abby, tüm romantik alt türlere bayılıyor, ancak son zamanlarda karanlık romantizme de adım attı. Ancak türe yeni bir soluk getirmek istedi. Bu yüzden yeni bir isim buldu ve evet, bıçaklı... Diğer takma adı ise kahkaha dolu, daha hafif kitapları için. Şimdilik gerçek kimliğini gizli tutuyor, ama bir gün paylaşacak. Tabii, insanlar onu bulup, onlara yaşattığı kabuslar için cezalandırmak istemedikleri sürece.

Beni burada bulabilirsiniz: Facebook'um.
Veya bana stabbyauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilirsiniz

İçindekiler

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
YAZAR HAKKINDA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️